

မိန်းကလေး

လေညှင်းလေးဆီ

BURMESE
CLASSIC
COM

Digital Art : Idea Kyaw
&
Mg Kyaw Oo

ဒို့တာဝန်အရေ(၃)ပါး

ပြည်ထောင်စုပျိုကွဲရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းဝပ်ညွှတ်ပူးပေါင်းရေး ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်ထိန်းပေးရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးယခင်နိုး အတိုးမြှင့်ထိခိုက်မှုများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို မှောင်ယှက်ချက်ဆီသွန်းမှုများ
အားဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် မှောင်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
အမျိုးသားပြန်လည်စီမံခန့်ခွဲမှုတို့ရေး။
နိုင်ငံဟူသည့် ခွဲစည်းမှုအခြေခံ ဥပဒေသစ် ပြစ်ပယ်ထားရေး။
ပြစ်ပယ်ထားသည့် ခွဲစည်းမှုအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်
တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
လေ့ကျက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ပြစ်ပယ်ထားရေး။
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်
ရေး။
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တိုးနိုင်မှုဖွယ်အောင်ညှိ နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့် စာရိတ္တပြင်ပေးရေး။
အမျိုးမျိုး၏ တတိရုတ်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးသက္ကဏာများ ပပေပျောက်
ပျက်အောင် ဆိန်ဆီမိစေရေး။
မျိုး ချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ဆက်မြက်ရေး။
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး။

မိန်းကလေး

လေညှင်းလေးဆီ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း
 စာမူပိုင်ဆိုင်သူများအမှတ် - ၅၀၀၄၆၉၀၄၀၉
 မျက်နှာပုံနှိပ်သူများ - ၅၀၀၆၁၄၀၅၀၉
 ထုတ်ဝေသူ
 ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
 (ရဲအောင်စာအုပ်တိုက်)
 အမှတ် (၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်
 အတွင်းပျက်နာပုံနှိပ်
 ဦးကျော်စင် (မြ-၀၅၄၁၀) (ရွှေမြေပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း (အထက်)
 ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ပျက်နာပုံနှိပ်
 Idea Kyaw & Kyaw Oo
 ပုံနှိပ်ခြင်း
 ပထမထုတ်ဝေ
 ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
 တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀
 မြန်မာနိုင်ငံ
 စီမံကိန်းဌာန
 ဝန် - ၀၁- ၂၉၀၉၉၅

အခန်း (၁)

အပျိုစင်ဖြစ်စေ ပိတောက်တွေဖူးတဲ့ ရာသီဦးမှာ ရင်ခုန်သံ
 သွေးလေးတွေကလေးလည်းကောင်းကို ရှုရှုကလေးကလေးကလေးနှင့် နှိပ် ရင်ခွင်
 ရိုင်းလေး ပရမ်းပတာ လှုပ်ရှားခုန်ပေါက်သွား၏။
 “အို”

ဖက်ရှင်ရိုး ကျင်းပနေတဲ့ခန်းပရေ့မှာ ရှိုးပွဲ လာရောက် ကြည့်
 ရှုသူတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေချိန်မို့ လှမ်းအဝင်မှာ ပက်ပင်းချည်းအတိုက်
 ခံလိုက်ရသဖြင့်

ဖန်သားရိပ် ကိုယ်ဟန်လေး ယိုင်နဲ့နဲ့ဖြစ်သွား၏။
 ယိုင်ကျမသွားအောင် ကိုယ်ကို ထိန်းမတ်လိုက်သည်မို့ ဖန်
 သားရိပ် ဣန္ဒြေသိသိသာသာ ပျက်မသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ပျူစာပေ

စက္ကနစ်
 မိန်းကလေး
 လေညှင်းလေးဆီ / မိန်းကလေး။ - ရန်ကုန်။
 ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၀၉။
 ၂၈၈ - ၈၁၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
 (၁) လေညှင်းလေးဆီ

“ဆောရီး”

တာဝန်ကျတောင်းပန်ရင်း ရှုပ်တွေးနေတဲ့ လူတွေကြားထဲက တိုးထွက်သွားသူကိုကြည့်မိမှ လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေမှန်း ခိုဝှဲ သိလိုက်သည်။

သွယ်၍ကျစ်လျစ်သောကိုယ်ဟန်သည် အရပ်နှင့်လိုက်မတ်ကာ အပေါက်သေးသေးလေးများပါတဲ့ ကိုယ်ကျစ်စဉ့်ရပ်လယ်ပိုက်လက်ပြတ် ပိတောက်ဖူးရောင်ကို ဘောင်းဘီရှည်အနက်ထဲ ထည့်ဝတ်ထားခံသော ကိုယ်ဟန်ဖြောင့်တဲ့ သူ။ ခါးမတ်မတ်လျှောက်ထွက်သွားပုံက ပရိသတ်ထဲ ထင်းထင်းချည်းဖြစ်နေသည်က သူ့ကို ရိုက် မှတ်မိစေခဲ့သည်။

အနီရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆေးဆိုးထားတဲ့ ဂုတ်ထောက်ဆံပင်ခပ်ဖွာဖွာ။ ပွသယောင်ရှိပေမယ့် ရုပ်ဆိုးမနေတဲ့ နှာထံခြောင်းခြောင်း။ ပါး၍စေ့ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာနှင့်သွယ်သော မျက်နှာငေါ့မှ ပါရောင်ပြေးသော လေးထောင့်မျက်မှန်တပ်သည်ကအစ တစ်ချက်ကလေးကြည့်မိရုံနှင့် ရိုက် အာရုံမှာစွဲထင်စေ၏။

သူက ဆောရီး တစ်ခွန်းကိုပြောပြီး ထွက်သွားသည်က သူနှင့်တိုက်မိသူက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာဘောင် သတိထားပြီး လှည့်ကြည့်မသွား။

အင်းလေ

လူရှုပ်နေလို့ မတော်တဆတိုက်မိတာ ခြစ်လေ့ခြစ်ထရုံတဲ့ သဘောပဲ။ ဒီအဖြစ်လောက်ကို ရှေးကြီးခွင်ကျယ်ခြစ်အောင် သတိထား

နေ့စရာမှလေ့တဲ။

ခိုဝှဲ ကသာ သတိထားမိတာ။

မေ့ဇီဝိတ်ကူးပေမယ့် သူ့ပုံရိပ်က ပျောက်မသွား။ ရိုက် အာရုံထဲ တင်လည်လည်နီးမှီးနေတဲ့ ခံစားမှုက ဝါသနာပါသော စုတ်တံကိုင့်သည့်လက်ဖြင့် ပုံတူပန်းချီရေးဆွဲမိသည်အထိ စေစားခံလိုက်ရ၏။

ဘေးဦးကွပ်ထားတဲ့ သူ့ပုံတူပန်းချီကားကြီးကို အဝါနရောင်ပဝါလေး အုပ်လျက် ချိမ်းခေါင်းရင်းရှိ မတ်တပ်ကျွန်း ဗီရိုထဲထည့်ကာ သော့စက်သိမ်းဆည်းမိသည်အထိ တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးနေမိသည်။

ညစဉ် ညထိုင်း သော့ဖွင့်ကာ သူ့ပုံတူကို တစ်စုံစီမိမိကြည့်ရင်း ရင်ခုန်သလို ခံစားခဲ့တဲ့အဖြစ်ကို ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရိုက်မိပေမယ့် ခိုဝှဲကိုယ်ရိုက် ခံစားမိသည်က အချိန်တွေကြာခဲ့ပေမယ့် မပြောင်းလဲခဲ့။

ဆဆိုရင် သူ့နဲ့ကြုံခဲ့တဲ့အဖြစ်က သုံးနှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပေမယ့် ခိုဝှဲ ရင်မှာ မနေ့တစ်နေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလို ခံစားနေမိတာက ဆန်းလှသည်။

တိုက်မိစဉ်က ရှုရှိုက်ခဲ့မိသည့် သူ့ကိုယ်သင်းရနံ့နဲ့ ရောနေသည့် ငရုဗွေသန့်ဗွေရိုင်းရိုင်းလေးကို ရိုက် ခုချိန်ထိ မှတ်မိနေဆဲ။

အကြီးကြီး အပန်ပန် ရှုရှိုက်ခွင့်ကိုလည်း မဆံမဆိုင် အကြိမ်ကြိမ် တောင့်တမိတာက ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်သည်။

“သမီး ခိုဝှဲ”

“ရိပ်လေး”

မြန်းစားကြီး နှစ်ဆင့်ခေါ်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် ရိပ် စိတ်ကူး တွေကြားမှ အသိဝင်လာသည်။

“ရှင် မေမေ”

ထူးလည်းထူးရင်း လက်တို့ကလည်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဗီရိုတံခါး ကို ခပ်မြန်မြန် သော့ခတ်ပိတ်ပစ်လျက်သား ဖြစ်သွား၏။

ရိပ်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ရင်ခုန်မှုကို မေမေ မသိဖို့အရေးကြီးသည်။ အို ဘယ်သူမှ မသိဖို့ လိုအပ်တယ်လေ။

“ဘာလုပ်နေလဲ သမီး”

“ဟို ဘာ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး မေမေ”

“တစ်ခုခု လုပ်နေတယ်ဆိုလဲ လုပ်လက်စထားပြီး ခဏလာခဲ့ ဦး သမီး ဇေဇေက ပြောစရာရှိလို့တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ပြောရင်း ရိပ် ခေါင်းအုံးအောက်ထဲ သော့တွဲထည့်လိုက်သည်။ ကံကောင်းသည်က မေမေ အခန်းထဲထိ ဝင်မလာလို့။ ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးဝကပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတာ ကံကောင်းသွားသည်။

မဟုတ်ရင် ရိပ် ရင်ထဲက မလုံမလဲဖြစ်စိတ်ကို ရိပ်မိသွားနိုင် တယ်။ ရိပ် သက်မလေး မသိမသာချ၍ မွေ့ရာထက်က ဆင်းလိုက်၏။ မလုံမလဲစိတ်တွေ

သူ့အပေါ်ယစ်ပူးနေတဲ့ ခံစားမှုတွေ လုံးဝ အရိပ်ထင်မနေ

အောင် စိတ်ကို ပုံမှန်အတိုင်းဖြစ်စေဖို့ သူ့ပုံရိပ်ကို ပုံးဖိချိုချရင်း ပုံမှန် ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်က ညအိမ်ဂါဝန်ပွပ္ပလေးနှင့် ဖြစ်၏။

“သမီးရိပ် လာ ထိုင်”

ရိပ် ဧည့်ခန်းဝရောက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာမှာ ဖေဖေ ထိုင်ချရင်း ပြောသည်။

“ထိုင်လေ သမီး”

ဖေဖေအတွက် နွားနို့ပူပူတစ်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း မေမေ ထပ်ဆင့်ပြောပြန်သည်။

မေမေနဲ့ဖေဖေအသွင်က ဒီည ထူးခြားနေသလိုပဲ။

အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိတတ်တဲ့ မေမေတို့ ဖျက်နာ သန့်သန့်လေးက အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မရွှင်မပူဖြစ်ကာ စိုးရိမ်နေသလိုရှိသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ရိပ် အကဲမခတ်နိုင်တော့ဘဲ ဖေဖေနဲ့ ဖျက်နာချင်းဆိုင် တစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ်မှာ ဖြေးညင်းစွာ ထိုင်ချ သည်။ မေမေက ဘေးမှာကပ်လျက်ထိုင်ချပြီး ရိပ်ကို တစ်ချက်ကြည့် သည်။ ပြီးမှ ဖေဖေကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“ပြောလေ ကိုဖြင့်”

“အင်း”

ဦးမြင့်စိုး မျက်မှန်ကို တစ်ချက်ပင့်သည်။ မိဘပြောမည့်စကားကို အလေးအနက်နားဆင်ဖို့ အသင့်စောင့်နေတဲ့ သမီး မျက်စိပိုင်းလေးကို မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ကြည့်ကာ

“ဒီလို သမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဖေဖေ”

“ဟိုတစ်ပတ်က ဖေဖေတို့ ထမင်းစားဖိတ်ကျွေးခဲ့တဲ့ ဦးမင်းခိုက်နဲ့ ဒေါ်သီရိခေတ်ကို သမီး မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“မှတ်မိပါတယ် ဖေဖေ”

ရိပ် ခေါင်းလည်းညှိတ်ရင်း မှတ်မိကြောင်းလည်း ပြောမိ၏။ မမှတ်မိစရာမှ မဟုတ်တာ။

ထိုစုံတွဲက နိုင်ငံခြားမှာ နှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးနေလာသူများပီပီခေတ်ဆန်လှသည်။

အန်တီ သီရိခေတ်က ဆံပင်တိုတို ကောက်ကောက်လေးကြောင့် ပန်းသားလေးများကဖွေးဖွေးဖြူနေပြီး ဖွေးစင်ဥထွေးဘာ သွယ်သောမျက်နှာနှင့်လိုက်ဖက်မှုရှိ၏။

ပန်းနုရောင် ဖျော့ဖျော့လေးလိမ်းထားတဲ့ မိတ်ကပ်မျက်နှာပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းနှင့်မျက်ခွံကို ပုစွန်ဆီရောင် ရင့်ရင့်ဆေးခြယ်ထားသည်။ နောက်ကွဲကတ်ရည်ကို လည်ပိုက်လက်ဖွဲကိုယ်ကွပ်အင်္ကျီကွပ်ထားတဲ့ ဖက်ရှင်အရောင်နှင့် တစ်ထပ်တည်းကျ၏။

မဂ္ဂရာချည်းဆင်ထားတဲ့ ကိုယ်ထိုင်မှ ရတနာတို့က ဖက်ရှင်

အရောင်နဲ့ ဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ်ပေမယ့် အပြင်မရိုင်းဘဲ နက်ပြောင်တောက်ပနေသည်။

အန်တီရဲ့ အပြင်အဆင်နဲ့လိုက်ဖက်အောင် အန်ကယ်ကလည်း ပုစွန်ဆီရောင်ပေါ် အနက်ကနီလနီစင်းနှစ်စင်းပါတဲ့ တီရှပ်နဲ့ ဘောင်းဘီရှည်အနက်တွဲဝတ်ကာ အလှပျက်မှာစိုး၍ ပါဝါမျက်မှန်ပင် မျက်နှာပေါ်တင်မထား။

ဖေဖေလို ပုဆိုးရင်အင်္ကျီပုပုနှင့် လူကြီးခေတ်တဲ့ အပြင်အဆင်နဲ့မဟုတ်တဲ့ အန်ကယ်က လူငယ်လို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသလို အန်တီကလည်း မေမေလို ငါတိတ်ခမ်းဆက်မျိုးနဲ့ ခပ်ရင့်ရင့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်မနေ။

ခေတ်မီသည် အပြင်အဆင် အမူအယာတို့နှင့်လိုက်ဖက်ညီညီ အလှအထွေပြုံးနေတဲ့ ထိုစုံတွဲကို ရိပ် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပေါ့။

ဖေဖေက အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ

“အင်း၊ မှတ်မိတယ်ခရိုင် ဖေဖေ ဆက်ပြောမယ်။ သမီး၊ အလေးအနက် နားထောင်ပေးပါ”

“တုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ရိပ် ခေါင်းအညီဘိတ်မှာ မေမေက လက်ပိုက်ထိုင်လျက်သားနှင့် ကိုယ်ကို ဆိုစာနောက် ဝိုချလိုက်သည်။

ဖေဖေက နို့ခွက်ကိုလှမ်းယူ၍သောက်ပြီး စားပွဲပေါ် ပြန်တင်ကာ အဖုံးပြန်အုပ်ပြီးမှ မျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ပြောသည်။

“ဒီလို သမီးရဲ့ ကိုမင်းက ဖေဖေရဲ့အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း။

ဖေဖေတို့ အသီးသီးအိမ်ထောင်ကျပြီးမှ အလုပ်အကိုင်မတူလို့ အနေ
ဝေးခဲ့ကြတယ်။ ကိုမင်းက အမေရိကားမှာ အခြေကျတော့ ဖေဖေတို့နဲ့
အဆက်ပြတ်သလို ဖြစ်ခဲ့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က မိသားစုနဲ့အတူ
ပြန်မာပြည်ကို တစ်ခေါက်ပြန်လာတော့ ဖေဖေနဲ့ ပြန်တွေ့တယ်။ တွေ့
တာမှ နာရိပိုင်းလောက်ပဲ။ စကားတောင် သေသေချာချာ မပြောရဘူး။
အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း ပြောရင်းနဲ့ ဖေဖေလုပ်ငန်းအဆင်မပြေဖြစ်နေတာ
သိသွားတော့ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ဆိုပြီး ဖေဖေလုပ်ငန်းအတွက် အရင်းအနှီး
ငွေ ချက်ချင်းထုတ်ပေးခဲ့တယ်”

“ဪ ဖေဖေ တစ်ခါပြောဖူးတယ်လေ။ ဖေဖေမိတ်ဆွေ
တစ်ယောက် ကူညီခဲ့တယ်ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ် သမီး။ ကူညီခဲ့တာ ကိုမင်းပဲ”

“ရိပ်မှ မသိခဲ့တာ ဖေဖေ အခု အန်ကယ် မင်းက ငွေပြန်
တောင်းလို့လား။ တောင်းရင်လည်း ပေးလိုက်ပေါ့ ဖေဖေရယ်။ ဖေဖေမှာ
ငွေပိုတွေရှိနေတာပဲ”

ကလေးအတွေးနဲ့ထင်သလို ပြောနေတဲ့ သမီးကို ဦးမြင့်မိုး
သက်မချသည့်။ ဒေါ်နှင်းနှင်းဖြူက ခင်ပွန်းသည်ကို အသာထဲကြည့်တာက
သမီး နားရှင်းအောင်ပြောပါဆိုတဲ့ သဘော။ ဦးမြင့်မိုး ခေါင်းဆတ်ပြီး

“ငွေ ပြန်တောင်းစရာမလိုပါဘူး သမီးရယ်။ ဘဏ်ထဲမှာ ကိုမင်း
နာမည်နဲ့ ဖေဖေ ငွေထည့်ထားပြီးသား။ ကိုမင်း ပြန်ရောက်တာ သိသိ
ချင်း ဖေဖေ သွားတွေ့ပြီးပေးပါတယ်။ ကိုမင်းက မယူဘူး သမီးရယ်”

“ဟင်”

ရိပ် အံ့ဩကာ ကိုယ်လုံးလေးပင် မတ်ကြွမတတ်ဖြစ်သွား၏။
ဒီလောက်များတဲ့ ငွေပမာဏကို မယူတာ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

“ဟုတ်တယ် သမီး။ မေမေလည်း အရမ်းအံ့ဩရတယ်။ အဆင်
မပြေလို့ ကူညီပေးခဲ့တဲ့ သဘောပါတဲ့။ ပြန်ရဖို့ မျှော်လင့်ပြီး ကူညီခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ငန်းတူထောင်နိုင်အောင် စေတနာ သန့်သန့်နဲ့ ထောက်ပံ့
ပေးခဲ့တာတဲ့”

ရိပ် ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးတာလား။ အံ့ဩတာလား။ မယုံနိုင်တာ
လား။ ခွဲခွဲခြားခြား မခံစားတတ်တော့။

သူငယ်ချင်းအပေါ် အန်ကယ်မင်းက အဲသလောက်တောင်
စေတနာတရား ရက်ရောသတဲ့လား။ မယုံနိုင်စရာကောင်းတာတော့
အမှန်ပဲ။

ဖေဖေက နွားနွှက်ကို ပြန်ကိုင်၍ တစ်ကျိက်သောက်ပြန်သည်။
သောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုလျှာနဲ့တစ်ချက်သပ်ကာ ခွက်ကိုပြန်မချသေးဘဲ
ပြောပြန်သည်။

“ဖေဖေလည်း အရမ်းအံ့ဩတယ်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ
အောင် ဖြစ်သွားတယ် သမီးရယ်။ ဖေဖေအပေါ် ကိုမင်း အဲသလောက်
သဘောထားကြီးလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ လုံးဝ ထင်မှတ်မထားဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော် ဖေဖေ။ ဘယ်လောက်ပဲ သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖြစ်
ပေါ့။ ဒီလောက်ငွေအများကြီးကို ရက်ရက်ရောရော ပေးဖို့ဆိုတာ”

“အဲဒါပေါ့ သမီး ဖေဖေလည်း ကိုမင်းအပေါ် ကျေးဇူးတင်တယ် လို့တောင် မပြောရက်တော့ဘူး။ ကိုမင်း ဇနီးသီရိကလည်း ပြန်ပေးရင် စိတ်ဆိုးမယ် ဘာညာပြောတာနဲ့ ဖေဖေလည်း ဖွတ်မပြောခဲ့တော့ဘူး။”

ဖေဖေစကားအဆုံးမှာ ရိပ် မသိမသာ သက်မလေးချွန်က သည်။ ဒါနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ရိပ် သိအောင် ပြောပြတာက အကြောင်း မဲ့သက်သက်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး ထင်ရဲ့။

အဲဒီရောင် အလှူခေါင်းအုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးကို နှိပ် ပိုက်ကိုင်၍ ဖေဖေမျက်နှာပေါ်က အရိပ်တစ်ချို့ကို ဝေ့ကြည့်ပြီး

“ဒါနဲ့ ဖေဖေ ဒီအကြောင်းတွေ သမီးသိအောင် ပြောပြတာက”

“ဒီလိုပါ သမီး သမီး နားလည်အောင် ပြောရရင် ကိုမင်းကို ဖေဖေ အရမ်းကျေးဇူးတင်ရတယ် ပိုပြီးလည်း ချစ်ခင်သွားတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် ကိုမင်းတို့လင်မယားကို ညစာဖိတ်ကျွေးခဲ့တာပေါ့။”

“သမီး ဧည့်ခံတာ လိုအပ်တာတွေရှိနေလို့လား ဟင်”

“မလိုဘူး သမီး။ လုံးဝ မလိုဘူး။”

“သိဘူးလေ သမီး ဧည့်ခံတာ အနိကယ်မင်းတို့အတွက် စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာတွေများ ရှိနေသလားလို့”

ဦးမိုးမြင့် ကိုင်ထားဆဲ နားနီခွက်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ထင်သည်။ ဒေါ်နင်းနင်းဖြူက ခင်ပွန်းသည်ကို အားမရဟန်နှင့် တစ်ချက်ကြည့်၏။

ဦးမိုးမြင့်က စိတ်မလောနဲ့လို့ ဇနီးသည်ကို လက်ကာပြပြီး ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ထိုင်သည်က သမီး နားလည်လက်ခံစေဖို့ သွေး

အေးအေးနဲ့ စည်းရုံးနေခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“သမီးအတွက် ကိုမင်းတို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး။ သမီး အလိမ္မာလေးကို မြင်ရလို့ စိတ်ကြည်နူးခဲ့ရတယ်တဲ့လေ”

“အို ဖေဖေကလည်း”

ဖေဖေက ချီးကျူးသံနဲ့ပြောတော့ ရိပ် ရှက်ချင်သလို ဖြစ်သွား တာ အမှန်။

“တကယ်ပြောတာ သမီး။ သမီးကို မြင်မြင်ချင်း ကိုမင်းနဲ့ သိရိက သမီးအရင်ဆီ ချစ်မိတယ်တဲ့”

“တဲယီ အဖေကြီးရယ်၊ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောလိုက်ပါ တော့။ ကိုမြင့် မပြောရင် နှင်းနှင်းမဲ မပြောလိုက်မယ်လေ”

ဖေဖေကို အားမလိုအားမရဟန်နှင့် ဖေဖေ ဝင်ပြောသည်။ ဖေဖေ နှလုံး ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေတာက အနိကယ်မင်းတို့ စုံတွဲနဲ့ ရိပ် ကတယ်လို့ဆက်ခင်နေလို့လဲ။

သီချင်စိတ်ကလေးနဲ့ ဖေဖေကို တည့်တည့်ကြည့်မိပြီး

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ ပြောစရာရှိတာ ပြောလေ။ သမီးသိဖို့ လိုအပ်လို့ ဖေဖေပြောနေတာကို သမီး အလေးအနက် နားထောင်နေပါ တယ် ဖေဖေ”

ဒီတော့မှ ဖေဖေ ပြောချတော့မယ်ဟန်နှင့် သက်ပြင်းချပြီး

“အင်း ပြောချမယ်ဆိုရင် သမီးကို ကိုမင်းတို့လင်မယားက များမထော်ချင်သတဲ့”

“ဟင်”

ရိပ် နှစ်ခမ်းနှစ်လွှာက တအံ့တဩပွင့်ဟသွား၊ သလို မျက်ခုံး နှစ်ဖက်မြင်တက်သွားသည်နှင့် မျက်ဝန်းအစုံက ပုံနှိပ်ထက်ပို၍ ဝိုင်းစက် သွား၏။

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ မေမေ့ကို သိရိကလည်း ဇာတိက ဖုန်းဆက်ပြီး သမီးကို လိုချင်တဲ့အကြောင်းချည်းပဲ ပြောနေတယ်။ သမီး ဖေဖေကိုလည်း ကိုမင်းက တွေ့တိုင်း ဒါပဲပြောနေတာ။ ဖေဖေ နဲ့ မေမေ တိုင်ပင်ပြီးမှ သမီးကို အသိပေးတာ”

“ဟင်အင်း မ မဖြစ်နိုင်တာ”

ရိပ် ကတုန်းကယင်လေး ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သမီး”

ဖေဖေ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ မေး၏။ ရိပ် ရင်ထဲက မလုံမလဲစိတ်က သူ့ပုံရိပ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်သောင်သာဝ၌ ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်က တရစပ်ပဲဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး။ မေမေတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ ရတယ်”

“သမီး စိတ်ထဲမှာ ကိုမင်းကူညီတဲ့ ငွေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်နေလို့လား”

ဖေဖေနဲ့မေမေ တစ်ခွန်းသိပေးသော်လည်း ရိပ် ဘာဖြန်ဖြောရ မှန်းမသိတော့။ သူ့ပုံရိပ် ကြီးစိုးနေတဲ့ ရိပ် ရင်ခွင်က ဝမ်းနည်းသလို

ဖြစ်လာသည်က အမှန်း။

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သမီးမှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေရှိလို့လား သမီးရယ်”

ဖေဖေက ရိပ် ဇွတ်ပြင်မှာကို နီးချိပ်တဲ့ပုံလေးနဲ့ အလောတကြီး ငေးလာသည်။

ချစ်သူ တဲ့။

ဖေဖေ မေးလိုက်မှာပဲ ရိပ် နှလုံးသားမှာ သူ့ကိုချစ်သူလို ချစ်နေ သိတာ ရိပ် ခံစားသိရှိသွား၏။

“ပြောလေ သမီး။ သမီးမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုရင်”

ဟင်အင်း၊ မရှိဘူးလို့ ပြောရဲ့။

ရိပ်တယ်လို့ပြောတာသည် သူ့နဲ့ရိပ်က ဘာမှလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။

“သမီးမှာ ချစ်သူမရှိသေးတာ မေမေ သိတယ်။ သမီး သူငယ် ချင်းတွေကို မေမေ မေးကြည့်ပြီးပါပြီ”

ရိပ် ရင်မှာစိုကြမ်းသလို ဖြစ်သွားသည်။

တခဏလေးမြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စွဲစွဲနှစ်နှစ် မျှစ်သွားတာကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။

သိရင်လည်း ရိပ်ဘို ရှာနေတယ်လို့ ပြောမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ ဟူ ထောက် ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့။

ရိပ် မှာသာ။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ သဘောထား တစ်ထပ်တည်းပါပဲ။ သမီးရယ်၊ ဖေဖေတို့အပေါ် အတိုင်းမယိ သဘောထားကြီးတဲ့ ကိုမင်းတို့ တောင်းဆိုမှုကို မငြင်းရက်ဘူး။ ငြင်းစရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူး။”

“ဖေဖေ ရယ်”

နုလုံးသားမှ တွန်းထိုးပုတ်ခတ်ခံရတဲ့ လှိုင်းတို့က တာရှန်းရုန်း ကြုံနေပေမယ့် မိဘဆန္ဒကို ပေါ်တင်ချည်းငြင်းပစ်ဖို့ စိတ်က လေ့မလဲ ဖြစ်လာသည်။

ငဲ့ကျသွားတဲ့ခေါင်းကို ရိပ် ပြန်မမော့ဘဲ ငိုက်ထားမိတဲ့ အလှ ခေါင်းအုံးကို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်မိသည်က ဝမ်းနည်းပျက်စည်တို့ကို ဝေပူသိလာစေသည်။

“ဒါပေမဲ့”

တစ်ခုခု ငြင်းမိဖို့ ရိပ် စကားစရုံရှိသေး ဖေဖေနဲ့မေမေ မျက်ခုံး တွေ အဆမတန် မြင့်တက်သွားသည်က ပြိုင်တူခဲ့ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ သမီး၊ ဖေဖေတို့နားလည်အောင် သမီး သဘောထားကို ပြောလေ”

ကိုယ်ထားဆဲ နို့ခွက်က ဖေဖေရဲ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်တုန် ယင်ယင်ဖြစ်သွားသည်မို့ နို့ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ဖြန့်တင်ပြီး ခြောက်စား။

“ဟို ဟိုလေ”

ရိပ် တစ်ခုခုအကြောင်းပြဖို့ ဘာအကြောင်းအရာကို ရွေးပြုရ မှန်းမသိအောင် အစ်စိုစိုဖြစ်သွား၏။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မိဘဆန္ဒကို မငြင်းဆန်ဘူးတဲ့ သမီးက ပီကိစ္စမှာ ငြင်းဆန်ခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးက မိဘနှစ်ပါးရင်ကို ထိခိုက်စေ တာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကိုလည်း စိတ် မသင်ဆဲစေချင်ဘူး။

လှည်းလေးနဲ့တစ်ဖက် ဦးမြင့်ဖို့ ထိုင်နေရာမှ ထကာ ဧည့်ခန်း မှုန့်ကပ်လျက် အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည်က အကြောင်းမဲ့မဟုတ်မှန်း ဝမ်းနည်းနင်းဖြူ သိလိုက်၏။

“သမီး ရယ်”

မေမေက မျှင်ဘေးက ဆိုစာမှာပြောင်းထိုင်ပြီး ငဲ့လျက်သား မြစ်နေတဲ့ သမီးမျက်နှာလေးကို မေးဖျားမှ အသာမ၍ မော့စေသည်။

မျက်နှာတိုင်းလေးပေါ်မှာ မေးဖျား၌ ရှားရှားပါးပါး ရှိနေတဲ့ ဝမ်းနည်းလို့ မေးချင်တာလေးကြောင့် ထူးထူးခြားခြား ပိုလှနေတဲ့ သမီး မျက်နှာနုလေးကို မြင်တော့လည်း မိဘားဖေပြောချင်တဲ့ စကားလုံးတွေ

ထဲမှ ရှိနေလျော့သွားသလို ဖြစ်၏။

သို့ပေမယ့်လည်း ခေါ်နှင်းနှင်းဖြူ ထင်ရုံတင်ပြီး

“ကိုမင်းရဲ့သဘောထားကို သမီးလည်း သိနိုင်တာပဲကွယ်၊ သူတို့

လုပ်ယူတာ လိုလိုလားလား၊ တောင်းနေတာကို မေမေတို့ဘယ်လို

ကြောင်းဖျိုးနဲ့ ငြင်းထုတ်မလဲ၊ သမီးအပေါ် သို့မိတို့ ဘယ်လောက်

ပျော်ပျော်သလဲဆိုတာ သမီး အကဲခတ်လို့ရပါတယ်ကွယ်”

ရိပ် သက်ပြင်းချမိသည်က ထိုနေ့က ရိပ်ကို အနိကယ်နဲ့အနိတီ

မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်ပြီး ပြီးနေတဲ့ အပြုံးမျက်နှာလေးတွေ ပြန်မြင် တာကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

ရိပ် စကားပြောပုံ လှုပ်ရှားပြုမူပုံကအစ နှုတ်ခြေမပြတ်တမ်း၊ ကြည့်ကာ ကြည့်နူးနေတဲ့ အန်ကယ်တို့စုံတွဲစိတ်ထဲမှာ ရိပ်ကို ချွေးမ တော်ချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒနဲ့လား။

ရိပ်က ရိုးရိုးသားသား ကြည့်ပြီးတော့နပ်နေတယ် ထင်တာ၊ ခုတော့

“နင်းနင်း”

ဖေဖေ ညှပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာရင်၊ မေမေ့ကိုခေါ်ပြီး စိတ် မသက်မသာနှင့်ပြော၏။

“သမီးကို ဖိအားမပေးပါနဲ့ကွာ”

“ကိုမြင့်ကလည်း”

မေမေက ဘဝင်ကျဟန်မတူ။ ဖေဖေကို မော့ကြည့်ရင်း ပြောတော့ ဖေဖေ ခေါင်းခါလိုက်သည်က ဖိအားမပေးပါနဲ့လို့ ထပ်ဆင့် ပြောသလို။

ဖေဖေဆန္ဒကို စောဒက မတက်ပေမယ့် မေမေက ရိပ်ကို ဖိအားပေးနေတဲ့ မျက်ဝန်းနှင့်ပြန်ကြည့်၏။ ရိပ် ဖေဖေကို အားကိုးတက်ပြီး မော့ကြည့်တော့ ဖေဖေ နှုတ်ခမ်းတို့က အထန်ကြာ ဆန္ဒတန်းနေပြီးမှ ပွင့်ဟကာ

“ဖေဖေတို့သဘောထက် သမီး သဘော၊ သမီးဆန္ဒကိုပဲ ဖေဖေ

တို့ လိုချင်တယ်။ သမီးစိတ်နဲ့ သမီး စဉ်းစား”

စဉ်းစားခွင့်ပေးလိုက်တဲ့ ဖေဖေ့ကို ရိပ် ကျေးဇူးတင်တဲ့ မျက်ဝန်း နှင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြည့်လိုက်သည်။

မေမေကတော့ ရိပ်ကို နှာခံစေချင်တာ သိသာလွန်းသည်။ ဖေဖေ အခွင့်အရေးပေးလိုက်တာကို ဘဝင်မကျသောကြောင့် ဘာမှ ပြုရုံမပြောပေမယ့် ရိပ် အပါးမှထကာ ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်သွားသည်က မျက်ချင်းပဲမြင်သည်။

ဇနီးသည်ချစ်စိတ်ကို နားလည်ပေမယ့် သမီး စိတ်ဆန္ဒကို ဝေလေးအနက်ထားချင်တဲ့ ဦးမြင့်မိုး သက်မချပြီး

“ရော့ သမီး”

အခန်းထဲက စားပွဲပေါ်တင်လျက် ဓာတ်ပုံကို ယူဆောင်လာတဲ့ မေမေက ရိပ်ကို ဓာတ်ပုံထိုးပေးသည်။

ဟင့်အင်းလို့ ခေါင်းထစ်ချက်ရမ်းသည်မှလွဲ၍ ဓာတ်ပုံကို ရိပ် မှန်းမယူမိ။

ပေဖေက အဖြစ်မမြင်ဘဲ ရိပ် ပိုက်ကိုင်ထားတဲ့ အလှူခေါင်းအုံး တင်ပေးတဲ့အခါ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ခိုတွဲနေမှန်းမသိတဲ့

မျက်ရည်တို့က ဓာတ်ပုံပေါ် ပေါက်ခနဲ ခုန်ကျသွား၏။ ဖေဖေ ထွက်သွားမှ ဓာတ်ပုံပေါ်ကျနှင့်သည့် မျက်ရည်စက်

လက်ချောင်းလေးနှင့် ပွတ်ကာ ကြည့်မိလျက်သားဖြစ်သွား၏။ “ဟင့်”

ပြည့်အိုင်နေတဲ့ မျက်ရည်ကြားမှ ဆင်မုေးအေး မြင်လိုက်ရတဲ့ ပုံရိပ်က ရိပ် ရင်ထဲက ပုံရိပ်လား။

ဝေခွဲမရစိတ်နဲ့ မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်ရင်း အသေအချာကြည့် လိုက်တော့ တောတောင်ရှုခင်းကို နောက်ခံလျက်

မျက်နှာခပ်မော့မော့လေးဖြစ်ကာ မျက်ဝန်းထဲက ထစ်နံ့တစ် ယောက်ကို မျှော်ရင်း စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကိုယ်တစ်စောင်းနဲ့၊ ဘောင်းဘီရှည်အိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်လျှို ရင်ရင်းအငွေ့ပုံက ရိပ် ရင်ခုန် လက်တို့ဖြင့် ပန်းချီရေးဆွဲခဲ့ဖူးသော သူပုံပဲဖြစ်နေ၏။

"အို"

သူ ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် ရိပ် နုလုံးသာသာ ရင်ခုန်လှိုင်းဆုံ ယှက်တိုက်ပြေးလွှားနေသည်က တသိမ့်သိမ့်ပဲ ဖြစ်တော့သည်။

ရင်ခွင်ထဲ ဆိုအောင်းနေတဲ့ ချစ်သူက ဖေဖေထို့လက်ခံတဲ့ပဲ အဖြစ် တိုက်ဆိုင်နေသတဲ့လား။

အသိတို့က သူ့ဓာတ်ပုံလေးကို တသိမ့်သိမ့်ဆုနုနုနေသော ရိပ် ရင်ခွင်မှာ အပ်ကာ . . .

အခန်း (၂)

"ကြွေလောက်တဲ့ ရုပ်ပဲ၊ ဟဲ့ ကြည့်ဦး ရဲရဲ"
စာရေးစားပွဲပေါ် ထောင်ထားတဲ့ သူ့ဓာတ်ပုံကို သော်သော် ကမန်းကတည်း ယူကြည့်သည်။

ပြောလည်အပြော ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ချပြီးတဲ့ ရဲရဲ လက်ထဲ ဓာတ်ပုံ ထိုးထည့်ပေးရင်း ရဲရဲ တေးက ဆိုဖာမှာထိုင်ချသည်။

ရဲရဲ ဓာတ်ပုံကြည့်နေတဲ့ အချိန်မှာ ရိပ် က ဒေါ်တိုးယူလာ ပေးတဲ့ အအေးလင်ပန်းကို ကမ်းယူပြီး စားပွဲပိုင်းပေါ်ချသည်။

"ရုပ်ကတော့ ရှယ်ပဲ၊ ရဲရဲတောင် ရင်ခုန်ချင်လာပြီ"

"အသစ်ပေါ့ သော်လည်း ရင်ခုန်သလို ဖြစ်သွားတယ် ဟီဟီ"
သော်သော်က သွားတက်ကလေးတွေပေါ်အောင် ဟီးခနဲ ရယ်

လိုက်သည်က ရင်ခုန်တတ်စအပျိုစင်လေးအတိုင်းဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ ရိပ်ကော ရင်ခုန်လား”

ရဲရဲ ဘွင်းဘွင်းချည်းမေးချတော့ ရိပ် မျက်နှာနုနုလေး ရှက်ရိပ် နှင့် အရောင်ရဲသွား၏။

“မေးတာ ဖြေလေ အဲဒါ ပွိုင့်ပဲ”

သော်သော်က မိမိမေးပြန်သည်။ ရိပ် ရင်ခုန်သံကို တည်ငြိမ် အောင်ထိန်း၍ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုစာမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး

“ဖေဖေတို့က မငြင်းစေချင်ဘဲ”

“အဲဒါနဲ့ လက်ခံတယ်ပေါ့”

ပြိုင်တူမေးတော့ ရိပ် ခပ်ရှက်ရှက်ပဲ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ သော်သော်နဲ့ ရဲရဲစံ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်သည်က ဘဝင်မကျမှုတွေနဲ့ပဲ။

ရိပ် ကပုံမှန်မျက်နှာလေးဖြစ်အောင် ပြုပြင်လိုက်သည်မှာ လျင်မြန်စွာပဲ ဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်မင်းရဲ့ ကျေးဇူးတွေက ငိုသေးထယ်လေး၊ အန်တီ ကလည်း အရမ်းပဲ စိတ်အားထက်သန်တယ်၊ ဇေဇေနဲ့မေမေကလည်း သဘောတူနေတယ်ဆိုတော့”

“မဟုတ်ဘူး ရိပ်”

“ဘာကိုလဲ ရဲရဲ”

“အန်ကယ်က ရိပ်ကို အန်ကယ်မင်းတို့ ကျေးဇူးတရားကြောင့်

လက်ခံစေချင်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောထားတယ်၊ ပြီးတော့ ရိပ် လက်မခံလို့လည်း ရတယ်လို့ အခွင့်အရေးပေးထားတယ် လေ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ အားလုံးပြောပြပြီးပြီ”

“ဟင်”

ရိပ် အတော်ချည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ ပေါင်ပေါ်တင်ထား ဟဲ့ အလှူခေါင်းအုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း မျက်လွှာချမိသည်က ကမန်းကတမ်းပင်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရိပ် အခုလက်ခံလိုက်တာ မိဘဆန္ဒထက် ပိုပဲ ဆန္ဒက အဓိကကျတယ်၊ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းအချင်း ဖျမ်း၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးရတာ၊ မေးတာကလည်း အကြောင်းရှိလို့” အလေးအနက်ကြည့်ရင်း ပြောနေတဲ့ သော် ကို ရိပ် ပြန်မကြည့် ပဲ။

“ဟိုလေ ရိပ်တ”

ရိပ်ကိုယ် ဆိုစာနောက်ကျောက်မိချလိုက်ပြီး တစ်ခုခုကို အခိုင် (အဟ) ပြောဟန်ပြင်တော့ သော် လက်ကာဟန်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“သော် တို့ဆိုင်ဘာက ရိပ် အတွေး၊ ရိပ် ဆန္ဒအရ သူ့တတ်ပုံ ကို ဖြင်ရုံနဲ့ ခေါင်းညှိတ်တာ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေမလားလို့”

“ဟင်”

သူ့ကို လက်ခံတဲ့အဖြစ်က ရိပ် စိတ်ကူးယဉ်နေတာလား ဟင့် အင်း ရိပ် ခေါင်းရမ်းတော့

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့ရုပ်က ကြွေလောက်တယ်၊ ကြွေလောက် တဲ့ ရုပ်မျိုးဖြစ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လက်ခံတာမျိုးဖြစ်မယ်လို့ ရဲ့ ဟဲ့ဆ တယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ ဝှေးစမ်းတဲ့အယူအဆက ရိပ်-ရင်မှာ လေတိုးလို့ လှုပ်ခါသွားတဲ့ ဆင်စွယ်ရောင် ပြတင်းပေါက်ထဲကကားစသလို လွန်လူးလှုပ်ရှားသွား၏။

ရဲရဲက သူ့ဓာတ်ပုံကို စားပွဲပေါ်အသာပြန်တင်ပြီး ရိပ်ကို စူးစူး စိုက်စိုက်ကြည့်သည်က ရိပ် စိတ်ကိုမလုံမလဲ ဖြစ်စေသည်။

“ရိပ် လက်ခံတာ မှားလို့လား”

“မှားတယ် မှန်တယ်တော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ရုပ်က မိန်းမကြိုက်ရုပ်လေ၊ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို မြင်တာ နဲ့ ကြိုက်မှာပဲ”

သော်သော် ရိပ်ကို စောင်းချိတ်ပြောနေတာလား။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က လှုပ်တစ်ပြက် မြင်ရုံနဲ့ စွဲစွဲလန်းလန်း ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရိပ် စိတ်တို ဖောက်ထွင်းမြင်တတ်လို့ ပြောနေတာလား။

တော်သေးတယ်။ သူ့ပုံတူ မန်းချိုကားရေးဆွဲခဲ့တာကို သော် တို့ကို အသိမပေးခဲ့လို့၊ သိသွားရင် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တယ်ဆိုတဲ့ စကား

လုံးထက် စိတ္တဇဆန်တယ်လို့ ပြောမှာ သေချာတယ်။

အခုတောင် မေးလိုက် ဓာတ်ပုံမြင်ရုံနဲ့ ကြိုက်မိလို့ လက်ခံတာ လား တဲ့၊ ရဲရဲခံကလည်း အားမနာတမ်းမေးချတော့ ရိပ် မျက်နှာမှာ မွန်ကြွပ်မှုကြောင့် ချွေးစတွေ ပျံ့ထွက်လာသည်။

“အန်ကယ်အနေနဲ့ ရိပ်ကို ငြင်းခွင့်ပေးထားလျက် သူ့ပုံရိပ်ကို မြင်ရုံနဲ့ကြိုက်ပြီး လက်ခံတာ သေချာရင် သော် ပြောရဲတယ်၊ ရိပ် စိတ် ကူးယဉ်နေလို့ဖြစ်မယ်”

စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးက ရိပ်ရင်မှာ အလုံးကြီး ဗိုသလို ခံစားရစေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒါပဲ၊ ဘဝလက်တွဲဖော်က စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ရွေးရုံ နဲ့ အလုံလောက်ဘူး”

ရိပ် မျက်နှာမိန်းကပို၍ မလုံမလဲဖြစ်ကာတွန့်လျက်။ အအေးဖန် ခွက်တွေမှာ ခိုတွဲနေတဲ့ ခရစ်ကံတွေကို ငေးကြည့်သလို မျက်လွှာလေး စင်းသွား၏။

သော်သော်က ဓာတ်ပုံကို စားပွဲပေါ်က ပြန်ကောက်ကြည့်သည်။

“စိတ်ကူးယဉ်မင်းသားက ရိပ် စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း ဖြစ်မလာ ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ စဉ်းစားကြည့် ရိပ်”

ရိပ် သက်ပြင်းချလိုက်တော့ သော် ဆက်ပြောသည်က

“နစ်ဖက်စိတ်သဘောမျှနဲ့ အဘက်ဘက်ကပြည့်စုံရုံနဲ့ သာယာ တဲ့ အိမ်ပေတင်သည်တစ် ဖြစ်ရမယ်လို့ ပုံသေတွက်လို့မရဘူး။ ကာယကံ

ရှင်နှစ်ယောက်ရဲ့ သဘောဆန္ဒ ထပ်တူကျင့် အသိုအပ်ခုံးလို့ သော် ယူဆတယ်။ သော် ပြောနေတာက လက်တွေ့ကျကျပြောနေတာ။ သော် အိမ်ထောင်ရေးကို ရိပ်လည်း သိသားနဲ့”

ရဲရဲ ဟန်မဆောင်တဲ့ ပြောချလိုက်တော့ သော်သော် လေးလေး ပင်ပင် သက်မချသလို ရိပ်ရဲ့မပင်မလဲ စိတ်က အဆက်မပြတ် လေတိုင်း ခံရတဲ့ လိုက်ကာစသိပ္ပံပစ်မိသည်အထိ စိတ်က ပရမ်းပတာ သူ့ရူးသွား ဖမ်း။ သော် အိမ်ထောင်ရေးက မိဘသဘောတူပေးစားလို့ ယူခဲ့ရပေမယ့် သော်ခမျာ သောကတွေနဲ့ဖြစ်မှန်း ရိပ် သိနှင့်၏။

သော်က သူ့ဓာတ်ပုံကို စားပွဲပေါ်ပြန်မတင်ဘဲ ထရပ်တာ လွင့်ခါနေတဲ့ ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာကို ကြိုးစလေးနဲ့ချည်၍ ဆိုဖာနား ပြန်လျှောက်လာသည်။

တစ်ယောက်မှ စကားမဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ သော်က ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ စာရေးစားပွဲပေါ် သူ့ဓာတ်ပုံကို မြန်တင်သည်ကို ရိပ် ငေးကြည့်မိသည်က အသက်အောင်လျက်စားဖြစ်၏။ သော်က ရဲရဲ ထိုင်နေတဲ့ ဆိုဖာနောက်ရပ်ကာ ရိပ်ကို ကြည့်ပြီးပြောသည်။

“နှစ်ဖက်မိဘ လိုလိုလားလား စိတ်လို့ ကိုသက်နဲ့သော် တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်ခါမြင်ဖူးတယ်ဆိုရုံလောက်နဲ့ လတ်ခဲခဲ့တယ် လေ။ သော်တို့မိန်းကလေးအမြင်က ကိုသက်က ရှင်ချော့ ပညာထတ်၊ သဘောကောင်းတယ်၊ ငွေရှာတော်တယ်၊ မိဘစကားနားထောင်တဲ့ သား လိမ္မာလည်း ဖြစ်တယ်။ ကိုသက် မိဘက သော်ကိုလည်း သည်းသည်း

ရည်ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ကိုသက်က သော်အတွက် အကောင်းဆုံး အိမ် ထောင်သက်ကြွယ်မှာပဲလို့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ရွေးခဲ့တာပဲ”

အတန်ကြာ အသက်အောင်ထားပြီးမှ မွန်းကြပ်လာသဖြင့် ရိပ် အသက်စီရူမိသည်က ပြတင်းပေါက်မှ အလဟောပြေးဝင်လာတဲ့ လေန အေးတို့ကြောင့်ဖြစ်သည်။

သော်က ခံစားချက်တချို့ကို ပြောနေဆဲ။

“တကယ့်လက်တွေ့မှာတော့ ထင်သလိုဖြစ်မလာဘူး။ အဆိုး ဆုံးက အကြောင်းတစ်ခုခု တိုက်ဆိုင်လာတိုင်း မိဘဆန္ဒကို မလွန်ဆန် ရက်လို့ မင်းကို လက်ထပ်ခဲ့တာ၊ ချစ်လို့တော့ မထင်ခဲ့ဆိုတဲ့ စကားမျိုး အပြောခံရတိုင်း သော်မှာ ဝမ်းလည်းနည်းတယ်။ စိတ်လည်း အတော် ပကောင်းဖြစ်တယ်။ ရင်ထဲမှာ တန်ဖိုးနဲ့အပြောခံရတိုင်း မျက်ရည် ပေါက်ပေါက်ကျတယ်။ ဘာကြောင့်များ မိဘသဘောတူရုံနဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ပြီး လက်ထပ်မိသလဲဆိုတဲ့ နောင်တလည်း ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဝနာင်တာက မြန်မြင်လို့မှ မရတော့တာ”

မျက်ရည်လေး တစ်ခွက်နဲ့တော့ သော် မျက်ဝန်းလှလှလေးကို ရိပ် မကြည့်ရက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီကိစ္စမှာ သောကရီးလေးနဲ့မိန်းကလေးခံစားရုံချင်း မတူဘူး။ ပိုင်းရဲ့ မချစ်ရင် ဘာလို့ယူထားလဲ၊ ကွာလိုက်ပေါ့လို့ ဒေါသအလျောက် ပြောမိတော့သည်။ သူ့မိဘဆန္ဒအတိုင်း တစ်သက်လုံးပေါင်းဖို့ ယူထား မကတဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားက ဘယ်လောက်ခံရခက်သလဲ၊ တစ်သက်

လုံး ပေါင်းဖို့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို မချစ်ရင်တောင် နားလည်မှုရှိရှိ မဆက်ဆံသင့်ဘူးလား။ သော်ကလည်း မိဘပေးစားလို့ ယူတာပဲ။ ချစ်လို့မှမဟုတ်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကို မချစ်ပါဘူးလို့ ပြောမထွက်သလို ပြောဖို့လည်း စိတ်မကူးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ထင်။ သော်တင်းနဲ့ဆို ပြဿနာ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့လေ။ မိန်းကလေးဆိုတာ သူတို့ယောက်ျားတွေလို ပြောချင်တာ ပြောနေလို့ မသင့်တော့ သည်းခံရ၊ ဝမ်းနည်းရပေါ့။ စိတ်ကူးယဉ်မင်းသားက လက်တွေ့မင်းသားနဲ့ မတူတော့ အိမ်ထောင်ရေးက သာယာသင့်သလောက် မသာယာဘူးလေ။”

သော် ရင်ဖွင့်သံနောက်မှာ ရိပ် သက်မရှည်ချိန်။ နီပိုကိုရောထိုသို့ မသာမယာ ဖြစ်မှာပဲလို့ တစ်ထစ်ချပြောနေတာလား။ ဖျာဘန်းနဲ့ ရိပ် ကြည့်မိတော့ သော် ခေါင်းဆတ်ပြီး

“သော်ဆိုလိုတာက အိမ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်က အရေးပါသလို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်သဘောညီညွတ်နေဖို့ပဲ လိုအပ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ရိပ် ရဲရဲနဲ့မောင်က ချစ်လို့သူ့နဲ့ပေးမယ့် ဘယ်ကိစ္စမှ သဘောထား မတိုက်ဆိုင်ဘူး။ ရဲ ကဒီလိုမြင်ရင် မောင်က ဟိုလို မြင်သင့်တယ်လို့ ယူဆတယ်။ ချစ်နေပေမယ့်လည်း သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တော့ တကျက်ကျက်ရန်ဖြစ်နေရလို့ အိမ်ထောင်ရေးက ထင်သလို မသာယာပြန်ဘူး။”

တစ်နှစ်အတွင်း မင်္ဂလာဆောင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးသောကာက မကြာခင် အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ့် ရိပ် အပေါ်

“ဝတ်လေး ဖိစီးလာပေးမယ့် သူ့ကိုချစ်မိတဲ့စိတ်က နောက်မဆုတ်ချင်။

“ရဲတို့ အခုပြောနေတာက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ချည်း လက်ထပ်တာထက် နိပ်နဲ့သူ ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေး သဘောမျှတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်နိုင်တယ်ဆိုရင် လက်ထပ်ကြပေါ့။”

ရိပ် ရင်မှာအော့နှုန်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သော်တို့က သော်တို့လို အိမ်ထောင်ရေး မသာမယာမဖြစ်

“ချစ်လို့ အကြံပေးတာ။ ပြီးတော့ သူ့နဲ့ရိပ်က အပြင်မှာတစ်ခါမှ မမြင်ဘူး။ သူ့ဘုရား အပြင်မှာ မြင်ဖူးတာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကတည်းကလို့ ရိပ် ပြုတ်မှာတော့ ပြောမိသေးသည်။

“တတ်ပုံလေးမြင်ရုံနဲ့ လက်ခံတာမျိုး ရဲ တို့သိပ်အားမပေးချင်တာ”

ရဲက ထုတ်ပြောသလို သော်က ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်က ပို၍ ထုံခြတ်ချက်ကို ပြန်ပြင်စေချင်တဲ့ သဘောနဲ့ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်း ဝမ်းနဲ့ သဘောတူ ချိပ် လက်ခံချင်ဖြစ်သည်က စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ ပျားတည်ပဲလေးကြောင့်ဖြစ်သလို ရိပ်ကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲခဲ့ဖူးသော သူပုံရိပ် ပုံကွင်း ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေပြောသမျှကို ရိပ် ဘာတစ်ခွန်းမှဝင်မပြောတော့ သော်က ရဲနောက်ရပ်နေရာမှ ရိပ် နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်ထိုင်သည်။

“ပဲလုံးတွေ ပျော်လှလှဖြစ်နေတဲ့ ရှည်မျောမျော အအေးခွက်ကို ပင့်ယူပါ။ မာဂ္ဂတီရုံ ထစ်တို့က သောက်အံ့။”

“ရိပ် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားမိလဲ၊ ရဲတို့ကို ငွှင်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလေ၊ ခုလို ငြိမ်နေတာ ရိပ် စိတ်က နောက်မဆုတ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

ရဲရဲက အအေးခွက်ဆီရောက်သွားတဲ့ မျက်ဝန်းကို ရိုင်းခပ်တိုက် မေးချလိုက်သည်။ ရိပ် ကူကြွေဆယ်၍ အလှူခေါင်းအုံးကို ဖိအားပေးကာ လျက် “အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဟာ”

“ဒါဆို သော်တို့ပြောသလို သူနဲ့သဘောထားညီကြည့်လေ”

“အင်းပါ သော် တို့သဘောပါ”

ရိပ် ဖော့ပြောမိပေမယ့် သူနဲ့သဘောထား ညှိစရာမလိုလောက် အောင် ရိပ် ရင်ခုန်သံက တိမ်းညွတ်နေတာ နိပ် အသံဆုံးပါ။

“ရော့ အအေးသောက်လိုက်ဦး ရဲ”

စကားလမ်းကြောင်းလွှဲစေချင်လို့ အအေးခွက်ကို ရဲ လက်ထဲ ထည့်ပေးမိသည်။

“ဒါနဲ့ ရိပ်နဲ့နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ခွင့်တွေ့ ဘာတွေ့ သူ တောင်း သေးလား”

သော်က လက်ကုန်အအေးရှိသေးတဲ့ခွက်ကို ကိုင်ထားရင်း ရိပ် မျက်ဝန်းကိုမလွတ်တမ်းကြည့်၍ မေးသည်။ ရိပ် မျက်တောင် တစ် ချက်ခတ်မိပြီး

“နှစ်ဖက်မိတာကလည်း မင်္ဂလာမဆောင်ခင် နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့သင့်တယ်လို့ အကြံပေးပါတယ်”

“အဲဒီတော့ ရိပ်က”

“သူ တွေ့ခွင့်တောင်းရင် အတွေ့ခံရင်ကောင်းမလားလို့ တိုင်ပင် ခုအောင် သော် တို့ကိုဆီလိုက်တာပေါ့”

“အလိုလေး”

သော်က အအေးခွက်ကို ပြန်ချရင်း တအံ့တကြဲပြောသည်။ ရဲက သောက်လက်စအအေး သီးမတတ်ဖြစ်သွားလို့ အအေးခွက် ပြန်ချပြီး ပေသွားတဲ့ အအေးကို တစ်ရှူးနဲ့တို့သုတ်သည်။ ပြီးမှ

“ဘယ်လို ရိပ်”

“ဟဲ့လေ ဒီတော့က တွေ့သင့်တယ်လို့ အကြံပေးထားတော့ ဟု တွေ့ခွင့်တောင်းသားရင်”

“ဒါဆို ခုချိန်ထိ ရိပ်ကို သူတွေ့ခွင့်မတောင်းသေးဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

ရိပ် ခေါင်းခါမိသည်က ဝမ်းနည်းမှုတွေနဲ့ပါ။

ခုချိန်ထိ သူ့ဘက်က ရိပ်ကို လာမတွေ့သလို ဖုန်းနဲ့လည်း မသက်သွယ်ခဲ့။

သူငယ်ချင်းတွေ ပြောချင်လည်း ပြောစရာအခြေအနေဖြစ်နေ ကာ အမှန်ထဲ၊ သော်သော် နဲ့ ရဲရဲ ခုနဲ့ရဲရဲ မျက်ဝန်းထဲက မေးခွန်းတွေကို နှိုးနှိုးမလည်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ

“ဟိုလေ ဖေဖေပြောတော့ လူယုံတွေလက်ထဲ လွှဲထားတဲ့ ယုန်ကယ်မင်းရဲ့ လုပ်ငန်း စေတီတော်များများ ဒီမှာရှိတာတဲ့၊ အဲဒီ

လုပ်ငန်းတွေကို သူ ဦးစီးရမှာမို့ လိုက်ခမ်းဆေးနေတော့ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့တဲ့”

ရိပ် ဖြေရှင်းချက်ပေးလိုက်တော့ သော်တို့နှစ်ယောက် ရိပ်ကို မွန်းကြပ်သလို တွေတွေချည်းစိုက်ကြည့်တာက မိနပ်ပေါင်းများစွာ။

“ခုချိန်ထိ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငျက်နှာချင်းဆိုင် ဖေတွေ သေးစားဆို့တော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်အဖြစ်က ပျားရည်သစ်ဖြစ်ဖို့ ဝေးလွန်း ပါတယ် ရိပ်ရယ်”

သော်သော် အားမနာတမ်းပြောလာတော့လည်း ရိပ် ရင်မှာ တအုံ့နှေးနှေးချည်း ဖြစ်သွားသည်သာ။

“တကယ်ဆို ရိပ် လက်မခံခင်ကတည်းက ခဲညှို့နဲ့ ဟိုင်းပင်သင့် တယ်”

“ဟတ်တယ် ရိပ်ဘာသာ စိတ်ကူးယဉ်အတွေးနဲ့ လက်ခံပြီးမှ သူငယ်ချင်းတွေကို အသိပေးတယ်၊ သော်တို့က သဘောထားချင်း ညှိမိ လို့ပြောတော့လည်း ညှိမယ်လို့ပြောတယ်၊ ဘယ်မှာလည်း သဘောထား ညှိမယ် အချိန်၊ သဘောထားညှိခွင့်ရဖို့ နေနေသောသာ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ခွင့်ကို ရိပ် မျှော်လင့်နေတာ သော် တော့ ခိုဝှက်အဖြစ်ကို လုံးဝ အားမရဘူး ဟယ်”

ရိပ်လည်း ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး၊ သော် ပြောသလို ရိပ်လည်း သူ့ကို အားမရလိုက်တာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘ သဘောတူထားတဲ့ မိန်းကလေးကို သူ့အနေ

ပဲ့ အကဲခတ်ဖို့ ကြည့်သင့်တာပေါ့။ သူ့သာ ရိပ် ရင်ထဲကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကတည်းက ဇရာကံမနေခဲ့ရင် ခုချိန်မှာ မိဘဘယ်လောက်ပဲ သဘောတူကျ ခောရီးလို့ ငြင်းမိမှာ အသေအချာ။ ရင်ထဲရောက်နေတော့ လည်း။

“ဒါနဲ့ ရိပ် လက်ခံတဲ့ အကြောင်း အသိပေးလိုက်တော့ ရိပ် ပါသက ဘာပြောလဲ”

“အန်ကယ် မင်းက မင်္ဂလာပွဲ အပြန်စဉ်မယ်လို့ ပြောသတဲ့”

“ဟွန်း”

သော်သော်နဲ့ ခဲရဲ နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ပွဲကုန်သည်။

“မင်္ဂလာဦးညှပ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ် ဝါ၊ ဝါ”

သော်သော်က ရှုံ့မဲ့မဲ့ပြောရင်း ရယ်ချ၏။ ရဲရဲက ပါးပါးလှလှ နှုတ်ခမ်းလေးပေါ် ခပ်ယဲ့ယဲ့ အပြုံးတစ်ပွင့်တင်သည်။

“အဟင် ရိပ် အဖြစ်ကလည်း”

ရိပ် သက်မချ၍ ထိုင်နေရာမှထဟန်ပြင်တော့ ဘဲလံသံပေါ် လာသည်နှင့် အထဲဦးဖြစ်သွားသည်။

အဖေခွဲအဖေ ပြန်လာတာ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ကျွန်းတံခါး ပျံ့ပွင့်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ ရှုပ်ထွက်အဖြူလက်တို့နဲ့ ဘောင်းဘီရှည် မျက်စိထဲထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ ထိုလူ့လက်ထဲမှာ အနီရောင် မျက်နှာနဲ့ စည်းနှောင်ထားတဲ့ နှင်းဆီပန်းစည်းကိုင်လျက်

“ဘာကိုစွန့်လိုလဲ”

ရိပ် စူးစမ်းစွာမေးတော့

“ဖန်သားရိပ် နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ကျွန်မ ဖန်သားရိပ်ပဲ ဘာဖြစ်လို့”

“ကျွန်တော်က Dream ပန်းအရောင်းဆိုင်က ဝန်ထမ်းပါ ခင်ဗျာ၊ ကိုတိုင်းဝဋ္ဋာက ပန်းစည်းပို့ခိုင်းလို့ လာပို့တာပါ”

“တိုင်းဝဋ္ဋာ”

ရိပ် ရင်မှာ တွေဝေသလို ရင်ခုန်သလိုလည်း ဖြစ်သွား၏။

သူက ရိပ်ကို

“ရော့ မမ၊ ပန်းစည်းလက်ခံပါ။ ပြီးတော့ လက်ခံရရှိကြောင်း လက်မှတ်လေး ထိုးပေးပါ”

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ လူငယ်လေးက ပြောလည်းပြော ပန်းစည်းလည်း ကမ်းပေးရင်း လက်ခံရရှိကြောင်း ဘောက်ချာမှာ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ဘောပင်အပြာရောင်လေးပါ အိတ်ထဲက အသင့်ထုတ်ပေး၏။

အံ့ဩရင်ခုန်မှုတွေနဲ့အတူ လူငယ်လေး ပြောတဲ့အတိုင်း ပန်းစည်းကို ပွေ့ကိုင်ရင်း လက်မှတ်လည်း ထိုးပေးလိုက်မိသည်။ ကောင်လေးကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားမှ ရိပ် နှုတ်ခမ်းပါးက ကြည့်နှူးရမလို့ ပွင့်သွား၏။

“ဘယ်သူလဲ ရိပ်”

သော် အအေးကုန်အောင် သောက်ပြီး စိတ်ဝင်တစား လှမ်း

မေးလိုက်သည်။ ကျွန်းတံခါး ပြန်ပိတ်ပြီး ရွှေ့လာတဲ့ ရိပ်မျက်နှာပေါ်မှာ ခုနကလို ညှို့ဖိုင်းအရောင်တွေ ရှိမနေတာက လက်ထဲရောက်နေတဲ့ ပန်းစည်းကြောင့်လား။

အခိုင်ခက် အဝါရောင် ပျော့ပျော့လေးပါတဲ့ အနက်ခံကောက်ရှည် ပျော့ပျော့လေးကို အဝါရောင်တိရှုပ်လက်တိုနှင့် ရိုးရိုးလေးတဲ့ဝတ်တားတဲ့ ရိပ် မျက်နှာပိုင်းလေးက ကြည့်နှူးမှုနှင့်အရောင်လင်းကာ ဒီအတိုင်း ဖားလျှားချထားတဲ့ တင်ပါးဖုံးလှလှ ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်လေးကို နောက်ဘက်သို့ တစ်ချက်သာ ဖယ်ပြီး သော် လှမ်းမေးသည်ကို ခပ်တိုးတိုးပြောမိ၏။

“သူက ပန်းစည်းပို့ခဲ့တာတဲ့၊ ပန်းဆိုင်က ဝန်ထမ်းကောင်လေး လာပို့တာ”

“ဘယ်လို တိုင်းဝဋ္ဋာက”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီမှာ တိုင်းဝဋ္ဋာ လို့ သူ့နာမည်ရေးထားတဲ့ ကဒ်တောင်ပါသေးတယ်”

ပန်းစည်းအရင်းနားမှ ဖဲကြိုးနဲ့အတူ တန်းလန်းကျနေတဲ့ ကဒ် ဖြူဖြူလေးကို ထိုးပြရင်းပြောမိသည်က သူ့အပေါ် ရင်ခုန်သံရောသော အံ့ဩစိတ်တွေနဲ့ဖြစ်၏။

“ပြပါဦး”

ရဲရဲ ရိပ် ပွေ့ကိုင်ထားတဲ့ ပန်းစည်းကိုဆွဲယူ၍ ကဒ်ကလေးကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်သည်။ ကဒ်ကလေးက စာအုပ်ပုံဖြစ်နေတာမို့ ဖြန့်

ကြည့်လိုက်တော့ သူ့လက်ရေးနဲ့ စာသားတစ်ကြောင်း။ သုံးယောက်သား စိတ်ဝင်တစားဖတ်ကြည့်လိုက်သည်က ပြိုင်တူဖြစ်နေတော့သည်။

“ဖန်သားရိပ် နဲ့တွေ့ဆုံချင်ပါသည်” တဲ့။

“ဟင်”

သူ တွေ့ခွင့်တောင်းတာလား။

သော်သော်တို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ မျက်နှာပင့်သည်က အမိပ္ပယ် များစွာ သက်ရောက်နေတယ်လို့ ရိပ် ထင်မိ၏။

“ဒါဆို ရိပ်နဲ့သူ”

“ရိပ်က တွေ့ချင်နေတယ် မဟုတ်လား”

ရိပ် မလုံမလဲဖြစ်ကာ မျက်လွှာချ၍ ရဲရဲ လက်ထဲက ပန်းစည်းကို ပြန်ယူကာ စားပွဲပေါ်ရှိ သူ့တတ်ပုံနှင့်ဘေးချင်းကပ် တင်လိုက်မိသည်။

“ပြောလေ ရိပ်၊ သူနဲ့တွေ့ချင်နေတယ် မဟုတ်လား”

ရှောင်လွှဲမရအောင် မေးလာတော့ ရိပ် မျက်နှာလေး အရောင်ပြောင်းမသွားအောင် ဣန္ဒြေဆယ်ပြီး

“သော်တို့ သဘောကရော”

“ရိပ်ရယ် ရှင် တို့နှစ်ဖက်မိဘကလည်း တွေ့ဖို့အကြံပေးသလို သူကလည်း တွေ့ခွင့်တောင်းတယ်၊ ရိပ်ကလည်း တွေ့ခွင့်တောင်းလာမှာကို မျှော်နေတဲ့သူ ဒီတော့ အတွေ့ခံရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် တွေ့ကြတာ ကောင်းတယ် ရိပ်”

သော်သော်နဲ့ ရဲရဲလည်း တစ်ခွန်းထောက်ခံတော့ ရိပ် အသက်

ရှုချောင်လာသည်။

ရိပ် ဆန္ဒအမှန်က သူ့နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့်ရချင်ခဲ့တာ။ သူ့ဖြစ်ပုန်း တတ်ပုံထဲမြင်လိုက်ရကတည်းက

သူငယ်ချင်းတွေမရိပ်မိအောင် ဟန်ဆောင်ဖုံးဖိနေရတာက ရိပ်ကိုယ်ရိပ် နှိပ်စက်လွန်းရာရောက်၏။

“အေးလေ တွေ့ကြတဲ့အခါ သော်တို့ပြောသလို သဘောထားချင်း၊ ရင်ခုန်သံချင်း ညှိကြပေါ့”

“စိတ်ချပါ”

သူ့ဘက်က ပန်းစည်းပေးပြီး တွေ့ခွင့်တောင်းလာမှ အနည်းငယ် အသက်ဝင်လာတဲ့ သူငယ်ချင်းကို သော်တို့ နားလည်ပေးမိသည်က လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့လေး ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို ရိပ်ကို လက်မခံစေချင်ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ခင်စုံမက်မှုမရှိဘဲ ချစ်ခင်စုံမက်သော်လည်း သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်မနေတာတို့ အိမ်ထောင်ရေး မသာမယာဖြစ်မှုမို့၊ ရိပ်ကို မခံစားစေချင်တာ သူငယ်ချင်းပီသတဲ့ စေတနာအရင်းခံကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

ရိပ်က ရိပ်သဘောနဲ့ရိပ် လက်ခံပြီဆိုတော့လည်း မပြောသာတော့။

“သူ့ဘက်က သိပ်တင်းနေရင် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ တတ်နိုင်သမျှ နောက်ဆုတ် နော် သူငယ်ချင်း”

ပြန်ခါနီးအထိ သူငယ်ချင်းတွေ အတန်တန် ပြောသွားတဲ့စကားက ရိပ် နားထဲက မထွက်သေး။

သူငယ်ချင်းတွေ ထင်သလို သူကရော ရိပ်အပေါ် တင်တင်စီးစီး ဖြစ်နေမှာလား။

ထိုအတွေးက နှလုံးသားကို ဆူပွက်စေတာ သိသိသာသာပဲ ဖြစ်သည်။

သူရယ်

ကျေးဇူးပြုပြီး ခပ်တင်းတင်း မဆက်ဆံပါနဲ့ကွယ်။

အခန်း (၃)

လေပြည်နုနုလေး တယုတယ ပွေ့ချီလာတဲ့ ရှိန်းမြဲမြဲမွှေးရနံ့ ထုံထုံဆီအိလေးကို ဖွဖွလေး ရှူရှိုက်မိသည်နှင့် သူ့လောနေပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ် ခံစားသိရှိသွားသည်။

ထိုမွှေးရနံ့က လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကတည်းက ရိပ် စွဲလန်းမိသော သူ့ ကိုယ်သင်းရနံ့အဖြစ် ရိပ် နှလုံးသားမှာ စွဲနေသည်က ခုချိန်ထိဖြစ်၏။

“ဖန်သားရိပ်”

မွှေးရနံ့နှင့်အတူ တည်ငြိမ်စွာ မတိုးမကျယ်ခေါ်လိုက်တဲ့ သူ့အသံ ပြကြာင့် ရိပ် လှည့်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်တော့။

ငြိမ်သက်နေသော အင်းလျားရေပြင်ကို မျက်နှာမူထားမိတဲ့ နှလုံး ကိုယ်ဟန်က လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီ စောင်းငြဲကြည့်မိသည်။

ရိပ်နှင့် ဆယ်ပေခန့်အကွာမှာ

နီညိုရောင်ရင့်ရင့် ဘောင်းဘီရှည်အိတ်ထဲ ထက်နှစ်ဖက်လျှို၍ မတ်မတ်ရပ်နေဟန်က စမတ်ကျကျရှိလှသည်။ နီညိုရောင် တီရှပ်အထဲ ထည့်ဝတ်ထားတဲ့ သူက၊ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့်လိုက်ဖက် ကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစစ်၊ ဇယားကျားထန်းမဲ့ မြူကာ ပန်းရောင်ပြေးနေသော အသားက လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က မြုပ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း လှပစိုင်းပြီး နဖတ်ကြော့ရှင်းနေသည်က အကြည့်လွှဲချင်စရာ ဖြစ်နေ သည်။

မျက်မှန်ကြိုက်ပုံရသော သူက ခုလည်း နီရောင်ဈေးဈေး အလှ မျက်မှန်စိုင်းတပ်ထားသည်က သူ့မျက်ဝန်းထဲက ခံစားမှုကို နိုင် အလွယ်တကူ အကဲခတ်မရအောင် ကာကွယ်ထားတဲ့ သဘောလား။

“ကိုယ်တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးရအောင်လား”

ပန်းသွေးရောင် စို့လဲ့နေသော နှုတ်ခမ်းတို့ကိုဖွင့်၍ တစ်လုံးချင်း ပြောကာ သူ ခြေတစ်လှမ်းချင်းတိုးလာတော့ ရိပ် အသိဝင်လာသည်။

“ရ ရပါတယ် ကိုတိုင်းဝဠာ”

“မာမိတို့ခေါ်သလို တိုင်း လို့ပဲခေါ်ပါ”

ရိပ် ခေါင်းညိတ်တော့ မျက်မှန်မဆွတ်သေးဘဲ နိပ်ကို ခြေစုံ၊ ခေါင်းဆုံး တစ်ခေါက်ကြည့်သည်။

ရိပ် အသားဖြူတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့လောက် အသားအရည် မလှ။ ခရင်စ် တစ်မျိုးလိမ်းပြီး တို့ပတ်ရိုက်ထားတဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ

ဘာတာလာမှ ခြယ်မှုန်းမထားသလို ခြောင့်စင်းထားတဲ့ ဆံပင်ရှည်ကို ဒီအတိုင်းချထားသည်က ရိုးရိုးချည်။

ကောင်းငါ့ရောင် ဈေးဈေးမှာ စီးကွင်းလေးများ လိုက်ဖက်ညီညီ တိုးထားတဲ့ လည်ပိုက်လက်ဖွဲ့ ခါးပီးအင်္ကျီအနက်ရောင်မှာ စကားဝါရောင် စင်းကြောင်းလေးများပါတဲ့ ခြေသလုံးမုံးလု စကတ်တိုနှင့် ရိပ်က သူ့ လောက်တော့ စမတ်ကျမည်မတင်း။

ရွှေငါ့ရောင် ငွင်ကွဲသုံးလက်မထောင့်ချွန်စိနပ် စီးထားတဲ့ ရိပ် ဖာရပ်ကလည်း သူ့ပန်းလောက်သာ။

အနက်ရောင် ရွှေမျှင်ရောင်လေးများ လက်ဖြာနေတဲ့ အိတ် ပိုင်းပိုင်းလေးကိုခွဲ၍ ဟန်ပန်မရှိရပ်နေတဲ့ ရိပ် အသွင်က သူ့အာရုံကို ဂါတ်ခင်စာစားဖြစ်စေဖို့ လုံလောက်ပါလား။

သူ့ကြောင့် ရိပ် ရင်မှာ မသိမသာလေး ထူပူကာ ရှက်စနိုး ပြုစိထားကာ သူ့ရဲ့အကြည့်ကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။

ရှက်စိတ်လေးကြောင့် ကန်စင်ရို နေသပန်းပင်အောက်က သစ် လားထိုင်ခုံနား၊ ရွှေရုပ်လိုက်သည်။

ဒီတော့မှ သူ့အကြည့်က ရိပ်ထံမှ လှိုင်းလှဲလှဲလေးပြေးဆော့ မှုတဲ့ ကန်ရေပြင်ဆီပို့သည်။

သူ့ရုန်းဖျော်ဝင်နေတဲ့ လေပြည့်တချို့ ရိပ် မသိမသာရှုပြီး “ရိပ်တို့သည် မေမေတို့ခေါ်သလို ခိုင်လုံပဲ ခေါ်ပေါ့”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရိပ် ဘယ်လို

ခံစားမိလဲ”

“ရှင်”

“ဒီလိုပါ နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူတဲ့ကိစ္စမှာ ရိပ် ကိုယ်ပိုင် ခံစားချက်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစရာရှိလား။ ဥပမာ မိဘဆန္ဒကြောင့် ကိုယ့်ကို လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံရလို့ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေတာတွေ ဘာတွေပေါ့။ ရှိရင် ပြောလို ရတယ်”

“ဟင်”

သူ ဆိုလိုချက်က ဘာလဲ။

သိချင်စိတ်ကလေးနဲ့ ရိပ် လှမ်းကြည့်တော့ ဘောင်းဘီအိတ် ထဲက လက်တစ်ဖက်ဆွဲထုတ်ပြီး မျက်မှန်ကို ဟန်ပါပါချွတ်လျက်

“ရိပ် နားလည်အောင် ပြောရရင် ကိုယ့်မှာ အဲလို တင်းကျပ် နေတာ ရင်ဘတ်နဲ့အပြည့်ပဲ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်”

“အလို”

နှစ်ယောက်တွေ ဆုံမှုက ရိပ် မျှော်လင့်သလို ခံစားချက်ချစ် ညှိနှိုင်းကြဖို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ရိပ် ရင်ထဲက မယုံမရဲစိတ်ကလေး တိုးပြု လာသည်က ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ချည်း။

“ဒါ ဒါ ဆို”

“ဟုတ်တယ် ရိပ်ကို ငြင်းလို့မရတဲ့ အကြောင်းတွေရှိလို့ ကိုယ် လက်ခံရတာ။ ရိပ်မှာလည်း အဲလို အကြောင်းတွေရှိတယ်ဆိုရင် ကိုယ်တို့ လက်မထပ်ခင် နားလည်မှုရှိအောင် ညှိချင်လို့”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ရိပ် နှလုံးသားက တောင့်တခဲတဲ့ ခံစားချက် ပထမ စိတ်ကူးယဉ်မိတဲ့ မျှော်လင့်မှုတွေက လုံးဝ အလားအလာမရှိတော့ ပျန်း ရိပ် အသွေးအသားထဲက သိသွား၏။

သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိသည်။ သူက မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ ကမ်းစပ်ရှိ သစ်ပင်တန်းတွေဘက် မျက်နှာလွှဲနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

“ဟိုလေ ညှိချင်တယ်ဆိုတာက”

ရိပ် ကို သူ့လှည့်မကြည့်ဘဲ တရစပ်ပြောချသည်က ရိပ် နှလုံး သားမှာ မှောင်မိုက်ပြာတူးသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“ငြင်းလို့မရတဲ့အကြောင်းကြောင့် ရိပ်ကို ဒယ်ဒီတို့ဆန္ဒအရ

ကိုယ် လက်ခံလိုက်တာ။ အားမနာဘဲပြောရရင် ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို မာမိတို့ သဘောမတူဘူးလေ။ သာမန်သဘောမတူရုံနဲ့ဆို ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘူး။ မာမိတို့သဘောမတူရင်လည်း ကိုယ် ဇွတ်တိုးမှာပဲ။ ပဲပဲပဲ ကိုယ် ဇွတ်တိုးမိရင် ဒယ်ဒီကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမယ်။ ဒယ်ဒီမှာက ပထမကတင်ဆာဖြစ်နေသလို နှလုံးရောဂါအခံလည်းရှိနေတယ်။ အဲဒီ ရောဂါကြောင့် ဒယ်ဒီ လူ့လောကမှာ နေခွင့်ရမယ့်အချိန်က ခြောက်လနဲ့ ကိုယ်လဲ တဲ့”

ဘုရား ဘုရား။

ရိပ် အသက်အောင်ထားမိသည်။ အန်ကယ် မင်းကိုကြည့်တော့ ရောဂါသည်နှင့်လည်း မတူဘူး။ ရောဂါကြီးကြီးမားမား ရှိတာတောင် ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်နေတာလေ။

သူ ပြောတာ ဟုတ်ပါ့မလားလို့တောင် ရိပ် သံသယဖြစ်ချင် သည်။

“ကိုယ် ဇွတ်တို့လို ဒယ်ဒီ တစ်ခုရပြန်သွားရင် ကိုယ် တစ်သက် လုံး ဖြေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒယ်ဒီ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ကိုယ် အဆက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒယ်ဒီက သူ့ရောဂါအခြေအနေကိုလဲမေးတယ်လေ။ မွေးရပ်မြေမှာပဲ ခေါင်းချမယ်ဆိုလို့ ကိုယ်တို့မိသားစု မြန်မာပြည်ပြန်လာ ခဲ့တာ။ ရိပ်ကို မြင်ပြီး ဒယ်ဒီစိတ်ပျက်တာ။ ရိပ်တို့ဆီက ညစာစားပြီး ပြန်လာ ကတည်းက ဒယ်ဒီ ကျန်းမာရေးကြောင့် ကိုယ် မငြင်းခဲ့ဘူး။ ငြင်းလည်း မငြင်းရက်ဘူး။ ဒယ်ဒီရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ဒယ်ဒီ စိတ်ချမ်း သာအောင် ကိုယ် ပေးဆပ်ချင်တယ်။ ကိုယ် မှားတယ်ဆိုရင်လည်း ရိပ် ကိုတောင်းပန်ပါတယ်”

“ရိပ် ရိပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ချစ်မိတဲ့စိတ်က ရိပ် ခံစားချက်ထက် သူ့ခံစားချက်ကို အလေး ထားနေမိတာ ဘာကြောင့်ဆိုတာ အဖြေမထုတ်ချင်တော့။

သူ့ခံစားချက်က ရိပ်ဆီမှာ မရှိတာသိလျက် ရိပ် နောက်မဆုတ် ချင်ဘူး။ သူ့ဒယ်ဒီ စိတ်ချမ်းသာဖို့ သူ ပေးဆပ်ချင်သလို ရိပ်လည်း သူ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ပေးဆပ်ချင်မိတာ နှလုံးသားနဲ့ပဲဖြစ်သည်။

“ဒယ်ဒီ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ရိပ်နဲ့ကိုယ် ဒယ်ဒီ ဆန္ဒအတိုင်း ဝေးသွားကြစို့။ ဒယ်ဒီ မရှိတော့ရင် ရိပ် ကိုယ့်ကို ကွာရှင်းပေးရမယ်။ နိပ် သဘောတူပေးပါ။ ပြီးတော့ ရိပ်နဲ့ကိုယ်ကလွဲပြီး ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ ပဲ အသိမပေးပါနဲ့။ ရိပ် ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံပေးပါ”

သူ တရစပ်ပြောချတော့ ရိပ် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့။

“ရိပ် နေရာမှာ ဘယ်မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ဒီစကား ပြောမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်မချစ်တဲ့သူနဲ့ တစ်သက်လုံး မပေါင်း ပျင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီ တိမ်းပါးသွားရင် ကွာရှင်းပေးပါ ရိပ်”

ပြောရက်လိုက်တာ တိုင်းရယ်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝနဲ့နှလုံးသားကို မငဲ့ညှာရင် မတောင် တန်ဖိုးတော့ ထားသင့်ပါတယ်။

ခုတော့

သူ့ဒယ်ဒီ ဆုံးသွားရင် ကွာရှင်းပေးရမယ်တဲ့။

တောင်းဆိုလိုက်တာက မငဲ့မညှာ မထောက်မထား။

တစ်ဖက်သတ် တောင်းဆိုခဲ့ရတဲ့ ရိပ် နှလုံးသား ကတုန်းကယင်

တာ ကိုင်ထားမိတဲ့ လက်ကိုင်အိတ်တိုင်းလေး လျော့ခနဲ လွတ်ကုသွား ပျဉ်အထိ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွား၏။

ရိပ် နားထဲမှာ လေတိုးသံတွေ တစ်ဝိုက်ညှပ်နေသလို ကျေးဇူးက

ပျဉ်ရဲ့ တေးသီသံကလည်း မသာယာစေတော့။

လေပြည်နုလေးတွေကလည်း မညင်သာတော့။

နေ့ဦးကြိုတဲ့ သစ်ရွက်ကြောသံကလည်း ဆည်းလည်းသံလို မချီ
မြန်တော့။ သစ်ပင်တန်းတွေအောက် ခင်းကျင်းထားတဲ့ ရွက်ရော်ရွက်
ခြောက်တွေက ရှုမောဖွယ် မကောင်းတော့။

အချစ်ဟာ အရာရာကို လှပအောင် ဆေးဆော်နိုင်စွမ်းပေးမယ့်
အချစ်ကို မြင်ရပြီးမှ တုံ့လှယ်ပေါင်းဖက်ခံစားနိုင်ခွင့်မရှိမှန်း သိရတော့
လည်း အရာရာဟာ လှနေလျက် အကျည်းတန်သလို ဖြစ်မှန်း နောက်ကျ
ပြီးမှ ရိပ် သိခွင့်ရတော့၏။

အိတ်ပိုင်းလေးက ရိပ် ခြေချောင်းလေးတွေရှေ့မှာ လိမ်ကာ
လျှောဆင်းလျက် ခြေစုံရပ်နေသော သူ့ရှုဖို့နပ်တိုက်မိ၍ ကျပြီး
ငြိမ်သက်သွားသည်။

သူ့ကို နက်ရှိုင်းစွာ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အသိက သူ့ခြေရင်းမှာ
အိတ်ပိုင်းလေးလို ငြိမ်သက်ဝပ်ဆင်းသွားဖို့ ရိပ် ဇင်နန်သံစီးမျောသွားတဲ့
သဘောကို ဆောင်သွားတာလား။

လက်ကိုင်အိတ်ကို သူ တစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီး ဒူးတစ်ဖက်
ညွတ်ကာ ထိုင်ချ၍ အသာအယာ ကောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မြေညှင်းစွာ
ထ၍ ရိပ် ရှေ့တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။

ရိပ်နှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ ရပ်ငြိမ်ခေါ်သည်။

“ရိပ်”

ထုံးထားမိတဲ့ မျက်နှာကို ရိပ် မမောမိ။ အလိုအလျောက် ရစ်ပိုင်း
လာသော ယူကြီးမရစ်ခွံထွက်လာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို မျက်ဆောင်လေ

ပျားနှင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းသွင်းနေမိသည်။

ရိပ် မျက်နှာပိုင်းပိုင်းဆေးလက် သူ့ အမိအရ ငုံကြည့်၍
“ရိပ် နှစ်နာမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်။ အဲဒီအတွက် ရိပ်
မြစ်စေ့ချင်ကာ အားလုံး ကိုယ် ခြစ်ခွင့်ပေးမယ်။ ဘာမဆို ရိပ် တောင်းဆို
လို့ရတယ်”

“ဟင့်အင်း ရိပ် ရိပ် ဘာမှ တောင်းဆိုစရာမရှိဘူး”

ရိပ် စိတ်ကို တင်းပစ်မိတာက သူ့ ကိုယ်သင်းရနံ့ကို ရှုရှိုက်ချင်
တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်းစွာတွေကြောင့်လား။

“အဲဒါဆို ကိုယ့်ကို ပြန်ကွာပေးဖို့ သဘောတူတယ်ပေါ့”

စိုက်ကြည့်ပြီး ရိပ် ကိုမေးသည်။ ရိပ် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်
လိုက်တော့ သူ့မျက်ဝန်းနှင့်ဆုံသွား၏။

မျက်သားပြေပြေမှာ မျက်ဆန်ပြာလဲ့လဲ့နှင့် ဘဲဥပုံရှည်မျောမျော
မျက်အိမ်လေးက ရှုန်းရှုန်းဖိတ်မိတ်တောက်ပကာ။ ပိုးသားမျှင်လို ပါးပါး
မလေးခြောင်လက်နေပြီး မျက်တောင်တိုတိုကော့ကော့ခြုံရထားတဲ့ သူ့မျက်
ဝန်းက ညှို့အားတွေ မထားပေးမယ့် ရိပ် နှလုံးသားကို ဖမ်းစားညှို့ငင်
မှုသည်မှာ သူ့ပြောသမျှကို ကျေနပ်စွာခံယူဖို့ဖြစ်မှန်း သေချာသွား၏။

ရိပ် ခေါင်းညှိတ်လိုက်တော့ စိုလဲ့သော သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံး
တွေ ခိုထွဲသွား၏။

“ခူလို နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ရပါတယ်”

“အဲဒါဆို ကိုယ် ပြန်မယ်”

တိုင်း ရယ်

တိုင်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ခွင့်ပေးမိတဲ့ မိမိကို အားနာပြီးဖြစ်ခြင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်နေသေးဖို့ ကောင်းပါတယ်။

ခုတော့ တစ်စက္ကန့်လေးတောင် အချိန်မီမျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်တစားမရှိရတာလဲ။

တိုင်း စိတ်မဝင်စားမှန်း သိနေတော့လည်း၊ မိမိ သွားခွင်းပေး လိုက်ရုံပေါ့။

ရိပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့

“ဒီမှာ ရိပ် လက်ကိုင်အိတ်”

လွတ်ကျသွားတဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကို ရိပ် အခုမှ သတိရသည်။ ပြောရင်း ကမ်းပေးလာတော့ တိုင်း လက်ချောင်းလေးတွေကို သတိထား ကြည့်မိပြန်သည်။

ထိပ်ဖျားလေးမှာ သွေးရောင်ရဲကာ အိအိဝက်ခက် ဖြစ်နေတဲ့ ဖြူသွယ်သော တိုင်း လက်ချောင်းကလေးများက ရှုကြည့်ချင်စရာအထိ လှပနေသည်။

တိုင်း အလှတွေက လက်ဖျားတွေကအထဲ ပြောစရာမလိုအောင် လှနေသည်က ရိပ် ရင်ခုန်သံကို ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ချွဲချွဲညှိမိရသလို နောင်ဖွဲ့မိလပြီ။

“ကျေးဇူးပဲ”

ပြောရင်း လှမ်းအယူ လက်ချောင်းချင်း ထိအတွေ့မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော နှလုံးခုန်နှေးတဲ့ ခံစားမှုက ရိပ် နှလုံးသားထဲ နှစ်ဝင်သွားလေပြီ။

လက်ကိုက်အိတ်ပေးပြီး မျက်မှန်ပြန်တပ်ကာ ပြောပြောပတ်ပတ် ကျော့ချိတ်သွားတဲ့ သူ့ကို မနာကျင်စွာကြည့်ရင်း

အလှီအလှောက် စီကျလာတဲ့ မျက်ရည်တို့ကို တိုင်း မြင်မသွားလေ။ အင်အားပေးရပြင်ကာတော့ အစအဆုံးမြင်တာပဲလေလို့ ဖော့တွေး

ဖိုင်း၊ ရိပ် နှလုံးသားကို ရိပ် နှစ်သိမ့်နေမိသည်။ မျက်ရည်တွေကြားကာ ကြွေကျလာတဲ့ ရင်ခုန်သံက တိုင်း

ပြည့်သွားအကြောင်းမှာ မြည်ဟည်သွားတဲ့ သစ်ရွက်ကြောက်တို့ရဲ့ အသံလေးအတိုင်းပဲ ဖြစ်သည်။

တိုင်းရယ် ရိပ် နှလုံးသား စာမျက်နှာကို ဖွင့်ဖတ်တတ်ရင် မိန်းကောင်းမှာပဲကွယ်။

နဲ့တစ်ခုခု ပတ်သက်တဲ့ ကောင်လေးများလားလို့။ လက်စသတ်တော့ ကောင်မလေး ဖြစ်နေတာကိုး။

ကားရှေ့ခန်းတံခါး ဖွင့်ပြီး ကားမောင်းသူနေရာက ရဲ သွက် သွက်လေး ဆင်းခဲ့တော့ ရိပ် ပြုံးပြန့်တက်ဆက်ပြီး

“သော် ကောမပါဘူးလား”

“ပါတယ်လေ”

ရိပ် ချောင်းကြည့်လိုက်မှ ကားမောင်းသူဘေး ထိုင်နေဆဲ သော်က ပြုံးပြရင်း လာပါလို့လက်ကလေး လုပ်ပြသည်။

“ရိပ် ဆီသွားတာ အနိတိက စိန်ကေရာဇ်ကို သွားတယ် ပြောလို့ လိုက်လာတာ”

“ဟုတ်တယ်ကွယ် မင်္ဂလာပွဲမှာဝတ်ဖို့ ရိပ်လေးနဲ့လိုက်ဖက် ပယ် ဒီဇိုင်းတွေ ရိပ် စိတ်ကြိုက်ရွေးလို့ရအောင် အနိတိ ခေါ်လာတာ”

အနိတိက ရဲကို ရင်းရင်းနှီးနှီးပဲ ပြုံး၍ပြောသည်။ ရိပ် အနိတိကို ကားနာတာကြောင့်

“ကိစ္စရှိလို့လား ဟင်”

“အင်း မေးစရာရှိလို့”

ရဲရဲ ပခုံးလေးတွန်းကာ ပြုံး၍ပြော၏။ ရဲ တို့တာမေးမလဲဆိုတာ ရိပ်မိနေတဲ့ ရိပ် မျက်နှာ ထူမြန်းသွား၏။ ရဲကို မလုံမလဲကြည့်ပြီး

“ဘာမေးဖို့လဲ”

“မေးတော့ သိရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အနိတိ စိန်ထည်တွေ ကြည့်ပြီး

အခန်း (၄)

“ရိပ်”

ကေရာဇ် စိန်အရောင်းခန်းမထဲက အနိတိနဲ့လက်တွဲပြီး ထွက် လာတော့ ကြားလိုက်ရတဲ့ ခေါ်သံက ရဲရဲ အသံမှန်းသိလိုက်သည်။

ရိပ် ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်ရှေ့ထိုးရင်လာသော ကားဖြူလေး ပေါ်မူဖြစ်သည်။

“ရဲ”

ရိပ် နှုတ်ခမ်းလွှာကြားက အသံတိုးတိုးလေး ထွက်သွား၏။

“ဘယ်သူလဲ ရိပ်လေး”

“ဟိုလေ ရိပ် သူငယ်ချင်း ရဲရဲစံပါ”

ခေါ်သံရိုခေတ် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ ရဲဆိုတော့ ရိပ်

ပြီလား။"

ရဲလည်း ရင်းနှီးဟန်လေးနဲ့ ပြီးကာ မေးတော့ အန်တီ ကျေနပ်စွာခေါင်းညှိတ်သည်။

"ကြည့်ပြီးလို့ အော်ဒါမှာခွဲပြီလေ"

"အဲဒါဆို ရိပ်ကို ရဲတို့နဲ့ ထည့်လိုက်လေ"

"အို ရဲ ကလည်း အန်တီကို အားနာစရာ"

အားနာသံလေးနဲ့ သူငယ်ချင်းကို တွန်းဆီးပြောတဲ့ ချွေးမလောင်းက အပြစ်ကင်းစွာလှနေသည်မို့ ဒေါ်သီရိအော် နှုတ်ဆင်းသွားပေါ်ကြည့်နူးပြီးလေး ပွင့်စေသည်။

ရိုးစင်းတဲ့အမူအယာလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းဆွဲ ချွေးမချောက လူကြီးတွေအပေါ် အားနာမှုရှိသလို လိုက်လိုက်လျောလျော ခိုလှသည်။ အဲဒါလေးတွေကြောင့် ရိပ်လေးကို ချစ်စိတ်ပိုင်ရာသလို ရိပ်လေးကိုလည်း ပြန်လိုက်လျောကာ နားလည်ပေးချင်သည်စိတ်ကလေး ပေါ်လာသည်။

ဒါကြောင့် ချွေးမလောင်းကို ချိတ်ထားမိတဲ့ လက်ကို ဒေါ်သီရိခေတ် ကျေကျေနပ်နပ် ဖြုတ်လိုက်ပြီး

"ရပါတယ် ရိပ်လေးရယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပဲ လိုက်သွားလေ။ အန်တီ နားလည်ပါတယ်။ လိုက်သွား အားမနာနဲ့ ဟင့် ဟင့်"

ဒီအတိုင်း ချထားတဲ့ ရိပ် ဆံနွယ်ရှည်လေးကို တယုတယု သကိုင်ရင်း ပြုံးရယ်ကာ အန်တီ ခွင့်ပေးတော့ မိပ် မျက်နှာပေါ်က အားနာစိတ်က မပြယ်သေး။

"ဟိုလေ"

"အန်တီ နားလည်ပါတယ်ကွယ်။ အန်တီလည်း အိမ်ပြန်တော့မှာလေ။ သမီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြောစရာရှိတာပြောကြပေါ့။ အန်တီ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လိုက်မယ်။ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း သားလာကြည့်နေပြီ"

အန်တီ စကားအဆုံးမှာ ရိပ် မျက်ဝန်းတို့က အလိုလို ကြည့်လှက်သားဖြစ်သွားသည်။

စိမ်းပြာရောင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတဲ့ ပါရာဒို ကားအသစ်စက်စက်ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတဲ့ တိုင်းက ရိပ်တို့ရှေ့မှာပဲ ငြိမ်ခနဲ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

"မိပ် သူငယ်ချင်းတွေက ရိပ်ကို ဒေါ်သွားမလို့တဲ့။ အဲဒါ မာမိ ထည့်ပေးလိုက်မယ် သားရယ်"

"ရပါတယ် မာမိ။ အဆင်ပြေမလား။ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးရမလား ရှိပ်"

သူ ကားပေါ်က ဆင်းဆဲ ဆိုက်လိုက်လှဲလှဲပဲ မေး၏။

"ရပါတယ် မမိပါနဲ့"

"ရိပ် အဆင်ပြေတယ်ဆို ပြီးရောလေ"

သော်က ကားပေါ်က ကမန်းကတမ်းဆင်း၍ သူ့ကိုအကဲခတ်ကြည့်သည်က ခဲနှင့်အတူ။

"အဲဒါဆို အန်တီ သွားတော့မယ်နော် သမီး"

ရိပ်ကို ဂရုတစိုက် နှုတ်ဆက်ပြန်သည်။ ရိပ်၊ ခေါင်းညှိတ်နဲ့ပေါ့။
“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“ကဲ ရဲရဲ အန်တီ စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့မင်း အန်တီ ချွေးမ
လောင်းကို ဂရုတစိုက် ခေါ်သွား”

“စိတ်ချပါ”

ရဲ ပြောသံနောက် အန်တီ ဖွဖွပြုံးကာ ရိပ်ကို ပြန်ငဲ့ကြည့်ပြီးမှ
ကားခေါင်းရှေ့က ကွေ့ကာ ကားရှေ့ခန်းမှာ ထက်ထိုင်လိုက်သည်။

တိရုင်အန်ရဲရဲလေးကြောင့် ရဲရဲရိပ် လှနေတဲ့သူက ထားစက်နှိုး
ပြီးမှ ရိပ်ကို အလေးထားဟန် တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်သည်။

ရိပ် မျက်ဝန်းက သူ ပြောသမျှကို နားလည်စွာလက်ခံသော
သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း သူ အမှတ်ပေးမိတာ
သူ ဆွေးနွေးသမျှကို စောဒကမတက်ဘဲ နာခံခဲ့ကတည်းက ဖြစ်သည်။

“ရိပ် လိုတာရိုရင် ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်လေ။ အေးမနာနဲ့”
လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောပြန်တဲ့ သူ့စကားကို နိပ် ခေါင်းညှိတ်

နာခံမိပြန်သည်။ အပြန်အလှန် သဘောထားညီမျှတဲ့ သားနဲ့ချွေးမချော
ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်သိရိခေတ်ရဲ့ ကြည့်နူးပြုံးလေးက မိနစ်ပေါင်းချားစွာ
အထိ ဖြစ်တည်စေ၏။

“ကိုယ်သွားမယ် ရိပ်”

လို့ နှုတ်ဆက်ပြီးမှ လျောခနဲ ကားမောင်းထွက်သွားတဲ့ သူ့ကို
ရိပ် မျက်တောင် မခတ်တမ်း ငေးကြည့်မိတာ သတိလွတ်မတတ်။

“ဘယ်ဦးလို့လဲ ရိပ်လူက ရိပ်ကို ဂရုစိုက်သားပဲ”
သော်သော် သဘောကုန်စွာ ပြောမှ ရိပ် အသိဝင်လာသည်။

သူ့ကားနောက်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားမှ

“ဘာမေးမလို့လဲ ဟင်”

ရိပ် စကားစလိုက်တော့

“မေးစရာတွေ အများကြီး။ သူများဆိုင်ရှေ့မှာ ပြောလို့
မကောင်းဘူး”

“အေးအေးခေးခေး ဆေး နီမယ့် နေရာကို ရွေးကြမယ်လေ၊ လာ
ပျပ်”

သော် ပြောရင်း ကားပေါ်ဦးတောင် ထက်သွားသည်။ ရဲ က
ကားမောင်းသူနဲ့နေရာမှာ ရိပ်နဲ့သော်က ကားနောက်ခန်းမှာ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းကလေးများ ကြည့်လင်
ပတာတဲသနေသည်မှာ ငိပ်နဲ့သူ့အကြောင်း နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးတော့
“ဟယ်ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့။

ရိပ် မသိမသာ မျက်လွှာရ၍

ဖြေရခက်မယ့် မေးခွန်းမျိုး မမေးပါနဲ့လို့ ဆုတောင်းမိတာက
ပိုတိတ်တိတ်လေးပဲ ဖြစ်သည်။

လေအေးအေးစက် တပ်ထားတဲ့ အဆင့်မြင့်သီးသန့် စားသောက်
ပန်းက အေးစိမ့်စိမ့်လေး ဖြစ်ပေမယ့် ရိပ် ရင်မှာတော့ အေးစိမ့်မနေခဲ့။

“ပြောလေ ခိုင်”

“ဘာကို ပြောရမှာလဲ”

စားဝိုင်းအပြည့်မှာထားတဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို စိတ်မဝင်စားစွာ ငေးကြည့်ရင်း ရှောင်ဖယ်ချင်စိတ်ကလေးနဲ့ မသိသလို ဆင်တိုးတိုး ပြန်မေးမိသည်။

“တိုင်းနဲ့ခိုင် ချိန်းတွေ့ပြီ”

“အဲ ဘာချိန်းတာလဲ”

ခိုင် မျက်နှာလေး ရှက်သလို ရဲခနဲခြစ်သွားတော့ ရဲခနဲနဲ့ သော်သဘောတကျလေး ရယ်ဖြစ်သွား၏။

ကျောင်းကတည်းက ချစ်သူကြိုက်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ခိုင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်လည်းမဝင်စား။ ရင်နုနုတာ ဘာလဲဆိုပြီးထောင်မပူးစမ်းခဲ့။

ချစ်သူ တစ်ယောက်လောက်ထားပါလို့ သူငယ်ချင်းတွေ တိုက်တွန်းတိုင်း ရှက်ရိပ်လေးနဲ့

“ရှင်တို့နော် ရည်းစားထားဖို့ တိုက်တွန်းနေရင် မခင်ဘဲ နေလိုက်မှာလို့”

တင်းတင်းပြတ်ပြတ်လေး ပြောခဲ့တဲ့ အပျိုစင်သန့်သန့်လေးနဲ့ ခိုင်က ချိန်းတွေ့တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးအပေါ် ရှက်စိတ်က မပြယ်ဘဲ ရှိနေသေးသည်။

သော် အရယ်ရပ်ပြီး

“ဆောရီး ဆောရီး စကားပြောလောသွားလို့ ဟဲ ဟဲ ဟိုလေ ခိုင်နဲ့တိုင်း တွေ့ကြတော့ ဘာတွေဆွေးနွေးဖြစ်လဲ”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါကို ငဲ့တို့ သိချင်တာ၊ မေးဖို့ခဲပြီးလာတာ မဟံသာပွဲအတွက် ယောက္ခမနဲ့ လက်ချိတ်ပြီး စိန်တောင် ဝယ်ပြီးပြီဆိုဝတေ့ ဒီကောလို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

ခိုင် မသိသော သက်မချလိုက်မိသည်။

“ခိုင်ကို ရဲတို့ဆို အိမ်ထောင်ရေး မသာမယာ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ မခံစားရစေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အကြံကောင်းသည်း ပေးချင်လို့ပါ ဟယ်၊ ပြောစမ်းပါ ဆွေးနွေးကြတဲ့ ခေါင်းစဉ်အကြောင်း”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့မေတ္တာကို ခိုင် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်နဲ့သူ ဆွေးနွေးတဲ့အကြောင်းကို သိရရင် သူငယ်ချင်းတွေ ဆွေဆွေခွန်ပြုစွဲသွားမှာ သေချာသလို ခင်လာပွဲကိုဖျက်ပစ်ဖို့ ဖိအားပေးမှာလည်း ဝေဝေအချာပဲဖြစ်သည်။

“ပြောလေ ခိုင် တိုင်း ဘာပြောလဲ၊ ခိုင်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောလား၊ ခိုင်ကဓရာ သူ့ကိုပြန်ချစ်နိုင်လား၊ ဘာညှာမေးသေးလား”

မှားတားတဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို တစ်ချက်ကလေးတောင် မျက်စိမပမကြည့်ဘဲ ခိုင် မျက်နှာကိုပဲ တစ်စိစိခွဲကြည့်ရင်း သော် မေးပြန်သည်။

မေးပဲ မေးတတ်တဲ့ သော်ရယ်။

ချစ်တယ် ချစ်လား ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ မိုင်ပေါင်းကုဋေ

ကဏ္ဍ ဆန်ကျင်နေတဲ့ စကားလုံးတွေဆိုတာ ရိပ် ကလွဲပြီး ဘယ်သူတို့မှ မသိစေချင်။

ရိပ် မျက်ဝန်းက အပြည့်အတိုင်းရှိနေတဲ့ လိမ္မော်ရည်စိန်ခွက်ဆီပွိုကာ လက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်ယှက်တင်ပြီး သော်တို့ လက်ခံနိုင်မယ့် စကားလုံးတွေပဲ ပြောဖို့ ရိပ် ရှာဖွေနေမိ၏။

“ပြောလေ ရိပ်၊ ရှက်မနေနဲ့”

“ဟိုလေ သော် မေးသလိုပဲ ရိပ်က သူ့တို့ချစ်နိုင်လားတဲ့”

“ဟေ တိုင်းက အဲလို မေးတယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမေးခွန်းက ပြိုင်တူ။

“ဟုတ်တယ်”

ပကတိဖြူစင်နေတဲ့ ရိပ်မျက်နှာလေးက သော်တို့ မခိုင်မီအောင် ဘဲ ဟန်ဆောင်ခေါင်းညိတ်မိ၏။

“ဒါဆို ရိပ် ဘယ်လို ဖြေလိုက်လဲ”

တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် သိချင်နေရှာတဲ့ ရဲတို့ကို နိပ် အဖြစ် မမြင်ရက်။ သူတို့က ရိပ် နှလုံးသားကို သားယာအချင်တာလေ။

“ရိပ်လည်း ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိလို့ ချစ်နိုင်မယ်ထင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ကောင်းတယ်”

“အဲဒီ အဖြေ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဘယ်လို ကောင်းတာလဲ”

ရိပ် ချက်မှတ်တန်းနက်နက်လေး တွန့်ခေါက်လျက် သူငယ်ချင်း၊ အယောက်ကို နားလည်သလို အပြန်အလှန်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

သော်က ငါ့ရင်ဆရာမလို ပန်းလေးဟန်ပါပါတွန့်န့်

“ချက်ချင်းပြီး အဖြေပေးလိုက်ရင် ဒီမိန်းကလေး သိပ်အညှာ ချယ်တယ်လို့ မြင်သွားမယ်လေ။ အဲဒီ အမြင်မျိုးရှိနေရင် ကိုယ့်ကို လိပ်အလေးအနတ် မရှိတော့ဘူး ခိုရိပ်ရဲ့။ ယောက်ျားတွေဆိုတာက လွယ်လွယ်ရင် ငမ်းငမ်းထက်မဖြစ်ဘူး။ မလွယ်တာကိုတဲ အငမ်းမရလိုချင်တာလေ။ ရိပ်က ချစ်နိုင်မယ်ထင်စာသိလို့ မတင်မကျဖြေလိုက်တော့ တိုင်း လိုလင်ထက်သွားမှာပေါ့”

“သေချာတာပေါ့ သော်ရဲ့၊ ရဲတို့အမြင်ပဲ မဟုတ်လား။ တိုင်းက

မရိပ်ထဲကြည့်ကြည့်နဲ့ လိုတာရှိရင် ပြောပါ။ အားမနာနဲ့တာညာ ပြောလျှင်တဲ့ ချက်နာနဲ့ ခိုရိပ်ကို မက်ကော်မောမော ရှိပုံက ထင်းနေတာပဲဟာ”

သော်နဲ့ရဲရဲ ထင်ခြင်ချက်တွေကို ရိပ် ရှင်းပြနေဖို့ စိတ်မဝင်

တာတော့။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သူ့မာမိအမြင်မှာ ထိုသို့ ဖြစ်သွားစေဖို့

အိမ်ခြင်မြင် သရုပ်ဆောင်သွားတာ ရိပ် သိသလို သူလည်ဆန့်တာ

“နောက်ကော သူ ဘာတွေပြောသေးလဲ”

“တစ်လတ်စောပြီး မင်္ဂလာဆောင်ပါရစေတဲ့”

“ဟေ”

မြောက်တက်သွားတဲ့ သော်တို့ရဲ့ မျက်ခုံးတန်းတွေနဲ့အပြိုင် နှုတ်ခမ်းပါးတို့ကလည်း ကြည်နူးပြုံးတို့နှင့်စိုဓိတ်ကာ ဟောခနဲ ပြိုင်တူ အသံထွက်လာသည်။

“တိုင်းက အဲသလောက်တောင် ခိုဓိတ်ကို ခွေးဖူးဖူး ဖြစ်သွား တာလား”

“သိဘူးလေ”

မလုံမလဲ ဖြေရင်း လိမ္မော်ရည်ခွက်ထဲကို ခိုဓိတ်ကိုင်၍ နှုတ် ခမ်းနား တွေ့ကပ်မိတာ သောက်ချင်စိတ်နှင့် မဟုတ်ပါ။

တကယ်တော့

“မင်္ဂလာပွဲရက် နောက်ကျလေ၊ ဒေသနီက ကိုယ့်ကို စိတ်မချ လေ ဖြစ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကိုယ့်ချစ်သူက မနေ့ကပဲ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်နေတာသလို ဒေသနီ စိတ်မချဖြစ်နေတာက ဒေသနီ စိတ်ကို နှိပ်စက်သလို ဖြစ်ပြီး ဒေသနီ ရောဂါတိုးလာမှာနီးတယ် ဒါကြောင့် ဒေသနီ စိတ်ကျေနပ်အောင် တစ်ပတ်စောလိုက်တာ၊ ခိုဓိတ် ကျေနပ်ရဲ့လား”

ဒုတိယအကြိမ် သူ တွေ့ခွင့်တောင်းပြီးပြောတဲ့စကား၊

ရိပ် ခေါင်းခါငြင်းဖို့ လုံးဝ စိတ်မကျန်းနား သူ စိတ်ထဲမှာ ရိပ်

ကျေနပ်သော နှုတ်ခမ်းတို့ဖြင့်

တိုင်း သဘောပါလို့ လိုက်လျောခဲ့သည်သာ။

သော် တို့က ရိပ်ပြောသမျှကို တကယ်လို့ ထင်နေတာ။

ထင်ပါစေလေ။

“အဲဒါဆို မင်္ဂလာပွဲကျရင် ခိုဓိတ် အပြေပေးခွဲ”

“သာအပြေသ”

အပျိုစင်လေးဖြစ်နေတဲ့ ရိပ်က နားမလည်တော့လည်း သော်နဲ့

ဆိုလိုချက်ကို နားမလည်ရှာ။

နားမလည်တဲ့ အပျိုစင်လေးကို နားလည်အောင် ပြောပြမယ်

တဲ့ မျက်ဝန်းလက်လက်လေးတွေနဲ့ ခိုဓိတ် နားတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီ

ယောက်လုံး နှုတ်ခမ်းတွေ တိုးကပ်ကာ ကိုယ်လုံးလေး ကိုင်းလာသည်။

နှုတ်ခမ်းလွှာလေးကြားက နားလည်လွယ်အောင် ပြိုင်တူ ပြော

လိုက်တဲ့ စကားလုံးချို့ချို့လေးကြောင့်

“ဒီဦး”

ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပါပြင်လေးတွေ ရဲခနဲ အရောင်ပြောင်း

လာသည်က ရဲခနဲနေသော နှုတ်ခမ်းနီရဲ့ ပွင့်ဖတ်လေးများအတိုင်း။

“သွား ချင်တို့ မညစ်ပတ်နဲ့”

ပြောရင်း ရုတ်သောတိုက်တာ ထရပ်လျက်ထားဖြစ်ပြီး အဝိပျိုယ်

ရယ်နေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲတဲ့ စိတ်

လေးစင်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် ရိပ် တိုင်းက တစ်ပတ်စောပြီး ဆောင်ချင်မှတော့

ရိပ်ကို အချိန်ခွဲပြီး ဆွေးပေးရမှာ။ ဒါမှ တိုင်းက ရိပ်ဆိုတဲ့

ကိုယ်လေးကို ဟင့် ဟင့်”

ရယ်ရင်းပြောနေသေးတဲ့ သော်တို့ စကားလုံးတွေကို နားဆင်

နိုင်စွမ်းမရှိတော့။

ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်က ရှက်သောကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။

တိုင်း ရယ်

နှလုံးသားမှာ ချစ်တဲ့သူနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်သလို ထာကာယ်

ရင်ခုန်ချပြီဆိုတာ ယုံသလား ရှင်။

အခန်း (၅)

“ပြီးပြီလား၊ မာမိဖြူရဲ့”

စိတ်ဝင်စားအေးရင်း အလှပြင်ခန်းထဲ ရောက်လာတဲ့ အနိတီ
က အိအိကလေး ပြောင်လက်နေသော ဦးသားတိမ်ပြာနုရောင် နောက်ကွဲ
လက်ရှည်နှင့်။

နီလာနှင့်ဆီနီရောပြီး ရတနာတို့က ကိုယ်ပေါ်မှာ ပြုံးပြီးပြက်ပြက်
လက်ကာ

သူနဲ့ဆင်တူသည့် အနိတီ မျက်ဝန်းလှလှပေါ်ရှိ မျက်ခွံမို့မို့နှင့်
နှုတ်ခမ်းမှအစ ခြေသည်းလက်သည်းအဆုံး ခြယ်ထားသော အပြာရောင်
ထေးသားတို့ကြောင့် နုပျိုလင်းလက်နေတဲ့ အလှတို့က တစ်ကိုယ်လုံးမှာ
ဝေအာလျက်ရှိသည်။

ဆံပင်တိုတို ကောက်ကောက်လေးကြားမှ ဖြူငင်းနုမွတ်နေတဲ့ မျက်နှာမှာ အပြုံးအနွေးအနွေးယစ်သိုင်းနေသော အနံ့တိက အပြာရောင် နုတ်သမီးလေးအလား။

ပြာလဲ့လဲ့ လက်ဖြာနေတဲ့ ငွေကိုင်းတံပင် လက်ဆွဲဆိတ်လေး ဟန်ပါပါကိုင်၍မေးရင်း ရိပ်ဆီ လှမ်းလာတဲ့ အနံ့တိက ကိုချီးယား မင်းသမီးကြီးလို လှပကြွရွှာနေ၏။

“ပြီးနေပြီ မမ သိရီ”

အလှပနီတီးရှင် မာမိဖြူက အဆင်သင့်ပြင်းဆင်ပြီးသည့်နား ရိပ်ကို ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့က ထိုင်ခုံပိုင်းမှာ ကြုံကြွေးလေး ထိုင်စေပြီး လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

“ပြစ်ပေးပါဦး ချွေးမချောလေးကို”

မာမိဖြူ ကိုယ်လုံးဝစိုင့်ခိုင့်နှင့်ကွယ်နေတဲ့ ခိုင်ကိုမြင်ချင်တဲ့ အနံ့တိက ပြောလည်းပြောရင်း မာမိဖြူကိုယ်ကိုယ်သည်း လက်နဲ့ဖယ်၍ ရိပ်ကို အပြုံးတို့နှင့်ကြည့်သည်။

လက်ကြိုး သွေးသေးလေးပင် မပါဘဲ ဗန်းပြောင်း ရင်စိတ်ကိုယ်ကပ်လေးက ခါးအောက်ပိုင်းမှာ စာတွေအထင်လိုက် အလွှာလိုက် နှင့် ကြုံကြွကားတားဖြစ်နေတဲ့ ဂါဝန်ရှည်အပြုံးရောင်နှင့်။

တစ်ကိုယ်လုံးနှင့် ဂါဝန်မှာ စိန်တွေချည်း ညွတ်နေအောင် စိတ်တိုင်းကျဆင်ထားသည့် ရိပ်က ဖိတ်ဖိတ်တောက်ကာ ဇွတ်စွတ်ပျံ့ပွေး လှနေသည်က နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်တွေအပေါ် နန်းစံနေတဲ့ တစ်ပင်တို

နှင်းပွင့်နတ်သမီးလေးနဲ့ ထင်မှတ်မှားလှမတတ်။

နောက်တက်မှာ သွဲ့သွဲ့လေးထုံးထားတဲ့ ဆံတုံးမှာလည်း စိန်ကြိုးတွေ တွဲကျနေသလို ခေါင်းလေးငွေလိုက်တိုင်း ငွေလိုက်တိုင်း အလှတွေ ပြာခနဲ ခြစ်ကုန်၏။

“လှလိုက်တာကွမ်း အဖြူရောင် နုတ်မိမယ်လေး ကျလာ သလိုပဲ တကယ်”

မေးဖျားလေး ဓွပပင့်ကိုင်၍ ရိပ် မျက်နှာလေးကို တစ်ခိုစိန် ကြည့်ရင်ပြောလာတော့ ခိုင် မျက်နှာလေးက ပန်းသွေးရောင်လဲ့လဲ့ ပြောင်းသွားသည်က ရှက်စက်ယိုယိုနေတာ ဖြစ်မယ်ထင်သည်။

“သိရီ ချွေးမနဲ့ သိရီ မြောက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး မာမိဖြူ ရယ်၊ ရိပ်လေးက စက်စက်ယိုယိုနေတာ၊ ရှေ့ကကြည့်ကြည့် နောက်က ကြည့်ကြည့် ဟင့်ဟင့်”

“မေ သိရီက အလှနတ်သမီးလေးကို ရွေးထားမှတော့ ကြည့် ယေ ရှုမဝ လှနေတာပေါ့၊ ချွေးမလေး လှနေလို့ သားတော်မောင်က တစ်သားနောက်ကျမဆဲတဲ့ ရှေ့တိုးလိုက်တာ မာမိဖြူ အခုမှ သဘောပေါက် တယ် ဟင့် ဟင့်”

“ဟုတ်မယ် မာမိဖြူ သားက ဒါကြောင့် တစ်ပတ်စောပြီး မကံလာဆောင်မယ်လို့ပြောတာပေါ့၊ သိရီက ရိပ်ကို မရိပ်မိဘူး။ အခု ကမ်းလေးအလှတွေဖြင့်မှ သဘောပေါက်တော့မယ် တကယ်”

မာမိဖြူနဲ့အနီတီ သိရီ သဘောတကျပြောရင်း ရယ်ကြသည်က

လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြည့်ကြည့်နူးနူး။

တကယ်တော့ ရိပ် လှလို့ ရိပ် အလှတွေမှာ ယစ်ဖူးချင်လို့ တစ်ပတ်စောပြီး မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလေ။

သူ့ဒယ်ဒီ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့စီးစီးပြီး ချောက်ကူးမသွားဖို့ စောပြီး မင်္ဂလာဆောင်တာ။

အင်းလေ။ ဘယ်သူမှမသိတာပဲ ကောင်းပါ့တယ်။

“အရမ်းလှတာပဲ သမီးလေးရယ်”

တဖွဖွလေးပြောရင်း ရိပ် နဖူးပြေပြေလေးကို အန်တီ နှမ်းချိုက် ပြန်သည်။

“တိုင်းကော ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား မမအိမ်”

“ပြီးပါပြီ မာမိဖြူရဲ့။ ရိပ်လေး ပြင်မပြီးသေးမှာ စိတ်ချပြီ လာကြည့်တာ။ ပြီးပြီဆိုတော့ မင်္ဂလာညဉ့်ခံပွဲထွက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တော့ မယ်၊ ဧကန်နော် သမီး၊ သမီး မေမေတို့ ရောက်ပြီးလား ကြည့်ချဉ်းမယ်”

အန်တီရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေးဖြစ်တာ ရိပ် ခေါင်းအညိတ်မှာ ရိပ် ရှေ့ကပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဟယ် ရိပ် ကြည့်စမ်း လှလိုက်တာ”

“ရိပ် ဒီလောက်လှမယ်လို့ မထင်ဘူး”

ဆိုတဲ့ တအံ့တဩပြောသံတွေနဲ့ မြူမြူးသွက်သွက်တလေ လှမ်းဝင်လာတဲ့ သော်နဲ့ရဲ့။ နှစ်ယောက်စလုံးက ငွေရောင် လက်သေ့ ပွဲထိုင်ကိုယ်ကျပ်ဝမ်းဆက်ဝန်းနုရောင်ကို ဆင်တူချင်ဝတ်ထားသလို ဆင်

ဝားဆဲ့ ပတ္တမြားတွေကလည်း ဒီပိုင်းတစ်မျိုးတည်း။ အလှချင်းညီနေတဲ့ မသန်ခွဲရဲက အလှဆုံး မင်းသမီးနှစ်ဦးလို အလှရောင်တွေ ဖိတ်ဖိတ်လက် မပုပိသည်။

“တကယ်ပဲ ရိပ်လေးက မန်းချိုဆရာ လက်မှတ်ချစေမယ့် အလှ ပုတ်သမီးလေးပဲ”

ရိပ်ကို လှတယ်လို့ ဝိုင်းချီးကျူးနေကြတာ ရိပ် ဘယ်လိုနေရမှန်း မယ်။ ရိပ် ခေါင်းငုံ့ချလိုက်တော့

“အံ့မယ် ရှက်နေပြန်ပြီ မော့ပါဦး ဒီမျက်နှာလေး”

ရိပ် မတော့ပေမယ့် ရဲက လက်ဖြန့်ဖြန့်ဖြင့် မေးဖျားလေးကိုပင့် ကိုလည်း မော့ချဉ်း။

“ရင်တို့တာလည်း”

“ဒါ ရှက်စရာမှမဟုတ်တာ”

“ရင်ချန်စရာ၊ ရင်ပိုစရာပေါ့ ရိပ်ရဲ့”

ပြောလေ သည်းလေးဖြစ်နေတဲ့ သုဝယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို စိတ် ချစ်အသက်။

“သော်နော် ခိုပိကို မစနဲ့၊ ရိပ် ငိုချလိုက်မှာ”

“အမလေး၊ နတ်သမီးမလေး ငိုတော် မပုငါနဲ့၊ သတို့သား

တတ် မီးတောက် နေလိမ့်မယ်”

“ဟင့် ဟင့်”

သည်းသည်းလှုပ်ပြောရင်း ဖြိုင်တူ ရယ်ပြန်၏။ ရိပ် မျက်နှာ

စုံပုတ်ကာ အဖြူလက်အိတ်စွပ်ထားတဲ့ လက်ချောင်းတွေကို ဆုပ်ရင်၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ဖွဖွထုမိသည်က ရင်ခုန်နေလို့ပဲဖြစ်သည်။

“ရဲ့ နော် မရယ်နဲ့ဆို”

“မရယ်ပါဘူး”

မရယ်ပါဘူးဆိုပြီး ရိပ်က လက်သီးဆုပ်ပေးကို ကိုင်ထားရင်း မျက်နှာပိုးကို မသတ်ပေး။

“မရယ်ဘူးဆိုပြီး မျက်နှာတွေက ကြည့်ပါလား”

ရိပ် မျက်စောင်းလှလှ တိုးမိပြန်သည်။ ဗျစ်သူငယ်ချင်း ကျေနပ်အောင် သော်တို့မျက်နှာပိုး ရှဲခနဲ သတ်လိုက်သည်။

တော်ကြာ သတို့သမီး ရှက်ပြီးငိုသွားမှာနိုးလို့။

“ဟိုမှာ သတို့သား လာနေပြီ”

သော် မျက်စပစ်ပြောတော့ အသိတရားတို့က မကြည့်ဘူးလို့ မျက်လွှာချလိုက်ပေမယ့် ရင်ခုန်သံတို့လှုံ့ဆော်နေထော့လည်း ချွန်လိုက်တဲ့ မျက်လွှာကိုပင်ကြည့်လိုက်သည်က တစ်စက္ကန့်မခြားခြစ်သွားအံ။

စွတ်စွတ်ဖြူကာ ဖွေးဥစင်ကြယ်နေတဲ့ အနောက်တိုင်းမတ်စုံနှင့် နောက်လှန်ဖိးသင်ထားတဲ့ ဆံပင်ဝါရောင်ဖျော့ဖျော့လေးနှင့် သတို့သားချော။

ပြေပြန့်သော နဖူးပြင်၊ စိမ်းညိုကာ အဖျားသွယ်သော မျက်ခုံး၊ တိုကော့ကော့မျက်တောင်တို့ကြားမှ ရွှန်းတောက်နေသော မျက်ဝန်းနှင့် နီထွေးတဲ့ နှုတ်ခမ်းကိုက ဆွဲငင်အားတွေပါနေသလို ရိပ် မျက်ဝန်းတို့

ပစ္စားရတ်အောင် ခံစားရစေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာနှင့်တစ်ကိုယ်လုံးက မလုံမလဲ စိတ်မတူနှင့် သူငယ်ချင်းဆင်းလေးယောက် ဆွဲခေါ်လာတာကို ဘဝင်ကျဟန်မတူဘဲ ငြင်းခမ်းနေတဲ့ကြားက တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ပါလာသည်။

သူ့နောက်မှာလည်း ခွဲခွဲသော်တို့ချီအမျိုးသား မောင်နဲ့ကိုသက်။ ဘတ်ပုံသမားတွေရော။

ဘာလုပ်ကြမိလဲ။

မင်္ဂလာပွဲမထွက်ခင် စုံတွဲဇာတ်ပုံရိုက်ခိုင်းဖို့လား။

ရဲခွဲသော်ဘာလည်း သိချင်စိတ်လေးနဲ့ ခင်ပွန်းသည်တွေကို

ကဲ့ယဲ့ ဆွဲယူပြီး

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သတို့သားနောက်က တရုန်းရုန်းနဲ့”

“မင်္ဂလာပွဲမဝခင် သတို့သမီးကို သတို့သား လက်ဆောင်ပေးပြီးတာ သတို့သား ငြင်းလို့ တိုင်း သူငယ်ချင်းတွေအတင်း ဆွဲလာတာ”

“ဘာလက်ဆောင်လဲ”

“ရင်ခုန်စရာ လက်ဆောင်လေ”

“အိုင်း ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ ကိုသက်ရယ်”

“မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ် လက်စွပ်တို့ဘာတို့လား ပြောလေမောင်”

“ငေးတဲ့အခါ ကြည့်ပေါ့ မိန်းမရာ”

ကိုသက်နဲ့မောင် မျက်စလေးနဲ့ မြူးဖြူးလေးပြောပြီး ပြိုင်တူ

ရယ်သည်က ရိပ် ရင်မှာရှိန်းတိန်းတိန်း ဖြစ်သွား၏။
ဘာတွေလဲ။

ပြီးတော့ သူ ရှမ်းရင်း ဗလုံးဗတေး ငြင်းသံက ခိုပုံ နားထဲ တိုးဝင်လာပြန်သည်။

“မင်းတို့ကွာ ကိုယ့်ကို အကြပ်မကိုင်နဲ့ မင်းတို့တောင်းဆိုသူမျှ ကို ကိုယ် ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်ပြောပြီပြီ”

“မရဘူး တိုင်း၊ ကိုယ်တို့အစဉ်အလာကို မင်း အလှည့်ကျမှ အပျက်မခံနိုင်ဘူး”

“ကိုယ်တို့အလှည့်ကလည်း ဒီလိုပဲ”

“ကိုယ့်သတို့သမီးကို နမ်းရမှာ ချက်စရာမှ မဟုတ်တာကွ”
ဘုရားရေ။

ရိပ် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလျက်ထားဖြစ်သွား၏။ ရိပ်ကို နမ်းခိုင်းမလိုတဲ့။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

“မင်္ဂလာဦးအနမ်း လက်ဆောင်ပေးထားမှ သတို့သမီး ရင်ခုန် နေမှာ၊ သတို့သမီး ရင်ခုန်မှ သတို့သား ဖိလင်နိက္ခာပေါ့ ဒါမျှ။ ငြင်းစရာ လား”

“နေရာချင်း လဲလိုက်ချင်တယ်ကွာ”

“ဟား ဟား ဟား”

သူ့ကို တွန်းထိုးပြောရင်း ယောတချို့တွေ အားလုံး ရယ်ကြ သည်က ရိပ် ခေါင်းမဖော်ခဲ့အောင် ဖြစ်ကာ အခန်းထောင့်ဘက် ပြေး

သွားဆီခမ်း ရှက်စိတ်တို့ကြောင့် ပြေးထွက်သွားချင်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေက

လည်း လမ်းပေါက်ရှာနေမိသည်။

“ကဲ အချိန်မခွဲနဲ့ကွာ”

“သတို့သားဖြစ်ပြီး ရှက်မနေနဲ့”

သူငယ်ချင်းတွေ ပီအားပေးလေ သူ့ပျက်နာက အနီရောင်

ပေါလေးလွှမ်းထားသလို ချဲတက်သွား၏။ ရိပ် ရှောင်ပြေးဖို့ ဂါဝန်ကို

ဖြတ်လှမ်းတော့ ချိန်ခေတ် ရိပ်မိသွား၏။ ရိပ်ကို တစ်ယောက်

မင်္ဂလာ ဆွဲထားပြီး

“ရိုင်ကလည်း သတို့သမီးဖြစ်နေတာလည်း သတိထားဦး”

“သတို့သမီးဖြစ်လာရင် ရှောင်လွှဲလို့ မရတာတွေ အများကြီး။

မဟုတ်တို့တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ”

“ခွတ်နေလို့ ငြီးတာမှမဟုတ်တာ”

“အို”

သူငယ်ချင်းတွေကလည်း တစ်မှောင်။ ရိပ်တို့အကြောင်းတွေ

မှပုသိသိဘဲနဲ့ ရိပ်နဲ့သူ့က ချစ်သူတွေလည်း မဟုတ်။

တကယ် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းမယ့် စုံတွဲလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့။

နှစ်ယောက်သား အသိမဲ့ သူ ငြင်းနေတဲ့ကြားက သူ့သူငယ်ချင်း

အထင်းအကျပ် ဖြစ်နေသလို ရိပ်ကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေက

အားပေးနေပြန်ပြီ။

ခုချိန်မှာ ထောင်ပိတစ်ဆုံလောက်ရရင် နှစ်ဖက်သူငယ်ချင်းတွေ

နဲ့ ဝေးရာကို ရိပ် ပျံ့ပြေးသွားချင်ရဲ့။

“တိုင်း မြန်မြန်လုပ်ကွာ”

“ဟာ မင်းတို့”

“မင်းတို့တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ သတို့သမီးတို့ အနမ်း လက်ဆောင် မပေးမချင်း မင်္ဂလာပွဲထွက်ခွင့်မပေးဘူး”

“ဟုတ်တယ် ထောက်ခံတယ်”

ကိုသက်တို့ရဲ့အသံတွေ ယောက်ျား၊တွေက ဒီလိုနေရာမှာ တိုင်ပင်ရာ ညှိနှိုင်းစရာ မလိုအောင် ညှိညှတ်နေသည်က စိတ်ဆိုးရင် စရာကောင်း၏။

“ကဲ ကင်မရာမင်းတွေ အသင့်ပြင်ဆင်ထား၊ ပုံကောင်းကောင်း၊ ထွက်အောင် သေချာချိန် ရယ်ဒီ”

သူ့ သူငယ်ချင်း ပိုင်သစ် ဦးဆောင်ပြောတော့ ကင်မရာမင်း၊ သုံးယောက်မျက်နှာက ပြုံးအိသွား၏။ ကင်မရာတွေကိုလည်း ခိုပိန်နဲ့ သူ့ ဆီ ချိန်လာ၏။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကိုသက်တို့ လက်ပိုက်ရုပ်ကာ ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လာသည်။

သော်တို့နဲ့ ကွယ်ပြီးပုန်းနေမိတဲ့ ခိုပိန် သူ့ကို သူ့သူငယ်ချင်း တွေ တွန်းရွှေ့သလို သော်နဲ့ရဲကလည်း ရိပ်အပါးမှ ဖွဲ့ခွာသွား၏။

အိုး ရိပ် ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲ။ လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ သူ့နဲ့ရိပ်။

သူ့ကိုယ်ဝင်းရုနဲ့ရှိ၍ ဓမ္မးသလို ပျံ့သင်းလာသည်က ရိပ် ရင်ခုန်သံပြိုကျလှပတတ်။

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အတင်းအကျပ် အစီအစဉ်ကို လွန်ဆန်လို့ ။ရတဲ့ သူနဲ့ရိပ် အကြည့်တို့ ဖျတ်ခနဲဆုံ၏။

ရုတ်သော အားနာသော ရှောင်လှုံမရသော အကြောင်းတို့ ကြောင့် သူ့မျက်နှာချောချောက နီနီရွေးဆွေး ဖြစ်နေသည်။

သော်နဲ့ရဲ မင်္ဂလာဆောင်စဉ် အနမ်းလက်ဆောင်ပေးတုန်းက ပျံ့ ရင်မှာ ကြည့်နှူးခဲ့တာ အမှန်။

ရိပ်လည်း ရိပ်ချစ်သူနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရင် ကြုံဆုံရဦးမယ့် ပိုမိုအဆင့်လေးကို စိတ်ကူးယဉ်ခံစားခဲ့ဖူးပေမယ့် တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်

ကြတဲ့အခါ မလုံမလဲ မျက်ဝန်းတိုက် သူ ပေးလာမယ့် အနမ်းလက်ဆောင် ကို မခံယူခဲ့အောင် စိတ်မလုံဖြစ်လာသည်။

သူက ရိပ်တို့မှ မချစ်ဘဲ။ သူငယ်ချင်းတွေ ပိတ်ပို့ပြီး ဒီအားပေးနေလို့သာ ရှေ့တိုးခဲ့

တဲ့ အဖြစ်လေး။ “ကဗျာပွဲမနေနဲ့ကွာ အချိန်မရှိဘူး”

“အနမ်းပုန်းလေး ငြိတော့များ” “ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်တို့ ဦးဦးဖျားဖျား နမ်းပြရမလား”

“ဟား ဟား” သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ပြောကြား ရယ်ကြည့်နဲ့ ဆူထူညံ့ညံ့ ဖြစ်ကုန်၏။

“ရိပ်”

ဘယ်လိုရှောင်ရှောင် ရှောင်လို့မလွတ်ဘူးဆိုတဲ့အထိက သူ့ရင်ထဲမှ သူ့ရင်ထဲမှ လှိုင့်ထွက်လာတော့ မျက်ဝန်းချင်းဆုံနေမိတဲ့ ရိပ် မျက်လွှာချပစ်ဖို့ မေ့နေခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ”

နှစ်ကိုယ်ကြားရုံလေး သူပြောတာက နမ်းနွဲ့မြို့ပါ တောင်းဆိုသလို တောင်းပန်သလို။

သူ့မျက်ခုံးလှလှတို့မှ ရှုန်းလဲ့တဲ့အကြည့်တွေကြောင့် ရိပ် မျက်လွှာမှေးကျသွားသည်က ခွင့်ပြုလိုက်တဲ့ သဘောလား။

သူ့ကို နားလည်ပေးလိုက်တာလား။ ရိပ် ခွဲခြားမခံရခင် သူ့လက်ချောင်းတို့က ရိပ် ပခုံးသားဆီ ရွရွလေးကျလာသည်က နွေးဆန့်။

ရိပ် ရင်ဖိုစွာ မျက်လွှာပင့်ကြည့်မိတော့ သူ့မျက်လုံးနှင့်နှုတ်ခမ်းတို့က ရိပ် နဖူးပြန့်ပြန့်ဆီမှာ။

“ရိပ် နဖူးလေးကို နမ်းမလို့လား”

အတွေးတို့ မဆုံးခင်

ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ရယ်လဲတွေနဲ့အတူ

“နဖူးလောက်ကို လက်မခံဘူးနော် ထိုင်း”

သူ့ရင်မှာ မွန်းကြပ်သလို ဖြစ်လာသည်။ သူ့မျက်ဝန်းနဲ့ နှုတ်ခမ်းတို့က မိတ်ကပ်ရောင် စိုကြွနေတဲ့ ပါးပြင်အိအိလေးဆီ။

“ပါးပြင်ကို မင်္ဂလာဦးညမှ နှစ်ကိုယ်တည်းနမ်းရတာကွ”

“ဟုတ်တယ် ခုချိန်မှာ နှုတ်ခမ်းပဲ နမ်းရမှာကွ ငတုံးရ”

“နှုတ်ခမ်းလေးပဲ နမ်းဝမ်းပါ”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အားမလိုအားမရအသံတွေ။ ရိပ် ပါးပြင်ဖိအိလေးက ရှက်ခဲ့တာ သွေးကြောလေးများ တုန်ခါသွား၏။

“တံ့ါ မြန်မြန် နမ်း”

“နှုတ်ခမ်းပါးကိုပဲနော် ကိုယ် တစ်နှစ်သုံး ရေမယ် ရယ်ဒီ”

“ဟုတ်တယ်ကွ သုံးဆိုရင် ပွဲအပြီး”

သူငယ်ချင်းတွေ အားတက်သရော ထောက်ခံပြန်သည်။

ထိုအသံတွေက မင်္ဂလာအနမ်းကို ရင်ခုန်စွာ ခံစားခဲ့ရသော သတို့သားအသံစိတ်စက်တက်တက်ကို ပြန်အောက်မေ့တမ်းတသော ရွှင်မြူးဖွယ်အသံတွေမှန်း သိသာလှသည်။

“တစ်”

သူ့သူငယ်ချင်း ပိုင်သစ် အသံ။ ရိပ် မျက်လွှာလေးချကာ မပါင်းလေးအလိုလို ငဲ့လျက်သာဖြစ်သွားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်း စိုလဲ့လဲ့နဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်ကို ရင်မထိုင်ခဲ့တာကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

“တာ သတို့သမီး ခေါင်းငုံ့မနေနဲ့လေ”

“သတို့သမီး ခေါင်းငုံ့နေရင် သတို့သားက ကျောက်ရုပ်လို ပြုမနေနဲ့၊ မေးဖျားလေး အသာပင့်မော့လိုက်”

ကင်မရာမင်းတွေက အားမလို အားမရပြောပြန်သည်။ မြန်မြန် ရင် အားရောဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ရိပ် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်

ဖြစ်နေတဲ့ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ရုပ်သည်။

သွယ်လျတဲ့ လက်ချောင်းတို့က ခိပ် မေးချားလေးကို ရွရွလေး ပင့်မောလာတဲ့အခါ ခိပ် တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခြာသွားသည်။

“နှစ်”

ပိုင်သစ်ရဲ့ ဒုတိယအချက်ပေးသံ။

သူ့မျက်လုံးတို့က စိန်ပိတ်ပိတ် နီထွေးကာ ထောင့်ချိုင့်သော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးသီ ရောက်သွားသည်နှင့် ရင်ခန်းသံတို့ ကတိမ်းတသိ။ မော့မော့လေးဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာဆီမှ နှုတ်ခမ်းတို့ကို တပ်မက်စွာပဲ ငေးမူ ဖြစ်၏။

“သုံး”

နောက်ဆုံး အချက်ပေးသံအဆုံးမှာ မိပ်နဲ့သူ့အသိတရားတို့က ရှောင်လွှဲထိန်းချုပ်နေမှုတွေကို ကွာကျသွားစေသည်က ရုတ်ချည်းပဲ ဖြစ်၏။

နီးကပ်သွားတဲ့ မျက်နှာလှလှလေးနှစ်ခု

ထပ်တူကျသွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်စုံက နွေးခန်း၊ အပြု အလှန် အိထွေးထွေးလေး ခံစားမိသွားသည်နှင့်

တဖျပ်ဖျပ်လင်းသွားတဲ့ ကင်မရာမီးကွေး

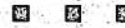
လက်ခုပ်သံတွေ

နုနုရွရွလေး ကြေညားတဲ့ အနမ်းငြိမ် ရသနောက် ရှိန်းခဲ ဖိုလှိုက်နွေးဖြာသွားတဲ့ ခိပ် နှုတ်ခမ်းလွှာတို့က ဟဟလေးဖြစ်ကာ။

ရှက်စနိုးနဲ့ သူ့ရင်ခွင်ကို ဖွဖွလေးထွန်းပြီး ဂါဝန်မကာ ပြေး ကွက်ခဲ့မိသည်က မင်္ဂလာပွဲသီချင်းဖြစ်၏။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရယ်မောသံနောက်မှာ ယောက်ျားလေးတန်ခိုး လှူပျက်နှာ ရှက်လို့ ငိုကျသွား၏။

နှုတ်ခမ်းနှစ်စုံကတော့ နွေးကာပေးနေဆဲ။

လည်းကောင်း

ကြောင့် မင်္ဂလာပြုခဲ့သည်နှင့် တွဲဖက်ထားတဲ့ လက်ကလေးကို ဖြုတ်ကာ သူ တစ်ကိုယ်တည်း နားနေခန်းထဲက ဆိုဖာရှည်မှာ စိတ်ပျက်စွာပစ်ထိုင်ရင်း ရှောင်ပုန်းနေမိသည်။

“ဂုန်း ဂုန်း”

ရှောင်နေမိတယ်ဆိုမှ တံခါးထုသံအကျယ်ကြီးပေါ်လာသည်။

သူ မင်္ဂလာတစ်ခုချွတ်လဲဖို့ လုပ်နေပြီမူ

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ်တို့ပါကွ”

ရယ်သံမြူးလျက် ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ပိုင်သစ် အသံ။

“တံခါးခွင့်ကွာ မြန်မြန်”

“မင်းကို နှိပ်ကွပ်စရာ ကျန်သေးတယ်ကွ”

“ဟား ဟား ဟား”

ကောင်းမှုနဲ့ထည့်ငါ တို့ရဲ့အသံတွေနဲ့အတူ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ဂျယ်သံတွေက လေးငါးယောက်မက။

သူ့ကို ခုခိုနိုင်ထိ တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရင်မဆိုင်ချင်တော့။

“မင်းတို့ ပြန်ကြတော့ကွာ”

“မပြန်ဘူး ဂုန်း ဂုန်း”

“ဒုန်း ဒုန်း”

ပြောသံတွေက တံခါးထုသံတွေနဲ့ ရောထွေးပေါ်ထွက်လာသည်။

အခန်း (၆)

မင်္ဂလာပွဲစဉ်တစ်လျှောက် တိုင်း ရှက်ကာ အထက်အောင်မိတ် အကြိမ်ကြိမ်။

ရိပ်ကိုလည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲအောင် အားနားနေမိသလို မင်္ဂလာပွဲမထွက်ခင် ပိုင်သစ်တို့ အကျွန်ုပ်ကိုတို့အစီအစဉ်မှာ သူ ငြင်းလျက် ဇွတ်ချည်း ပိတ်စို့ပြီး နှမ်းဆိုင်းထား။

ရိပ်က သူ့ချစ်သူ ပန်းနုရောင် မဟုတ်ဘဲနဲ့။

မနှမ်းရဲသလို မနှမ်းရက်လို့ ငြင်းပေမယ့် အစဉ်အလာအတိုင်း ပိုင်သစ်တို့ ဇွတ်လုပ်ခိုင်းတာ မလွန်ပေမယ့် ရိပ် စိတ်ထဲမှာ သူ့ အထင်သေးသွားမှာ စိုးရိမ်ရသည်။

ရိပ် မျက်နှာလေးကို မကြည့်ရဲအောင် ရှက်စွဲအားနာသေး

သူ စိတ်အချဉ်ပေါက်လာသည်။

“မင်းတို့ကွာ ကိုယ့်ကို ခေါင်းမစားကြနဲ့၊ ပြန်ကြတော့”

“ပြန်စရာလားကွ၊ မင်းရဲ့ ဘတ်ချလာနိုက်”

“ဟား ဟား”

ပိုင်သစ် ဦးဆောင် ပြောသံနောက် ကောင်းမှုတို့ရဲ့ ရယ်သံတွေ။

သူ ခံမြင်းလာသည်။

ဘာ ဘတ်ချလာနိုက် လဲ။

အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ ကောင်တွေ။

ဒီမှာ ချစ်တဲ့သူကို စွန့်ပြီး မချစ်တဲ့သူကို လက်ထပ်ရတာ

ရင်ဘတ်ဟင်းလင်းချည်း ပွင့်နေပြီ။ ဒယ်ဒီ ကျန်းမာရေးကြောင့်ဆိုတာ

နည်းနည်းမှ မရိပ်မိတဲ့ အကောင်တွေ။

သူတို့စိတ်ထင် သူတို့ကောင်တွေလို လူပျိုမလုပ်ချင်တော့လို

မိန်းမ ယူတယ်ထင်ပြီး ပွဲဆုချင်နေတာ။

မင်္ဂလာပွဲမစခင်ကတည်းက အကြောင်းကြောင်းကို ဝဲမြဲ၊

မထွက်ခဲ့ရတဲ့ ဒေါသက ခုမှထောင်လာသည်။

ဆိုဖာပေါ်က ဝုန်းခနဲထရင်း တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်က

သူငယ်ချင်းတွေကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောဖို့ပဲဖြစ်သည်။

“ဝါး ဟား ဟား”

“သတို့သားလောင်း ဒီလိုရှောင်လို့မရကြေးလေကွာ”

ဝါးလုံးကဲ့ ရယ်ရင်းအခန်းထဲ ဝင်လာကြတာ သူ့သူငယ်ချင်း

ပုတွချည်း မဟုတ်။ ရိပ် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်ပွန်း ကိုသက်ခဲ့
မောင်လည်း ပါ၏။

“ကျစ်”

သူ့ အတော် စိတ်ညစ်သွား၏။ ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွရင်း

“မင်းတို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲကွာ ဒီမှာ ညစ်နေတယ်ကွာ”

“အံမယ် ညစ်တဲ့ရုပ်က”

“ဝါး ဟား ဟား”

ထည့်ဝါ အရယ်ပျက်စနဲ့ လက်ညှိုးထိုးပြောတော့ နှစ်ဖက်

သူငယ်ချင်းတွေ လက်ခုပ်တီးရယ်ပြန်သည်။

ဘယ်နှယ်ကောင်တွေလဲ။

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောပစ်မယ် သူ့ မျက်နှာဝါ ထူထူပူပူ ပုံပြောင်း

လွှား၏။

“ဘာ ညစ်စရာလဲ၊ မင်္ဂလာဦးရမယ် ကိစ္စကိုတွေ့ပြီး ရင်ခုန်စိတ်

လှုပ်ရှားနေတယ် မဟုတ်လား”

“မှန်းစမ်း မင်းရင်ခုန်သံ”

ကောင်းမှုပြောရင်း သူ့ရင်ဘတ်ဆီ နားကပ်ထောင်၏။ သူ

ကပ်နားကတမ်း ရှောင်ပြီး

“ဟာ မင်းတို့ကွာ ကိုယ် ဒေါသဖြစ်လာပြီ”

“ဒေါသ မဖြစ်နဲ့ ဟဲ ဟဲ၊ ဒေါသနဲ့ဆို ခရီးမရောက်ဘူးကွာ”

“တောက်”

သူ လက်နှစ်ဖက်ခါးထောက်ကာ ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်
သော်လည်း ထိုကောင် တစ်စုလုံး မချီမချင်မျက်နှာတွေနဲ့ ရယ်နေတာက
သူ ပါရယ်ချင်လာသည်။ ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းရင်း

“မင်းတို့ မရယ်နဲ့၊ တကယ်ပြောတာကွ”

“ဘာကို မကျေနပ်တာလဲ”

ဝိုင်သစ် အရယ်မျက်နှာ မဖျောက်ဘဲ သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်
ထိုင်ချပြီးမေးသည်။ သူ မျက်နှာလွှဲလျက်

“မင်္ဂလာပွဲ မစခင် သတို့သမီးကို”

“ဟား ဟား ဟား”

သူ့စကားမဆုံးခင် ဝိုင်းရယ်သံတွေ စီခနဲ ထွက်လာသည်။
သူ မျက်နှာနှစ်ဖက်တွန့်ကျုံ့ပြီး တစ်ယောက်ချင်းမျက်နှာတွေကို စိမ်းစိမ်း
ချည်းကြည့်မိသည်။

“မင်းက ဒါကြောင့်ကိုး”

ကောင်းမှုက ပါးစပ်ပေါက်ကို လက်ဖဝါးနဲ့ပိတ်၍ အရယ်ရ၊
အောင် ထိန်းပြော၏။ သူ အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့

“ဟုတ်တယ် လုံးဝ မကျေနပ်ဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဟာ မင်းတို့ အတင်းချည်းခိုင်းတာ ရိပ်ကို ဘယ်လောက်
အားနာဖို့ကောင်းလဲ”

“အားနာစရာမဟုတ်ဘူး ရင်ခုန်စရာ ဟား ဟား”

နာခေါင်းကိုပွပြီး ထည်ဝါပြောတော့ ဆုပ်ထားမိတဲ့ သူ့လက်သီး
က ထည်ဝါမျက်နှာကို လှမ်းထိုးလိုက်သည်က ချက်ချင်း။

ထည်ဝါက အကြောင်းသိဖို့ လက်မတင်လေး ရှောင်ကာ
(၈၄)ရယ် ဖရပ်ဘဲ

“မင်းပိုင်တဲ့ သံတို့သမီးကို မင်း အနမ်းဦးလက်ဆောင်ပေး
(၈၅) ဘာအားနာစရာလဲ ကိုယ် တို့အလှည့်တန်းက ဘာမှ အားမနာဘူး။
မင်းလည်းသိသားနဲ့”

“ဟုတ်တယ်ကွ ဘာအားနာစရာလဲ၊ မင်္ဂလာပွဲမစခင် အနမ်းဦး
မလေးနဲ့ စရံသတ်ထားမှ”

သော် ခင်ပွန်း ကိုသက်က မြိန်မြိန်ယုက်ယုက်လေး ဝင်ပြော
လည်။

ပြောလည်း ပြောတတ်တဲ့ ကိုသက်။
ကိုသက်အပြောကိုလည်း အားလုံးသော အပြုံးမျက်ဝန်းတွေ
နဲ့ ထောက်ခံသည်က အမြင်ကတ်စရာ။

သူ ရှုတင်းတင်းကြည့်မိတော့ ထည်ဝါ ပန်းတိုက်ရင်း ပြန်ပြော
(၈၆)။

“အနမ်းဦး စရံသတ်လိုတော့ မင်္ဂလာဦးမယ့် သတို့သမီးက
မျက်နှာနှစ်ဖက်ခါးတွေ ဖွင့်နိုင်မှာပေါ့ကွ”

“ဟုတ်တယ် နို့ဖို့ဆို မင်းရဲ့မင်္ဂလာဦးခရီးနှောင့်နှေးနေမှာကွ၊
(၈၇) ဟား”

ပြောရင်း ရယ်နေကြတဲ့ မျက်နှာတွေကို ဆွဲထိုးပစ်ချင်တယ်။
 သူ့ချစ်သူမဟုတ်ဘဲနဲ့ နှုတ်ခမ်းကို သူ မနှမ်းချင်။ အခုခွင့်နဲ့
 နမ်းလိုက်ရပေမယ့် ရင်မှာ တထိတ်ထိတ်။
 ရိပ် ပြဿနာပဲ ထလုပ်မလား။
 ပါးပဲဆွဲတီးမလား ဆိုတဲ့ ရင်ပူမှုတွေနဲ့မြစ်သည်။
 ရိပ် ဘာတစ်ခုမှထမလုပ်လို့ တော်သေးသည်။ ပြဿနာ ဖြစ်ရင်
 မာမီ သူ့ကို ဆူလိုဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒယ်ဒီလည်း စိတ်ထိခိုက်သွားမှာ။
 ရိပ် နားလည်ပေးလိုသာပေါ့။
 နောက်ပြီး ရိပ်နဲ့လက်ထပ်တာ ဒီကောင်တွေ ဒီအားပေးနေသလို
 မင်္ဂလာဦးအရသာခံစားဖို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ ကိုယ်တိုင်သိနေ၏။
 သူတို့သိအောင် ပြောပြလို့လဲ မသင့်သည်မို့ သူတို့ကြောက်ထိုက်
 ပြောသမျှ နားထောင်ရတာ ခံရခက်ခက်။
 သူမှလွဲ၍ အားလုံးက အိမ်ထောင်ကျပြီးသားမို့ သူ့ကိုလည်း
 သူတို့လို ဖိလင်မြစ်အောင် အုပ်စုလိုက် အင်တိုက်အားတိုက် ဖိပြောနေကြ
 တာ နားနဲ့မဆို။
 “ဖန်သားရိပ်က ရည်းစားတောင် မထားနဲ့ဘူးကွ၊ တကယ်
 အရိုင်းလေးကွ”
 “မင်းဘက်က အနမ်းဦးနဲ့ခြေလှမ်းပထားနဲ့”
 “ဟုတ်တယ် မင်း အနမ်းလက်ခံအောင်လည်း ပေးလိုက်တော့
 ရိပ် ရင်တွေဘာတွေ ပရမ်းပတာ ခုန်သွားတာ မင်း အမြင်ပဲ”

“ရိပ် ရင်ခုန်နေမှ မင်းခင်္ဂလာဦးက တကယ် ပျားရည်ဆမ်း
 ပြစ်နေသယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့ အားပေးတာ”
 ကိုလက်နဲ့မောင်ကလည်း မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ပင် ရွှဲရွဲနှစ်နှစ်
 ပြောပြန်၏။
 “ပျားရည်ဆမ်းရုံမက အချစ်ပါ ဆမ်းသွားဖို့လိုတယ်ကွ”
 “ဟုတ်တယ်ကွ အချစ်တွေ ဘာတွေ အားလုံးဆမ်းနိုင်ဖို့ လာ
 လျားဖို့”
 ပြောရုံနဲ့ အားမရသေး။ အားလုံးထရင်ကာ သူ့ကို ဝိုင်းဆွဲပြန်
 လည်။ သူ့မျက်နှာက မှောင်တူးသွား၏။ လက်တွေကို ဖယ်ချရင်း
 “ဘယ်ထွားမလို့လဲ”
 “ရက်စတော့ရင်”
 သူ့ ရင်ခွင် ထူခနဲဖြစ်သွား၏။
 “မသွားဘူး”
 “မသွားလို့ မရဘူး မင်းရဲ့ မင်္ဂလာဦး ခရီးစဉ်ပေါက်ပြောက်
 မကောင်မြင်ဖို့ ကိုယ်တို့ အစွမ်းတန် အားဖြည့်ပေးဖို့ပါကွ”
 “မင်းအတွက် မင်းရင်ခွင်အတွက် ဟား ဟား”
 ပြောရင်း ရယ်ရင်း ဆွဲနေတော့ အများနဲ့တစ်ယောက်မို့ သူ
 ပြုံးမချင်။
 “တို့ယ် မသောက်ဘူးဘော”
 “ဘတ်ချလာနိုက်လေ မသောက်လို့ မရဘူး”

“မသောက်ရင်”

“ဟား ဟား”

တစ်စုံတစ်ရာကို ရည်ညွှန်းပြောရင်း ရယ်ကြသည်က အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်။

“ဟာ ကိုယ် တကယ်ပြောတာ၊ ကိုယ် မသောက်ပါရစေနဲ့ကွာ မသောက်ပါရစေနဲ့”

သူ အတန်တန်ငြင်းနေတဲ့ကြားက ရယ်သံတွေနဲ့အတူ ဆွဲဆီ သွားရာနောက် ရှောင်ချိန်မရှိဘဲ ပါသွားရသည်က မင်္ဂလာဝတ်စုံရွတ် မလဲရသေးတဲ့ ကိုယ်နှင့်ဖြစ်သည်။

ဟင့်အင်း။

သူ သောက်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ အသံကို အကြိမ်ကြိမ် ငွေးပွား နေမိသည်။

“မသောက်ပါရစေနဲ့ကွာ”

အခန်း (၇)

“ဒုန်း ဒုန်း”

အသံတွေကြောင့် ဗျတ်ခနဲ လန့်နိုးသွား၏။

ရုန်းထလိုက်တော့ ကိုယ်သုံးလေးက ဒုရင်းဘတ်ပေါ်မှာမှန်း (၈)သိဝင်လာသည်။

သူ့ကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆွဲဆီကြစဉ်က ရိပ်က ခမ်းခမ်းနားနား ပြင်ဆင်ထားတဲ့ မင်္ဂလာအခန်းထဲမှာ။

ဒီပိ အပါးမှာ သော်နဲ့ရဲ့ ရှိနေလို့ တော်သေးတယ်။ သူလည်း (၉)လိုက်ခိသိ ဝင်မလာလို့ပေါ့။

သူငယ်ချင်းတွေ ဆွဲဆီရာနောက် သူ ပါသွားမှန်းသိမှ ရိပ်က သက်မလေးချစ်သည်။ ခဲခဲက ဂါဝန်နောက်စစ်ဆွဲချမှ ရိပ်

အသိဝင်လာသည်။ မင်္ဂလာဝတ်စုံရွတ်၍ အရိပ်ခက်လေးများပါတဲ့ အဖြူ
ရောင် အပေါ်အောက် တစ်ဆက်တည်းဂါဝန်နှင့် လဲဝတ်လိုက်သည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာဆင်ထားတဲ့ စိန်ထည်တွေကို သော် အရင်ဆုံး
ကူဖြုတ်၍ မှန်တင်ခုံပေါ်စီချထားသည်ကို ငေးကြည့်ပြီးမှ ရတနာဘူးကြီး
ထဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် စီထည့်လိုက်သည်။

ဆံပင်တို့ကို ဒီအတိုင်းလေး ဖြန့်ချလိုက်တဲ့ သတို့သမီး အသစ်
စက်စက်လေးက ဘယ်လိုပုံလေးပဲ ဖြစ်နေနေ မတို့ရက် မထိရက်စရာ
လှနေတာပဲလို့ သော်နဲ့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မှတ်ချက်ပေးပြီးသား။

အနမ်းဦးလေးကြောင့် အရှက်မပြယ်သေးသော ဗိုလဲ့လဲ့ မျက်နှာ
လေးက ပွေ့ရှာကအစ လိုက်ကာတွေ့ပါမကုန် ပန်းနုရောင်ပြေးနေသော
မင်္ဂလာရနံ့သင်းနေတဲ့ မင်္ဂလာအိပ်ရာခမ်းနားကြောင့် အနီရောင်နှင်းဆီ
ပွင့်ဖတ်ကလေးလို အရောင်ရိသွားလိုက်

ပန်းဆီရောင် ရင့်ရင့်လို အရောင်ရိသွားလိုက်နှင့်။

“ရိပ် ရှက်နေတာလား”

သော်က ရိပ် မျက်နှာလေးကို အလွတ်မပေးဘဲ ကြည့်ရင်
မေးကာမှ ပိုဆိုးသွား၏။

ရိပ် မျက်နှာလေး ဖိတ်ဖိတ်တောက်သလို ရဲရိသွားပြီး

“ရှက်တာပေါ့။ သော်တို့က သူတို့တွေနဲ့ တကြိတ်တည်း
တစ်ညကတည်းဥစ္စာ၊ သူငယ်ချင်းအရင်းချည်းဖြစ်ပြီး အားကိုးလို့ မရဘူး
သွား”

ရိပ် ပြောရင်း မှန်တင်ခုံရှေ့က ဆိုဖာခုံမှာ ထိုင်လိုက်မိသည်။
မျက်နှာကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေဘက် လှည့်ချင်စိတ်မရှိ။

ရဲ့ ကပြီ၍ မင်္ဂလာဂါဝန်ရှည်ကြီးကို သော်နဲ့အတူ ပင့်၍
ပုဂ္ဂရာအိတ်စက်ပေါ်ဖြန့်ကာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ခေါက်၍ ပါကင်
ဖိတ်ထဲ ထည့်သည်။

ပြီးမှ ရိပ် ပန်းလေးကို ဖွဖလေးဖက်၍ မှန်ထဲက ရိပ် မျက်နှာ
လေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး

“ရိပ်ကလည်း ဒါ ရှက်စရာမှမဟုတ်တာ”

“အို ရှက်စရာပေါ့”

“ရိပ် ရယ်၊ နမ်းတာတောင် ရှက်နေရင် ရှေ့ဆက်ဒီထက်
ပိုပြီး ရှက်ရဦးမှာ”

“ဟာ ဘာတွေလဲ သွား လာမပြောကြနဲ့”

ရိပ် မျက်နှာလေး ပူခနဲဖြစ်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်က ရင်ခုန်
လဲတွေကို ထိန်းရင်းပဲဖြစ်သည်။

သော်နဲ့ရဲ့ ကြည့်နူးစွာ ပြုံးနေသည်က တည်တည်တံ့တံ့လေးပဲ
ဖြစ်သည်။

ခမ်းနားလှတဲ့ ရင်ခုန်ဖွယ် မင်္ဂလာအိပ်ခန်းထဲ ရောက်နှင့်နေတဲ့
လက်ဝဲသမီး အသစ်စက်စက်လေးက ထိုမျှထိ ရှက်မနေသင့်ဘူးဆိုတဲ့
မျက်ဝန်းလေးနဲ့ ပြိုင်တူကြည့်ကြပြန်သည်။

ရိပ် ဘာကိုမှ တွေးမနေချင်။

ရိပ်က သတို့သမီးလေးဖြစ်နေပေမယ့် သတို့သမီး စစ်ဆစ်
မဟုတ်တဲ့ အယောင်ဆောင် သတို့သမီးဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေ မသိတဲ့နဲ့
မင်္ဂလာအိမ်ခန်းထဲ ဝင်နေရတာတောင် လိပ်ပြာမလို့။ အနိတ်
က မင်္ဂလာပွဲပြီးတာနဲ့ ဒီအခန်းထဲခေါ်ခွဲပြီး

“ဒါ သမီးနဲ့သား အိမ်ခန်းပဲ”

လို့ပြောပြီး ထားခဲ့တာလေ။ သူငယ်ချင်းတွေ အပေါ်ခေါ်ပြီး
ရိပ် နေနေခဲ့ရတာ။ စိတ်က သိပ်မလုံချင်။

တကယ်ဆို ရိပ်က ရိပ်ရဲ့ အပျိုစင်အခန်းထဲမှာပဲ နေချင်တာ။
အနိတ်တို့က ဈေးမကို အပါခေါ်သွားမယ်ဆိုပြီး မေမေတို့အိမ်မှာ ခွင့်တောင်း
တာလေ။

မေမေတို့ကလည်း ရယ်ရယ်မောမောပဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။
ရိပ် သဘောကိုပေးပါတော့လား။

အခုတော့ လိပ်ပြာမလုံချင်စရာကောင်းတဲ့ မင်္ဂလာဦးအခန်းထဲ
မှာ သော်တို့ကလည်း ရိပ်ကို စည်းရုံးသိမ်းဆွင်းလျက်
စကားလုံးတွေက နားရှက်စရာတွေ့ရတယ်။

“ကဲ သွားပါတော့”

ရိပ် နားဆင်ရတာ ရှက်စိတ်တွေနှင့် ရှုန်းကြွလာတော့ သူငယ်
ချင်းနှစ်ယောက်ကို တွန်းပစ်ရင်း အခန်းတံခါးပိတ်လျက် တစ်ကိုယ်တည်း
အရှက်ဖြေနေခဲ့မိတာ။ ဒါတောင်

“ရှက်တဲ့စိတ်လေး လျော့ပစ်လိုက်၊ ရင်ခုန်ကြည့်နဲ့စရာတွေ

ဖြစ်လာမယ် ခိုင်ရဲ့”

“တိုင်း ပေးတဲ့ မင်္ဂလာအခန်းလေး၊ ခံယူပြီး ကြည့်နားသလို
မင်္ဂလာဦးညကလည်း တွေးလိုက်တိုင်း ကြည့်နားရမှာလေ၊ ရှက်စိတ်ကို
တင်းမထားနဲ့နော်၊ ပြဿနာလေး ဖယ်ချလိုက် ဟင့် ဟင့်”

ရှုန်းက ဆုံးပြောသွားတာက ရိပ် စိတ်ကို ခန္ဓာခွေးချည်း လှုပ်ခတ်
နေစေတယ်။

သူငယ်ချင်းတွေကို ဒေါသထွက်ရကောင်းနိုးနိုး စိတ်ဆိုးရ
ကောင်းနိုးနိုးနဲ့ ပြောသွားတဲ့ စကားလုံးတွေ နားထဲတိုးဝင်မလာအောင်
ပုန်းခါရင်း အခန်းထဲ အသင့်ရှိနေတဲ့ ဒရမ်းဇာတ်ကို ဖြန့်ခင်းရင်း သက်
တောင့်သက်သာ လှဲနေခဲ့တာ။

မင်္ဂလာပွဲစဉ် တစ်လျှောက် ရှက်တာ၊ ရင်ခုန်တာ၊ မလုံမလဲ
ဖြစ်တာ အားလုံးဆရာသကော စိတ်က ဖန်းနေတော့ လှဲနေရင်းနှင့်
ပူးဆဲနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတာဖြစ်မယ်။

ထုခန်းဒုန်း၊ ခြေသံကျယ်ကြောင့် နီးလာတဲ့ ရိပ် မျက်လုံးတို့က
(မိကပ်နာရီကို မော့ကြည့်တော့ ညဉ့်တစ်နာရီနဲ့ ဆယ်မိနစ်။

အလို

ရိပ် ရင်မှာလှိုင်းကလေးထသွားအော်။

အချိန်တွေ ဒီသော့ကကြာအောင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ရိပ် အိပ်
မပြုသွားတာလား။ သူ ခော့။

အခုမှ အသိတို့ဖြောင့်ဝင်လာသည်။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ဆွဲခေါ်သွားတာ မြန်မာ့ရောက်သေးတာ
လာ။ ဒါမှမဟုတ် တစ်နေရာရာမှာ တမင်ရှောင်နေတာလား။

“ဒုန်း ဒုန်း”

ဆိုတဲ့ ခြေသံတွေ ပိုကျယ်လာသည်။ တိုင်းသံတွေက လှေကား
ထစ်တွေဆီမှ ရိပ် အခန်းဆီ ဦးတည်လာသလိုလို။

“ပြည်းပြည်းကွ”

လုံးလုံးထွေးထွေး ဖြစ်နေတဲ့ အသံက သူ့အသံမဟုတ်မှန်း
ရိပ် သိလိုက်သည်။ ကိုသက် အသံလိုလို မောင့် အသံလိုလို။

“မသောက်ဘူးတဲ့ ဒေ့၊ သောက်တော့လည်း မီးကုန်ယမ်းကုန်”

“သောက်မှာပေါ့။ ဒီ ဒီညက ဘတ်ချလာနိုင်လေ ဒေ့”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဒုန်း ဒုန်း”

ရယ်သံတွေ မူးသံတွေ အာလေးလျှာလေး ခြောက်သံတွေက
လေးငါးခြောက်ယောက်မက။

“ရိပ် တံခါးဖွင့် ဗျာ”

“မြန် မြန် ဖွင့်”

“ဒီ ဒီ မှာ ရိပ်ချ သတို့သားလောင်း၊ ညလုံးပေါက် မနိပ်စက်
ချင်လို့ လာပို့တာ၊ တံခါးဖွင့်ပြီး ကြိုပါကွာ”

အာလေးလျှာလေး အသံတွေက တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ဆီမှ
ပေါ်ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ တံခါးကိုလည်း တရုတ်ထုလာသည်။

ရိပ် သယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

သူ အရက်တွေသောက်လာတာ ဖြစ်မယ်။ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ
လာလုံး တွဲပြီးလာပို့တာဆိုရင် သူ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် မူးနေလို့
ဖြစ်မယ်။

ရိပ် တံခါးဖွင့်မလေးရင်ကော။

သူ မိဘယ်ရင် နိုင်ကို အခြစ်ဖွဲ့နေမလား။ သူကရော ဘယ်လို
ပြင်မလဲ။

“ရိပ် တံခါးဖွင့် ပေးကွာ၊ ဒီမှာ ဖွင့်မပေးရင် အခန်းပြင်မှာပဲ
လာခဲ့မှာနော်”

သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အသံ။

“ကိုယ်တို့ တွာဝန်ကျချင်လို့ အခန်းထဲအထိ ပို့ပေးချင်တာ၊
ကဲါး ဖွင့် မပေးရင် တော့ ဝုန်း”

“ဟင်”

ကိုယ်လုံးလေး တုန်ခါသွားသည်။ သူ့ကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေ
ပါချလိုက်ပြီလား။ ချစ်ရတဲ့ သူ့ဆိုတော့လည်း သူ နာကျင်သွားမှာပဲလို့
ကွေးမိသလို လက်တိုက်လည်း တံခါးကို ဖျပ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်ပြီးသား ဖြစ်သွား
လည်း

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ပြိုကျလာတဲ့ ကိုယ်တစ်ခု။

“အို”

ရိပ်ပါ လန်ကျမတတ် ဖြစ်သွား၏။ ရိပ် ကိုယ်ကို ကမန်းက

၉၆ ◊

ပြန်ကလေး

တမ်းထိန်းရင်း ပြိုကျလာတဲ့ ကိုယ်လုံးကို ရိပ် လက်ချောင်းတို့နဲ့ မနိုင်တနိုင် ထိန်းလိုက်မိသည်။

“တိုင်း ဝှတ်နိုက်”

“ဝှတ်နိုက်”

သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ မူးမူးယိုင်ယိုင် နှုတ်ခက် ထွက်ခွာသွားမယ့် သူ ပြန်၍ နှုတ်မဆက်နိုင်။

မနိုင်တနိုင် ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ကိုယ်ကို ကွဲရင်း ခုတင်ပေါ်ဆွဲတင်လိုက်တဲ့အခါ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးလျက် ဆွေရာပေါ် အိမ်နဲ့ ကျ၏။

ယမကာနဲ့တွေ့ခဲ့အတူ သူ့ ကိုယ်သင်ချင်မှုက မွေးနေ့တွေလည်း အနမ်းဦးကြောင့် နွေးနေသော ရိပ် နှုတ်ခမ်းလွှာတို့က ရှောင်ဖော်ဖို့ အင်အားမဲ့သလို ဖြစ်သွား၏။

တိုင်း ရယ်

ရိပ် နှလုံးသားထဲက ချစ်ခြင်းကို ခံစားတတ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဆိုတဲ့ တောင့်တချက်က အပြာရောင်အချစ်ညှို့ကို ရှေ့ရှုရင်းမို့ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၅)

သူ အသိဝင်လာတော့ အသစ်ရနံ့မွှေးထုံနေတဲ့ မွေ့ရာအိမ်အိမ်ထဲမှာ ဘယ်က ဘယ်လို မွေ့ရာ အသစ်စက်စက်ပေါ် ရောက်နေတာလဲ။

မေးခွန်းတို့က ဖုံရိပ်တွေကို ပြန်မြင်ယောင်စေသည်။

ကောင်းမှုတို့ ဆွဲခေါ်ရာနောက် ငြင်းနေတဲ့ကြားက ပါသွားတဲ့ ကျွဲ ကောင်းတွေ အုပ်စု နှိပ်စက်သမျှ ခံရသည်က တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဖြင့်တို့ကိုတဲ့ အရက်တွေ။

မသောက်ဘူးလို့ အတန်တန်ငြင်းပေမယ့် မရခဲ့။ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းတိုက်သမျှ သူ ဘယ်လောက်သောက်မိသည် မသိ။

နဂိုတစ်ညက အရက်ကြိုက်တတ်တဲ့ သူကလည်း ငြင်းမရ

တိုင်းဆုံ သောက်မိသည်က နောက်ဆုံးအသိက စားပွဲပေါ်မှောက်ကွသွား

သည်အထိ။

နောက် ဘာတွေဖြစ်ကုန်လဲ။

သူ့ကို ဒီမွေ့ရာပေါ် ဘယ်သူလာတင်တာလဲ။

မျက်လုံးတို့ အားတင်းဖွင့်လိုက်တော့ ပန်းနုလွင်နေသော အခြေ
ထောင်အဖိုးကို မြင်ရမှ အဖြူရောင်လွှမ်းသော သူ့အိပ်ရာမဟုတ်မှန်း
သိလိုက်သည်။

မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ခေါက်လျက် စဉ်းစားဆီတော့ အသိစိတ်က
စိုးရိမ်လန့်ဖြန့်စိတ်ကလေး ဖြစ်ကာ မွေ့ရာပေါ်က ရုန်း၍ထလျက်သား
ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်”

အခုမှ သတိထားမိသည်။ သူ ချွတ်မလဲခဲ့သော မင်္ဂလာဝတ်စုံ
က သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိမနေ။

သူ့ ကိုယ်တိုင် မဝတ်ခဲ့သော ညအိပ်ဝတ်စုံပွပ္ဖက သူ့ကိုယ်ပေါ်
ဖရိုဖရဲ။

စိတ်မဝင်စားလို့ မာစိစိတ်တိုင်းကျပြင်ဆင်ထားတဲ့ မင်္ဂလာ
အိပ်ရာခန်းကို တစ်ချက်ကလေး ငဲ့မကြည့်ခဲ့တဲ့ သူ့ကိုယ်က ခုတော့
မင်္ဂလာမွေ့ရာပေါ်မှာ။

သူ့ ဘယ်ဘက်ကို ငဲ့ကြည့်တော့ အိပ်ရာခင်းနုနုလေးက အနုနု
ငယ် တွန့်လျက်။

တစ်ခန်းလုံးဝေကြည့်လိုက်တော့ ပန်းနုရောင်တွေချည်၊ ထွေး

နေသည်။ ပြီးတော့ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ မိန်းကလေးအသုံးအဆောင် အလှ
ပြင်ပစ္စည်းတချို့။

ခုတင်ခြေရင်း နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ ဝတ်ထားပြီးသား ဂါဝန်အင်္ကျီ
ပျဉ်တစ်စသည်။

မှားကုန်ပြီလား၊ လွန်ကုန်ပြီလားဆိုတဲ့ အသိက သူ့ရင်ထဲ
ထည့်အပြင်းစား လှောင်ခတ်သလို ဖြစ်ကုန်သည်။

“ဖန်သားရိပ်”

အသိတရားက ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ရင်ဘတ်ထဲက လှိုင်းတွေ
ကြောင့် အသံက အပြိုင်ထွက်မလာဘဲ လည်ချိုအောက်မှာ နစ်မြုပ်သွား
၏။

သူ့ ဆင်တင်တွေကို စိတ်ပျက်စွာထိုးဖွရင်း မွေ့ရာပေါ်က ဆင်းပြီး
ရေချိုးခန်းဘက် မသိသောငဲ့ကြည့်မိသည်။

ရိပ် အသံမကြားရ။

ဘယ်ရောက်နေလဲ နိပ် ရယ်။

နိပ် မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်မိတဲ့ စိတ်က
လှုပ်ရှားလာသည်။

“ရိပ်က မင်းချစ်သူ ပန်းနုရောင် မဟုတ်ပေမယ့် မင်းပေးတဲ့
အဖမ်းလက်ဆောင်ကို တော့အကျနပ်နပ် ခံယူခဲ့ပြီပဲ၊ မင်း ရင်ခုန်သံ
ပြောပျာပီတာ ဟား ဟား”

သူ့ဝယ်ချင်းအတွဲသောက်ရင်း စားရင်းပြောခဲ့ တွန်းခဲ့တဲ့ စကား

တွေ ပြန်ကြားယောင်ရင်း ရင်မှာ ထူပူလာသည်။
 သူ ဘာမှမသိလိုက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက သူ့သုဇယံချင်း
 တွေ အားပေးခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ပြီလား။
 အတွေးတို့က ရင်မှာ မလုံမလဲဖြစ်ကာ။
 ရိပ် မျက်နှာလေးကို အကဲခတ်ကြည့်ချင်စိတ်တို့က ရေခန်းတို့
 လို ဆူလျက်။
 ထိုစဉ်
 အခန်းထဲက ထွက်သွားတဲ့ ကြော့ကြော့ခွဲခွဲ ပုံရိပ်လေး
 “ရိပ်”
 သူ ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ပိတုန်းရောင်ခြာနေတဲ့ ဆံနွယ်စလေး
 တွေ လွင့်မျောသွားသည်က ရုတ်ချည်းပဲဖြစ်သည်။
 ရိပ် ရယ်
 ရိပ် ကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုယ် တောင်းခံနေချင်ပါတယ်။
 ❏ ❏ ❏
 ထမင်းစားခန်းထဲ လှမ်းဝင်သည်နှင့် ငွှေးမချောချွတ်နာ မှု
 လေးကို မြင်ရတော့ ဒေါ်သီရိခေတ် တအံ့ထဲပြုလေးဖြစ်သွားသည်။
 “အိုး သမီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”
 “အန်တီတို့အတွက် မနက်စာပြင်ပေးမလို့”
 “အို မလုပ်ရဘူး”
 ကော်ဖီဖျော်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဒေါ်သီရိ

ခေတ် သည်းသည်းလှုပ်ဆွဲယူရင်း
 “ရိပ်လေး ဘာမှလုပ်စရာ အလိုတူး၊ ဒေါ်မျိုး လုပ်လိမ့်မယ်၊
 ဒေါ်မျိုး ရေ ဒေါ်မျိုး”
 ရိပ် လက်ကိုဆွဲလည်းဆွဲ ပြောလည်းပြောရင်း ဒေါ်မျိုးကို
 မလဲထဲဖြင့်ခေါ်လိုက်သည်။ ဒေါ်မျိုး ပျာပျာသလဲ ထမင်းစားခန်းထဲ
 ပြင်ဆင်လာပြီး
 “ဘာခိုင်းမလို့လဲ မမ”
 “ဒီမှာ ရိပ်လေး အလုပ်တွေလုပ်နေတာ မတားဘူးလား”
 “ဒေါ်မျိုး ထားပါတယ် ရိပ်က”
 ဒေါ်မျိုးက အန်တီဆူမှာနီးသလို ရိပ် ဇွတ်လုပ်တာကိုလည်း
 ကြားမရတဲ့အခန်း ယောက်ျားမနဲ့ငွှေးမကြား ငွှေးမယုံမတတ်ဖြစ်နေပြီ။
 “ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒေါ်မျိုး တားပါတယ်၊ ရိပ် ဝင်လုပ်
 ကာပါ။ အိမ်မှာဆို ရိပ်ပဲ မနက်စာပြင်ဆင်ပေးနေကျလေ၊ အဲဒါကြောင့်
 မပိုတိတို့အတွက် ငြင်ပေးမလို့ပါ”
 “အို မဟုတ်တာ၊ မလုပ်ရဘူး လာ လာ”
 အလိုက်သိနေတဲ့ ငွှေးမကို ချစ်မဝနိုင်ဖြစ်ကာ ထမင်းစားခန်း
 က တယုထယု ဆွဲထုတ်ခိမ်သည်က သမီးရင်းလေးလို ချစ်လို့ပဲဖြစ်
 ပြန်
 “အန်တီတို့ကို သမီး ဘာမှလုပ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်”
 “ရိပ် မပင်ပန်းပါဘူး အန်တီရဲ့”

“မခိုင်းရက်လို့ပါ ခိုပ်လေးရယ်၊ သမီး စေတနာကို အန်တီ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီး ခိုပ်လေး တစ်ခုခုလုပ်နေတာမြင်ရင် သမီး အန်ကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာ၊ ဒါကြောင့် ဘာအလုပ်မှ ဝင်မလုပ် ပါနဲ့နော် ခိုပ်လေး”

ရိပ် မသိမသဘ် သက်မလေးချမိသည်။

“သမီး မေမေကိုလည်း အန်တီ ပြောပြီးသား၊ သမီးလေးကို ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို တယုတယ အလှကြည့်ချင်လို့ ချွေးမတော်တာပါ လို့”

တတွတ်တွတ်ပြောရင်း ရိပ်ကို တိုက်ဖျက်နှာရှိ ရောင်စုံပန်းခင်း ဆီ တယုတယ ခေါ်လာသည်။

“သမီးလေး အန်တီတို့ဆီ ပြောင်းနေရတာ စိတ်ပျော်ရဲ့လား”

ရိပ် ဆံနွယ်လေးကို ကြင်နာစွာသပ်ရင်း မေးသည်။ ရိပ် နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ ခေါင်းအသာဆတ်ပြီး

“ပျော်ပါတယ် အန်တီ”

“ဟုတ်ရဲ့လား သမီး”

ရိပ် မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရင်းမေးပြန်သည်။ ရိပ်က သူ့ရနံ့လေးရှူရှိုက်ခွင့်ရနေတဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာပျော်မိပေမယ့် အသိတရားတိတ်မပျော်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်လေ။

“ပျော်ပါတယ် အန်တီ”

ရိပ် ဖော့ပြောမိသည်။

“သားကော”

အန်တီ လွှတ်ခနဲမေးတော့ ရိပ် မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်ကာ လှည့်ပန်းရုံဘက် မျက်နှာလှည့်ပြီး သက်မလေးချပြောမိသည်။

“မနိုးသေးဘူး”

“သားက အိပ်ရေးမက်တယ်၊ ဒါနဲ့ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီး စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ ရှိလား”

“အို မ မရှိပါဘူး အန်တီ”

ရိပ် ကတုန်ကယံလေး ဖြေလိုက်မိသည်။

ဒေါ်သီရိခေတ် မသိမသဘာ သက်မချရင်း ချွေးမချောကို တိတ်တိတ်စွာ ငေးကြည့်မိသည်က အတန်ကြာ။

အပွင့်နုတ်နုတ်ကလေးများပါတဲ့ အပျော့သား ခါးသိမ်ဂါဝန် ပုံလေးဝတ်ထားရုံနဲ့ ရိပ် ကိုယ်ဟန်ခွဲခွဲလေးက ချစ်စရာကောင်းနေ ပါပေမယ့် သားက ချစ်ပါမလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်လေးက မိခင်ရင်မှာ ဖုံးကောင်းနေတာ အမှန်။

သားအကြောင်း မိခင်သိနှင့်တယ်လေ။

ဖခင် ကျန်းမာရေးကြောင့်သာ ရိပ်ကို လက်ခံခဲ့တာ။ ရိပ်လေး ကို ပြတ်ပြတ်နီးနီး မပေါင်းဘဲ ဘေးဖယ်ဆက်ဆံဖွားကို မိခင် မနှစ်မို့။

ညကလည်း သူ့ သူငယ်ချင်းတွေဆွဲခေါ်သွားတာကို အကြောင်း

ထွက်သွားတာ ညဉ့်နက်မှ သူငယ်ချင်းတွေ လာဖို့လို့ ပြန်ရောက် တာလည်း လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် မူးလို့။

မူးနေတဲ့သားအတွက် ရိပ်လေး စိတ်ညီးဤမှာလည်း မိုးခိုပ်
ပိတာအမှန်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားအပေါ် ချွေးမ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ
ရှိစေချင်သည်။

ချွေးမကကြည်ဖြူမှ သားက ပန်းနုရောင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး
ဆီ စိတ်လည်မသွားမှာ။

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ၊ ရိပ် ကိုခြောပြလို့ပေါ့တယ်”

ချွေးမက မျက်လွှာပင့်ကြည့်ရင်း မေးလာမှ ဒေါ်သီရိခေတ်
အသိဝင်လာသည်။

အတွေးတို့ကြောင့် မှိုင်တွေသွားတဲ့ မျက်နှာပေကို ပုံနှိပ်အတိုင်း
ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ကာ ပြီးပြီး

“ဟိုလေ သားက အပျော်မက်တယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့
ရင် ငှာမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ပဲသိလာ။ ပြီးတော့ သောက်စာစိတ်တယ်လေး
အဲဒါကြောင့် သမီး စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေမလားလို့”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်ပါဘူး”

ရိပ် မျက်လွှာချပြောလိုက်တော့ ဒေါ်သီရိခေတ် နှုတ်ခမ်းတို့
ရှိချင်တဲ့အပြိုးတို့ ပို၍ပီပြင်လာသည်။

“ဒါဆို သားကို နားလည်တယ်ပေါ့”

ရိပ် မေးဖျားလေးကို ကိုင်ပြီးမေးလာတော့ ရိပ် လေ့မလဲ
ဖြစ်ကာ ရှက်မျက်လွှာလေး ကျသွား၏။

“သားကို နားလည်တဲ့အတွက် အန်တီ ကျေးဇူးတင်ပါ့တယ်”

သမီးရယ်”

ရိပ် နူးလေးကို ငုံ့မွှေးရင်း ပြောတဲ့ ဒေါ်သီရိခေတ်ရင်မှာ
ကြည်နူးစွာဖြစ်သည်။

ရှက်မပြည်ဖြစ်နေတဲ့ ချွေးမချောလေး နဖူးပြေပြေလေးက
မာလာဦးမွှေးရနံ့လေး သင်းလျက်။

“ဝမ်း သား နီးပြီလား၊ သွားကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်”

“မနိုးသေးရင် မနိုးနဲ့နော်”

ခေါင်းကလေး၌ ထွက်သွားတော့ ဖားလျားချထားတဲ့ ဆံပင်
လေး လှလှပပ နွဲ့ခါသွားသည်က ပန်းကလေးယိမ်းကနေသည့်နှယ်။

လှလိုက်တာ မိုင်းလေးရယ်။

“ရိပ်”

အနံ့ထဲ ဝင်လာသည်နှင့် ဒေါ်လိုက်သည်က ကမန်းကတမ်း။

ရိပ် မော့ကြည့်တော့ နီးရိပ်စိတ်နဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေတဲ့
ပျက် ညှစ်စိတ်စုံ ဖရိုဖရဲနဲ့။

“နီးပြီလား”

ပုံမှန်အသံလေးနဲ့ ရိပ်မေးလိုက်တော့ သူ ခြေလှမ်းရှေ့တိုးလာ
ရင်း

“အင်း ဒါနဲ့”

“ဘာပြောစရာရှိလဲ ပြောလေ”

ရိပ် မျက်လွှာချရင်းမေးတော့ သူ ဆံပင်တွေကို ဖွပစ်ရင်း မလုံမလဲ မျက်နှာထူထူချည်းနှင့်

“ဟို ဟို လေ ညက ကိုယ် မှူး မှူးဦး”

သူ ရှေ့ဆက်ပြောမထွက်သလို ဖြစ်သွား၏။ ရိပ် ခုတင်ဆီ ရွှေသွားပြီး လုံးထွေးနေတဲ့ ခြုံစောင်ကို ဖြန့်ခေါက်လျက်

“မှူးနေတာကလွဲပြီး ရိပ်အတွက် ဘာခုအနှောင့်အယှက်မှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို တစ်ခုခုများ”

သူ မျက်နှာပူပူနဲ့ ခပ်လေးလေးပြောသည်။ ရိပ် ရင်မှာ နွေးခနဲဖြစ်ပေမယ့်

ဟင်္သာအင်းလို့ ခေါင်းခါခြင်းလိုက်မိတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းခြင်း နောင်တရခြင်း မဖြစ်မိပါ။

ရိပ် ငြင်းလိုက်မှ သူ့ရင်ထဲက အလုံးကြီးအူကာ အသက်ဝဝ ရှူလိုက်နိုင်သည်။

“ကိုယ်က စိုးရိမ်သွားတာ၊ ရိပ်ဆီက ငါ့ကို အခွင့်အရေး ယူသလို ဖြစ်သွားမှာလေ။ ကိုယ့်ကြောင့် ရိပ်ဘဝကို အစွန့်အထွေး မဖြစ်စေချင်တာ ကိုယ့် ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ပါ”

ရိပ် အိပ်ရာခင်းကို ဆွဲဆန်းမလိုလုပ်ပြီးမှ မဆွဲဆန်းဖြစ်ဘဲ သူ့ကို ကြည့်မိသည်။ သူက တစ်ကိုယ်တည်းပြောသလို ပြောရင်း ရေချိုး မနိုးဘဲတိ ဝေါ့ပါးစွာ ခြေလှမ်းသွား၏။

ရိပ် ဘဝကို အစွန့်အထွေး မဖြစ်စေချင်ဘူးတဲ့။ ရိပ် နှလုံးသား ပျာ သူ့အံ့နမ်းဦး စွန်းထင်းခဲ့ပြီဆိုတာ မေ့နေရောသလား တိုင်းရယ်။

ရိပ် ကြောင့် သူ့ရင်ဘတ်ထဲ တစ်ခုခုဖြစ်မနေစေချင်တာ ရိပ် မေ့မိတာမှန်ပါ။

လွတ်သပ်ခြေဦးနေတဲ့ သူ့ရင်ခန့်သံ ပျံ့ပျံ့ချင်တဲ့ဆီ ပျံ့ပျံ့ပါစေ

တာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရိပ်ကို သူ မချစ်ဘူးဆိုတာ ရိပ် သိတယ်လေ။

အန်ကယ် ဆုံးသွားရင် သူ့ကိုပြန်ကွာပေးရမယ်ဆိုတာလည်း ရိပ် သိထားပဲ။

သူ့နှလုံးထဲက သူ့အရာရာကို ဘယ်သူမှမသိအောင် ဖုံးစိ ပျံ့ပျံ့စိစိစားစားမယ်ဆိုတာလည်း ရိပ် အသိဆုံးပဲတာ။

ဒါတင်မက ရိပ်ဘဝ၊ ရိပ်နှလုံးသား၊ ရိပ်ခံစားချက်အားလုံး နစ်နာမှာ

ပျံ့ပျံ့ မင်္ဂလာမအောင်ခင်ကထည်းက ကြိုသိခဲ့ပြီ။

အရာရာအကြောင်းကြောင်းကို သိသိချည်းနဲ့ သူ့ကိုချစ်မိတာ မရှိတတ်ဘူးဆို ရှေ့ဦး သူ့နှလုံးထဲက သူ့ဘာကိုမှ နောင်တ မရဖို့

ရိပ်ကိုယ်ရိပ် ဆုံးမပြီးသား။

ကျေနပ်စွာ လက်ခံပြီးသားပါ တိုင်းရယ်။

အခန်း (၉)

“နုလေး”

“မခေါ်နဲ့ သွား”

မြေထောက်ကလေး ဆော့ခိုကာ ဆတ်ကော့ကော့လေး ရှေ့က
ပျော့ထိထွက်သွားတဲ့ ချစ်သူကို တိုင်း အပြစ်မယူရက်။

“နုလေး တိုင်း ပြောပြနေတာ နားထောင်ပေးကွာ”

“မထောင်ဘူး သွား၊ နုလေးကို မေ့လိုက်တော့ မလာနဲ့ သွား”

“နုလေးကလည်းကွာ”

“ဘာမှ ကွာတွေ ဘာတွေ လာမလုပ်နဲ့၊ နုလေးအပေါ် တိုင်း

ပျက်စက်တာ သိပ်တရားထွန်နေပြီ သိရဲ့လား ဟွန်း”

တိုင်း တကောက်ကောက် လိုက်ချောနေတော့ နုလေး မြေလှမ်း

ရပ်ပစ်ပြီး တိုင်း မျက်နှာကို နာနာကျင်ကျင် ကြည့်လိုက်သည်။

“တိုင်း သိပါတယ် နုလေး”

“သိနေရင် ဘာလို့ခိုက်လာတာလဲ၊ တိုင်းဘာတိုင်း မနိသားနိနဲ့ နှစ်ပါးသွားကလေး”

“ပြောချင်သလို ပြောပါတော့ နုလေးရယ်”

“ပြောမှာပေါ့၊ တိုင်းက နုလေး အသည်းနွဲ့တဲ့သူ၊ အတ္တသမား၊ သွား မလာနဲ့၊ နုလေးနဲ့ လုံးဝမျက်နှာချင်းဆိုင်မို့ မကြိုးစားနဲ့တော့၊ သွား မချစ်ဘူး၊ ဟီး ဟီး ဟီး”

ပြောလည်းပြော ဝမ်းပန်းတနည်း ဟီးခနဲညီက အချက်အလက်ကို လက်ဖဝါးနဲ့အုပ်ရင်း တိုင်းရှေ့က ကော့ကော့လေး လျှောက်ထွတ်လျှောက်တော့ နုလေး လက်ကိုင်အိတ် လျှော့ခနဲ ကျသွားသည်။

တိုင်း မသိမသာ သက်မချကာ နုလေးရဲ့ ဓွေလက်ကိုင်အိတ်ကို ကောက်၍ ချစ်သူ့ကို ငေးလျက် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်မိတာ၊ အတန်ကြာ။

ဒူးဖုံးရုံ ကိုယ်ကျင်ဘောင်းဘီရှည်အနက် လက်ကြိုးတစ်ချောင်း တည်းပါတဲ့ မီးပုံးလို ခါးပွပွ ပေါင်စည်းအင်္ကျီလေးက သွယ်လှလေး၊ နုလေး ကိုယ်လုံးနှင့် လိုက်ဖက်တဲ့ ဖက်ရှင်လေးဖြစ်သည်။

စတော်ဘယ်ရီရောင် ရဲ့ထွတ်နေအောင် ခေးဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းစု ချွန်ချွန်လေးက အင်္ကျီအရောင်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျနေပုံ၊ ပခုံးပေါ် လှိုင်းတူနို့ဖွားကျနေတဲ့ ရွှေအိုရောင် ဆံပင်တို့နှင့် ဘိုဆန်ဆန်

မျက်နှာသွယ်လေးက ဝမ်းနည်းကာ တအိအိငိုနေရာတဲ့ နုလေး အယုတ်တွေနဲ့ လှိုက်ဖက်ပုန်း တိုင်း သိသည်။

တိုင်း သက်မအကြိမ်ကြိမ်ချရင်း

နုလေး လက်ကိုင်အိတ်ကို တသုတယ ကိုင်ကာ နုလေးကို မျက်ခြေပြတ် စောင့်ကြည့်ရင်း လျှောက်ခဲ့သည်မှာ နုလေး ကျေနပ်တဲ့ ဂရုစိုက်မှုအထိ မြေလှမ်းတွေနဲ့မြစ်သည်။

တိုင်းကို မျက်ခြေပြတ်အောင် ကန်ဘောင်ပေါ်အုပ်စုလိုက် ပြုတ်သွားမြတ်လာ လုပ်နေကြတဲ့ လူတွေထဲ တိုးကာ ကန်စပ်ဘက်သို့ မထဲကွေ့ရင်း တအိအိ ဝိုင်းကွပ် ရှောင်ခဲ့မိတာက ချစ်တဲ့ဒေါသစိတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

တမ်းစပ်က လက်တစ်ဖက်မက ရှိသော သက်ရင့်ပင်ကြီး ပင်စည်နှောက် ပုန်းကွယ်လိုက်တဲ့ နုလေးကို တိုင်း မြင်တော့လည်း လက်ရင့်ပင်ကြီးပေါ် မြေလှမ်းတို့ ဦးတည်သွား၏။

ပင်စည်ရင်းက သစ်ရွက်ခြောက်တွေပေါ် ထိုင်ကာ ထောင်ထား

(၇) ဒု။ကလေးနှစ်ဖက်ပေါ် မျက်နှာမှောက်လျက် ငိုနေတဲ့ နုလေးကို သူကြင်ကြင်နာနာ ချော့ခွင့်ချချင်သည်။

“နုလေး”

အားမလို အားမရခေါ်ရင်း ဒူး ခေါင်းလေးညွတ် ကိုယ်လေး ကိုင်းကာ နုလေး ဘေးမှာကပ်လျက်ထိုင်ချမိသည်။

“ဟီး ဟီး မ သားနဲ့ သွားလေ”

ငိုသံလေး ပိုကျယ်လာကာ ထ ထွက်သွားပြီဖြစ်တဲ့ နုလေးကို ထွက်သွားခွင့်မပေးချင်တော့။ အကြင်နာလက်တို့က သိုင်းဖက်လျက် ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်ရုံနဲ့ နုလေး ကိုယ်ထုံးစံနဲ့ နုလေးက အိမ်နဲ့ ပြီးကျ လာသည်။

“နုရယ် တိုင်းကို နားလည်ပေးပါကွာ၊ အချိန်တစ်ခုအထိ တိုင်းကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ နုလေးကို တိုင်း ရက်စက်ချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဘာလို့ မရက်စက်ရမှာလဲ။ ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီ။ နုလေးဆူ တစ်ခုမှမလိုက်လျောတာ တိုင်း ရက်စက်လို့ပေါ့ ဟင့် ဟင့်”

ဒေါသမျက်ဝန်းတို့မှ စီးကျနေတဲ့ မျက်ရည်တို့နှင့်အတူ ထိုင်း ကို မော့ကြည့်ရင်း ကြေကြေကွဲကွဲ ရှိုက်တဲ့အသံနောက်က နုလေး မကျ နပ်ချက်က ဘာလဲဆိုတာ သူ့သိချင်မိ၏။

သိချင်စိတ်နှင့် နုလေး မေးဖျားသွယ်သွယ်လေးဆီ ကြင်နာမှု ပင့်မော့ကိုင်လိုက်ပြီး

“ပြောလေ နုလေး ဘာကိုမခံစားနိုင်တာလဲ။ နုလေး ပြော တိုင်း သိမှာပေါ့”

“ဟွန်း ဘာမသိချင်ယောင်ဆောင်တာလဲ”

“တကယ် မသိလို့ပါ နုလေးရယ်”

မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်သော နုလေး မျက်ဝန်းက အနည်းငယ် ပာနေတဲ့ တိုင်း နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို စိုက်ကြည့်သလို နုလေး၊ လက်နှုတ် သွယ်သွယ်လေးက တိုင်း နှုတ်ခမ်းဆီ ရောက်လာပြီး

“တိုင်း နှုတ်ခမ်းက ဇန်နဝါရီလကို ဘာလို့ နမ်းရတာလဲလို့”
“ဟင့်”

နုလေး မေးသံနောက်မှာ သူ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ခေါက်ကာ သူ့မျက်ဝန်းက နုလေး နှုတ်ခမ်းဆူလေးကို စိုက်ကြည့်မိတဲ့နောက် တိုင်း ပုံမှ သတိရသလို ဖြစ်သွား၏။

ငိုင်းပြည့်ပြည့် မျက်နှာလေးဆီမှ ထူးထူးခြားခြား ထင်းနေသော လေးမျှင်ရာလေးအပေါ်ရှိ ဦးလုံးစုထွေးနေသော နှုတ်ခမ်းလေးကို ပိုကြည့် ပီဝင်္ဂ စိတ်တို့က သူငယ်ချင်းတွေ ဇွတ်ခိုင်းနေတယ်ဆိုတဲ့ အသိတွေနဲ့ ဗဟုတိဘိ တကယ် နမ်းမိတာ ရင်ထဲက ဆန္ဒနဲ့ဖြစ်ကြောင်း ခုမှ ခံစား ရသလိုဖြစ်၏။

“ဖြေလေ ဘာဖြစ်လို့ နမ်းရတာလဲ”

လက်ထီးဆုပ်ဖွယ်နဲ့ ရင်ခွင်ကို ထုရင်း ဝမ်းနည်းတကြီး ထပ်ဆင့် ပေးသံလေး နု နှုတ်ခမ်းဆီမှ လှုံ့ကျလာမှ တိုင်း အသိဝင်လာသည်။

“ပြောလေ မညာနဲ့ ဘာလို့နမ်းရတာလဲ”

“ဟို တိုလေ ဝိုင်းသစ်တို့ ထည်ဝါတို့ ဇွတ်ချည်းခိုင်းလို့ပါကွာ”

“မယုံဘူး မယုံဘူး။ လုံးဝ မယုံဘူး”

ပန်းတိုက် ဆိပ်ခင်းလေးဆွင့်မတတ် ခေါင်းခါရင်း နုလေးငြင်း မကွာ တိုင်း မလုံမလဲဖြစ်သွား၏။

သူငယ်ချင်းတွေ ဒီအားကြောင့် နမ်းခဲ့ပေမယ့် သူ့ဆန္ဒ တကယ် မပါဘူးလို့ သူ့ကိုယ်သူ မယုံရဲတာ သူ့ကိုယ်တိုင် သိနေသည်။

လောလောဆယ် နုလေး ယုံကြည်ဖို့လိုတယ်လေ။

“တကယ်ပါ နုလေးရယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကြောင့်”

“ဘာ သူငယ်ချင်းတွေကြောင့်လဲ၊ ကြည့်စမ်းပါ သေချာကြည့်စမ်းပါ တိုင်းရယ်”

အဖျားခတ်တုန်ယင်သံလေးနဲ့ ပြောရင်း တိုင်းလက်ထဲက နုလေးလက်ကိုင်အိတ်ဖွင့်ကာ ဓာတ်ပုံဆွဲယူထိုးပြလိုက်သည်။

“ကြည့်လေ သူငယ်ချင်းတွေ ဖွတ်နိုင်လို့ဘာ။ တကယ် နင်းခဲ့တာလား ဆိုတာ”

ဓာတ်ပုံကို သေချာယူကြည့်လိုက်တော့မှ သူ့ဆန္ဒနဲ့အညီ ပုံနှိပ်သိသာသွား၏။

ပန်းသွေးရောင် ဖိုလုံနေသော နှုတ်ခမ်းလှလှလေးပေါ် အိတ်ကလေး ထိတွေ့နေတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းတို့ နှမ်းရှိက်လိုက်တဲ့ဟန်က အသက်ဝင်နေသည်။ ရင်ထဲက ဆန္ဒနဲ့မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းမရအောင် ဝီခြင်လွှဲကာ။

“ငြင်းချင်သေးလား”

ဆောင့်အောင့်နေတဲ့ နုလေးအသံကြောင့် ဓာတ်ပုံပေါ်မှ အကြည့်လွှဲကာ ဟန်မပျက်အောင်ထိန်းရင်း

“နု နုလေးရယ် မယုံရင် ဟိုကောင်တွေကို မေးကြည့်ပါ။ ဟိုကောင်တွေကြောင့်ပါ”

“ဟီး ဓာတ်ပုံက သက်သေပြတာတောင် ငြင်းချင်နေသေး။”

ကယ်၊ တိုင်းကို ရှေ့ဆက်ဘယ်လိုယုံရမလဲ ပြောစမ်းပါ။ ကိုတိုင်းဝဠာရဲ့ ဟီး ဟီး”

မြောလည်းပြော ခိုလည်းဆိုနေတာတဲ့ နုလေး ခံစားချက်ကို တိုင်း ဓာနာဓိတာ ရင်ထဲမှထဲမြစ်သည်။

ဓာတ်ပုံကို ရုပ်အင်္ဂါအိတ်ထဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ထည့်သိမ်းလိုက်ပြီး နုလေး လက်ပျားလေးကို ဆွဲယူ၍

“တိုင်း တောင်ပန်ပါတယ် နုလေးရယ်”

“မတောင်ပန်နဲ့ ဟိုမိန်းမကလည်း ဘာဖြစ်လို့ အနမ်းခံရတာလဲ၊ သူ့ချစ်သူလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ချစ်တဲ့မိတ်က သဝဏ်ကိုတတ်သလို ရုန်လည်း လိုတတ်တယ် ဟိုတာ တိုင်း ခုမှ နားလည်စပြုလာသည်။

နုလေး ကျေနပ်အောင် သူ အတင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက် ထားမိသည်က ဒေါသတွေနဲ့ရုန်းထွက် ပြေးမသွားစေဖို့တဲ ဖြစ်သည်။

“မြောလေ တိုင်းချဲ့ တိုင်းကို ရှေ့ဆက်ပြီး နုလေး ဘယ်လို

ယုံကြည်ရမှာလဲ၊ သူလည်း ဟိုမိန်းမနဲ့ပေါင်းပြီးလာတာ မဟုတ်လား”
“ဘာလို့ ပေါင်းရမှာလဲကွာ”

“ပြောလို့ရလား၊ နမ်းတဲ့ပုံလိုက ချစ်သူကို နမ်းသလို တယု

ကလေး တမ်းတမ်းမက်မက် ချည်း။ ချစ်သူဖြစ်နေတဲ့ နုလေးကိုတောင် တိုင်း တစ်ခါမှမခင်းဘဲ ဟို မိန်းမကို ထကာယ် နမ်းခဲ့ဖူးတော့ ယုံနိုင်စရာ

သဝန်တိုစိတ်နဲ့ပြောနေတဲ့ နုလေးကို အပြစ်မခွဲချက်ပါ။ နုလေး ပြောရင်လည်းပြောချင်စရာ။

နုလေးနဲ့သူက နားအလည်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် ရှိကကာလ ရှည်စွာ တွဲခဲ့ရာက အလိုလို ချစ်သူတွေဖြစ်လာတာ။

ချစ်တယ်လို့ သူ ဖွင့်ပြောတာမျိုးလည်းမရှိခဲ့။ မှာတန်ခွဲနဲ့လေးနဲ့ သူ့အပေါ် ဆိုးနေခဲ့နေတာလေးတွေကို သာယာနေမိတဲ့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ နုလေး ယိုင်ကျလာတော့လည်း သူ မစိမ်းကားချက်တာ အမှန်းနဲ့

နုလေးကတော့ သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ တပွေ့ပြောပြီး ချစ်အောင်လဲတော့လည်း သာယာယစ်မှုမိတဲ့ စိတ်က ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံခဲ့လေလေးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီလေ။

ပါးပေမယ့် ပီပီရီရိုရိုကာ ဆေးသားရဲရဲလေးကြောင့် လှပပျိုနေတဲ့ နုလေး နှုတ်ခမ်းကိုငေးကြည့်မိရုံကလွဲပြီး ယစ်မှုးဗွယ်အနမ်းတစ်ကြိမ်တလေမှ မခွဲခဲ့တာ ဘာကြောင့်နန်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဆယ်

ချစ်သူကို မနမ်းခဲ့တဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက ခိုင်တိုမှ နမ်းခဲ့လေဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

အဖြေကို စဉ်းစားနေဖို့ထက် လောလောဆယ် ချစ်သူ စိတ်နှစ်စေဖို့သာ ဆန္ဒတို့ဖြစ်နေတော့

စတော်ဘယ်ရီရောင်ရဲအောင် ဆေးခြယ်ထားတဲ့ နုလေး ခမ်းဆူဆူလေးကို သူ့လက်ညှိုးလေးနဲ့ တယုတယ တို့တို့လျက်

“ယုံပါ နုလေးရယ်”

“မယုံဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နုလေးရယ်”

“ဟွန်း နုလေးကိုတော့ မနမ်းဘဲနဲ့ ဟိုမိန်းမကို ဦးဦးဖျားဖျားများနမ်းတာ နုလေး အသည်းမကွဲဘဲနေမလား”

“နုလေး အသည်းမကွဲအောင် တိုင်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟွန်း”

နာဆီင်လုံးလုံးလေးတွေနုကာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်တဲ့ နုလေးက ကာကိုတောင့်တနန်း သူ နားလည်လိုက်သည်။

ရင်ခွင်ထဲရောက်နေတဲ့ မျက်နှာလေးက မောလျက်ဖြစ်နေတော့ ပြည့် ချစ်သူတောင့်တမှုကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ သူ နှုတ်ခမ်းလေး တိုးရွေ့

“သွား ခုမှ လာမနမ်းနဲ့”

သူ့မေးဖျားကို တွန်းမယ်ရင်း စိတ်ဆိုးဟန်နဲ့ပြောပြန်တော့ မျက်နှာမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နုလေးရယ်”

“ဟို မိန်းမကို နမ်းခဲ့တဲ့ နှုတ်ခမ်းကိုရွံလို”

နမ်းဆွင့်ပေးတော့လည်း ချစ်သူ နှစ်သိမ့်နိုင်ဖို့ပါးချင်းကပ် နှာလိုက်မှ ချစ်သူ ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေမခြောက်သေးမှန်း သူ့သိ

“ဆောရီးပါ နုလေးရယ်”

လက်ချောင်းလေးကလည်း ချစ်သူပါပေါ့က မျက်ရည်စကို ယုယုယယ ဖွဖွလေးသုတ်ပေးသည်။

“ဆောရီးပြောပြီး နောက်တစ်ခါ နင်းကြည့်”

“မနမ်းပါဘူးကွာ”

သဝန်တိုစိတ်နဲ့ စူးစိုက်ကြည့်ကာ မေးတော့လည်း ခေါင်းညှိတ်က ကတိပေးမိပြန်သည်။

“ဒါပဲနော် ဒီတစ်ခါ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ် နောက်ပြီး ဇနီးသားရီးနဲ့ တိတ်တိတ်လေး ပေါင်းဖို့ စိတ်မကူးနဲ့”

“နုလေးကလည်းကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နေတော့လည်း ထမ်းခန်းတည်းအတူတူ တိတ်တိတ်လေး ပေါင်းမနေဘူးလို့ နုလေး ယုံကြည်ဖို့ ခက်တယ်လေ”
ချစ်သူနဲ့ရင်ခွင်ချင်းနီးနေပေမယ့် သူ့စိတ်က ဟိုးအဝေးပဲ ထပ်သွားတဲ့ ကျေးဇူးကုန်ဆီ လွင့်မျောသွား၏။

“နုလေး ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ် နုလေးရယ်၊ တိုင်းကို အစစအရာရာ ချားလျှာပေးနိုင်တဲ့ နုလေးနဲ့ပဲ ပေါင်းချင်တာပါကွယ်”

နုလေး မျက်နှာကို ပုံကြည့်ရင်းပြောတော့လည်း နုလေးရင်မှ ကြည်နူးသွားရသည်။

“နုလေးကလည်း တိုင်းနဲ့တဝတစ်ထက်ပဲ ချစ်ခွင့်ရမယ်ဆို”

တိုင်း ဆန္ဒကို လိုက်လျော့ခဲ့တာ၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် နုလေး ချစ်တဲ့ တိုင်းကို တခြားမိန်းမနဲ့လက်ထပ်ခွင့်ပေးဖို့ဆိုတာ”

“တိုင်း နားလည်ပါတယ်ကွယ်”

“ပိုပြီး နားလည်နေဖို့လိုတယ်နော်၊ ဇနီးသားရိပ်နဲ့ မပေါင်းမိစေနဲ့”

“ဖိတ်ချင် တိုင်းက ခိုင်နဲ့ပေါင်းချင်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒယ်ဒီ ကျန်းမာရေးကြောင့်ပါကွာ၊ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ဖိတ်ချမ်းသာစေချင်တဲ့ ဒယ်ဒီဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လို့ပါ နုလေးရယ်”

“နုလေးကလည်း တိုင်း ဆန္ဒကို ပါရမီဖြည့်တဲ့အနေနဲ့ အသည်းကွဲခံပြီး ဖြည့်ဆည်းပေးရတာပါ၊ နုလေး နှလုံးသား ဒီထက်ပိုမကွဲချင်ဘူး တိုင်းရယ်”

နုလေးပျော်ဝင်စွာပြောရင်း ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာတဲ့ နုလေးကို မထွေးမတ်ထားရပေမယ့် အရင်လို မြတ်မြတ်နိုးနိုးချည်း မဟုတ်တာ သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိလာသည်။

“ကဲပါ နုလေး တိုင်းကို ရှေ့ဆက် ယုံကြည်ပေးပါကွယ်”

“ဒါပဲနော် တိုင်း ဒယ်ဒီ ဆုံးသွားရင်”

သူ သက်မရှည်ပြီး ခိုးချမ်းပြီးမှ

“နုလေး ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်စေရမယ်၊ တိုင်း ကတိပေးထားကတည်း”

ယုံကြည်နေတဲ့ နုလေး နုလုံးသားက တိုင်းထင်ဆင့်ကတိပေး၊
တော့လည်း ကြည့်နူးမိသည်က တာသိမ့်သိမ့်ပဲဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တိုင်းရယ်”

သူ့လည်တိုင်လေးကို ဖွဖွနမ်းရင်းပြောလာတဲ့ နုလေးကို တွန်း၊
ဖယ်ပစ်ဖို့ စိတ်မကူးမိတော့။

ဟင့်အင်း၊

ဘာကြောင့်မှ နုလေးကို ပေးထားတဲ့ကတိ သူ မျက်မိမှာ
မဟုတ်ဘူး။

အသိတရားတို့နဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်ခိုင်ခိုင်မာမာ ချစ်သည်က အပြောင်း၊
အလဲမလုပ်ချင်လို့ပဲ ဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝနဲ့နုလုံးသားမှာ ထဲထဲဝင်ဝင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး၊
နှစ်ယောက်လုံး သူ့ကို အတိုင်းထက်အလွန် နားလည်မှုပေးနိုင်ကြတာ
ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

အတွေးတို့က မွန်းကြပ်စွာ

လည်တိုင်မှာ အကြိမ်ကြိမ် နွေးနေတဲ့ခံစားချက်တို့ကို သူ
စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့။

“သွားကြည့် နုလေး”

“အင်း”

ချစ်ခဲ၊ သဝန်တို့ခွဲတာတွေနဲ့ ဆူလောင်မှုလောင်မြစ်တာ ဝမ်း
နည်းကြီးစွာ တအိအိခိုခိုမိပေမယ့် ချက်တော့လည်း နုလေးက သူ

ပြာတဲ့အတိုင်း နာခံကာ ဇေးခန္ဓုပြိုင်တူထရပ်လိုက်တော့ ကိုယ်ဟန်
ကြော့ကြော့လေးက သူ့ဘေးမှာ ယိမ်းနွဲ့လျက်။

သူ့လက်တစ်ဖက်ကလည်း ပခုံးသား အိအိလေးပေါ်မှာ ရွရွ
လှလှထင်လျက်။

ယှဉ်တွဲလျှောက်ခဲ့မိတဲ့ သူ့ခြေလှမ်းတိုင်းက ရင်ခုန်ဖွယ်တို့နှင့်
မဟုတ်။ ရင်ဖုဖုချည်းဖြစ်နေသည်က

ဘာကြောင့်များလဲ ခိုင်ရယ်။

ရင်မှာ မချင်းမြေ့နိုင်။

အန်ကယ်ခံစားနေရတာမြင်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ခဲကောင်း။ ပါရဂူနဲ့တိုင်ပင်ပြီး အကောင်းဆုံးဆေးဝါးတွေနဲ့ ဝေဒနာသက်သာလာအောင် ကြိုးစားပြီးကုရှာသည်။

ငွေဘယ်လောက်ကုန်ကုန် မျက်နှာတစ်ချက် ပညာပေးခဲ့။ ဒါပေမဲ့လည်း ရောဂါက ထိုးတက်ကောင်းမွန်မလာ။

အန်ကယ်ကို သက်တောင့်သက်သာ လှူနေစေပြီး ပန်းကလေးလို့ တယုတ်ယုတ် အန်ကီ စောင့်ရှောက်သလို ခိုပိကလည်း စေတနာအမှန်ဖြင့် ဂရုတစိုက် ပြုစုပေးမိတာ ဖခင်ရင်းနဲ့မခြားပါဘူး။

အစားအသောက် နည်းနည်းမဆို ဝင်လာအောင် စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ချောချောအမော့ ကျွေးရ၊ ဆေးတိုက်ရ။

အန်ကီ စွမ်းပြုတ်ထိုက်လို့ ငြင်းနေတဲ့ အန်ကယ်က ခိုပိ တိုက်ရင်တော့ ငြင်းတာ ခိုပိတို့ အားနာလို့ထင်ရဲ့။

ခိုပိလေးမဆုာ ဖခင်ရင်းနဲ့မခြား မေတ္တာထားတာ မြင်ရတော့ ဒါ့ထံရှိခေတ် ဝမ်းနည်းဆမ်းသာ ဖြစ်ရသည်။ ကျေးဇူးတင်မိတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။

အစားအသောက်နဲ့ဆေးကို အချိန်မှန်မှန် ဂရုတစိုက် တိုက်ကျွေးပြုစုရှာတဲ့ သမီးလေးက ပင်ပန်းလှူချည်လို့ တစ်ခွန်းလေးမှ မညည်းညာရှာ။

စိတ်မချလို့ဆိုပြီး ညဉ့်ဘယ်လောက်နက်နက် သူမနှင့်အတူ

အခန်း (၁၀)

ခုနောက်ပိုင်း အန်ကယ် ဝေဒနာတိုးလာတာ သိသာလှသည်။ အရင်ကလို ယူထူထောင်ထောင် မသွားလာနိုင်တော့။ အစားအသောက်လည်း ဘာမှ မယ်မယ်ရရ မစားသည်က များသည်။

နည်းနည်းလေးလှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ မောလာသည်။ အိပ်ခန်းကနေ ညှော်ခန်းထဲ စိတ်တင်းပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာသည်။

အသားအရည် မွဲကာ ပိန်ကျသွားတဲ့ကိုယ်ထဲ သိသိသာသာပြီး ပြီး ဘာကိုမှ မခံစားချင်အောင် ဝေဒနာတိုက် မျက်နှာမှာပေါ်လွင်နေသည်။

အန်ကယ်ကို နေ့စဉ်အမျှ ဝေဒနာခံစားရတာမြင်ရတော့ မိ

ခပ်ပွန်းသည်ကို အိပ်ပျက်ခံစောင့်ပေးရှာတဲ့ သမီးလေးက မျက်နှာလေး ရောင်ကျသွားတာ သိသိသာသာ။

သားက အလုပ်တွေနဲ့ လုံးချာလိုက်နေတာပို့ ဖခင် အပါးမှာ အချိန်ပြည့်ကပ်ခွင့်မရပေမယ့် ချွေးမအလီမှာလေးက အချိန်ပြည့်အနီး ကပ်ရှိနေတော့လည်း သူမ အားထက်ရတာ အမှန်။

ဆေးသောက်ပြီး ညည်နည်းညှိညှို့နဲ့ အိပ်ပျော်သွားရှာတဲ့ ခပ်ပွန်းသည်ကို ခြေရင်းရှိထိုင်ခုံမှာထိုင်ရင်း စောင့်နေရှာတဲ့သမီး။ သား ကလည်း ဒီညစောစောပြန်ရောက်လာလို့ အပါးမှာရှိနေတာ စိတ်ချမ်း သာစရာတော့ ဖြစ်ပါရဲ့။

စိတ်ပိစီးမှုနဲ့ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားမိတဲ့ သူမ ပြန်နိုးလာတော့ ညဆယ့်တစ်နာရီတောင် ရှိနေပြီ။

သားနဲ့သမီးက မျက်တောင်မခတ်တမ်း အိပ်မောကျနေရှာတဲ့ ဖခင်ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေရှာတာ။

သူတို့တွေကိုလည်း အနားပေးဦးမှာ။ ဒေါ်သိရိခေတ် တစ်ဖက် ခုတင်မှ အသာထလာ၍ ခပ်ပွန်းသည်ကို ငိုကြည့်သည်။ ခပ်ပွန်းသည် ဆေးအရှိန်ကြောင့် ဝေဒနာသက်သာဟန်နဲ့ အိပ်ပျော်နေဆဲ။

“အန်တီ နိုးပြီလား။”

“နိုးပြီ သမီး။ သမီး အန်တယ် အိပ်ပျော်နေတုန်း သမီးတို့ လည်း တစ်ရေးအိပ်ကြဦး။ သားလည်း သွားနားတော့။”

ဖခင် ခုတင်ဘေးကပ်လျက် နံပေါ်ထိုင်ရင်း စောင့်ကြည့်နေတဲ့

သားကို တစ်ပြိုင်နက် ပြောလိုက်မိသည်။

“ရခါတယ် မာမီ၊ မာမီ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လေ”

“ဝပါပြီသားရဲ့ မာမီ တစ်လှည့်စောင့်လိုက်မယ်၊ နော် သမီး”

“ရခါတယ် အန်တီရယ်”

“မဟုတ်တာ တော်ကြာ သမီးပါ လဲနေမှဖြင့်”

“ဟုတ်သားဆဲ ချိုင့် သွားအိပ်လိုက်လေ”

သူ ကပါပြောပြန်သည်။ အန်တီက ခိုင် လက်မောင်းလေးကို ဆုတ်ကိုင်ဆွဲထစေတာကြောင့် ခိုင် ထလိုက်ရသည်။

“ကဲ သားလည်သွားအိပ်တော့၊ နှစ်ယောက်စလုံး နားဦး၊ မာမီ တစ်လှည့်စောင့်လိုက်မယ်၊ ဒီည သား ဒယ်ဒီ အတော်သက်သာ ငုံ့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ် မာမီ”

“ကဲ သွားတော့”

အန်တီပြောရင်း သူနဲ့ခိုင်ကို တစ်ဖက်ဆီဆွဲပြီး အခန်းထဲက ထွက်စေသည်။ အန်တီ ဆန္ဒနဲ့လည်း သူ့နောက်မှ ခိုင် လိုက်ခဲ့ရသည်။

ပင်ပန်းတဲ့စိတ်က နှစ်ဦးကိစ္စအိပ်ပစ်ချင်ပေမယ့် အိပ်မပျော် တာ ခက်သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ခိုင်က ထုံးစံအတိုင်း အခန်းထောင့်မှာ ကဝင့်ခင်းထားတဲ့ အရင်းဘတ်ဆီသွားတော့ သူ ဘာစိတ်ကူးနှင့်မှန်း မသိ ခိုင်ကို ငိုကြည့်ပြီး

“ခုတင်ပေါ်မှာ သွားအိပ်လေ”

“ရှင်”

ရိပ် မျက်လုံးဝိုင်းလေးနဲ့ မော့ကြည့်တော့

“ရိပ်က ညတိုင်းမာမိနဲ့အတူ ဒယ်ဒီကို မအိပ်ဘဲ ထိုင်နေရင်နေ

ရတာလေ။ အိပ်ရေးပျက်တာ များတော့ ပင်ပန်းနေတယ် မဟုတ်လား၊
ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာဆိုတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့် ပြောတာ”

ရိပ် မသိမသာ သက်မချလိုက်မိသည်။ သူ့က မင်္ဂလာဆောင်
ပြီးကတည်းက ခုတင်မှာပဲ အိပ်နေကျ။ ရိပ်က ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာပဲ
အိပ်ခဲ့တာလေ။

လက်ထပ်ထားပေမယ့် နှစ်ယောက်အတူ အိပ်ခက်ခွင့်က၊
ဟင့်အင်း မခံစားချင်တော့ မတွေးချင်တော့။

“ကိုယ် ဒရင်းဘတ်မှာပဲ အိပ်လိုက်မယ်။ ဖြစ်ဘယ်နော်”

ရိပ် ဘာမှပြန်မပြောတော့။ သူ့ရှေ့ကနေ ခုတင်ဆီသို့ ရွှေ့ခဲ့
မိသည်က ရင်ခုန်စိတ်လေးနဲ့ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်သင်းရနဲ့အေးနေတဲ့ မွှေးရာအိမ်ပေါ်မှာ ရိပ် ကိုယ်လုံး
လေး ဆန့်ကာ ဘေးတစောင်းအိပ်ပေမယ့် စိတ်တို့က အိပ်ချင်စိတ်တွေ
ဖြစ်မလား။

သူ့လည်း ဒရင်းဘတ်မှာမို့ မအိပ်ချင်သေးဘူးထင်ရဲ့။ အခန်း၊
ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ခြေသံ။ ပြတင်းပေါက်တံခါးဖွင့်သံနဲ့ သူ့

“သက်ရှူသံတို့ကို ကြားနေရသည်။

ကျောခိုင်းနေပေမယ့် ရိပ် အားလုံးသိနေသည်။ အတန်ကြာ

တော့ ရိပ် ပျားခေါ်ခြင်းသွားတဲ့အချိန်မှာ ဖုန်းဖြည့်သံတိုးတိုးလေး ကြားရ
သည်။

သူ့ ဟန်ဆူနိုးဖြည့်သံ။

သံထားပေါ့။

ညတိုင်း သူ့ချစ်သူနဲ့ ဖုန်းပြောနေကြ။ ရိပ် နားမဆင်ချင်တော့။

ဟင့်အင်း ရိပ် နားကိုလက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖိပိတ်လိုက်သည်။ နား

မဆင်ပါရအောင် တိုင်းရယ်။

“တိုင်း”

နုလေးဆီက ဖုန်းဖုန်းသံလို့ သူ ပြတင်းပေါက်မှရှာကာ ဒရင်း

ကားမှာထိုင်ချလိုက်သည်က နုလေးနဲ့သူ ဖုန်းပြောတာကို ရိပ် မကြားစေ
ပျင်လို့ပဲဖြစ်သည်။

“ပြော နုလေး”

သူ့အသံတိုးတိုးလေးနှင့် မေးကာ ရိပ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

သူ့ဘက် ကျောဝေးပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ ရိပ်ကို သတိထားမိမှ သူ စိတ်
ပျက်သာရာရသည်။

နုလေးက သူ့ဆီ ညတိုင်းဖုန်းဆက်နေကျ။ နုလေး ဖုန်းဆက်

တိုင်း ရိပ်ကြားအောင် သူ တိုးတိုးလေး ဖုန်းခိုးပြောနေကျလည်း

ဖြစ်သည်။

“ဟွန်း တိုင်း အသံကလည်း”

နုလေး အသံအောင့်အောင့်ချည်း တိုးထွက်လာမှ ခိုပ်ခိုပ် အကြည့်တို့လွဲကာ ကိုယ်ကို ဒရင်းဘတ်အပေါ် လှဲချလိုက်ပြီး

“တိုင်း အသံဘာဖြစ်နေလို့လဲ နုလေး”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ နုလေးနဲ့ပြောနေတဲ့အသံက တိုးတိုးလေးနဲ့ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြောက်နေသလိုလို ဘာလို့လို့ ပြောစမ်း တိုင်း၊ ဘယ်သူ့ကိုကြောက်နေတာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ရပါဘူး ဗျာ”

“မကြောက်ရရင် ဘာလို့အသံက တိုးတိုးအစ်အစ် ဖြစ်လာတာလဲ”

“ရိပ် ကြားမှာစိုးလို့”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် ရိပ် အိပ်နေတယ်၊ နီးသွားမှာစိုးတာနဲ့”

“အောင်မာ ရိပ်က တိုင်း သေးနားမှာ အိပ်နေတာပေါ့ပဲ ဟုတ်လား”

သဝန်တို့မှုတွေနဲ့ဆောင်ထွက်လာတဲ့ နုလေးအသံက သူ့အပေါ် ခမ်းပါးကို ပြီးသွားစေသည်။

နုလေးက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဝိတ်နေတော့ သူ ပြုံးလျက်၊

“မဟုတ်တာပဲ နုလေးရယ်”

“သေချာလို့လား တိုင်းနော်၊ နုလေးကို မညာနဲ့”

နုလေး၏ ဝမ်းနည်းသံက စိုးစိုးနှင့်နှင့်လေးဖြစ်နေတော့လည်း သူ မနောက်ရက်တော့။

“မညာပါဘူး နုလေးရယ်၊ တိုင်း တကယ်ပြောတာပါ၊ ရိပ်က

ရိပ် တစ်ယောက်တည်း ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတာ”

“တိုင်းကရော”

“ဒရင်းဘတ်အပေါ်မှာ”

“ဟွန်း တိုင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ အိပ်ရတာလဲ၊ ညတိုင်း မွေ့ရာပေါ်မှာ အိပ်တယ်ဆို၊ အခုမှ ဘာအပြောင်းအလဲ

လုပ်ရတာလဲ”

သူ မသိမသာ သက်ပြင်းချမိသည်။ နုလေး ညတိုင်း ဖုန်းထုတ်တာက အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ နားလည်သည်။ သူနဲ့

ရိပ် ငြိစွန်းသွားမှာစိုးရိမ်လွန်လျက်၊

သူ ဘယ်နေရာမှာ အိပ်သလဲ၊ ရိပ်က ဘယ်မှာလဲ မေးနေကျ။

“ယင်္ကျီ နေမကောင်းလို့ ရိပ် မာမိနဲ့အဖော်စောင့်အိပ်တာလည်း နု သိနေပါပြီ။ အခန်းထဲမှာ သူ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရတဲ့ညတွေကို နုလေး

မကျေမနပ်ပါ။

သူ့အခန်းထဲမှာ ရိပ် အိပ်တဲ့ညဆို ဒရင်းဘတ်မှာ ရိပ်လေး

အိပ်တာကို နုလေး သိသည်။ အခု နေရာပြောင်းနေတာသိရတော့ နုလေး ဘဝင်မကျ။

“ပြောလေ တိုင်း၊ ဘာလဲ တိုင်းတို့က”

“မဟုတ်တာပဲ နုလေးရယ်”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ မြန်မြန်ပြော”

သူ့ ဖုန်းကို တစ်ဖက်နားမှာ ပြောင်ကပ်လိုက်ပြီး

“ဒယ်ဒီကို အိပ်စောင့်ရလို့ ရိပ် အိပ်ရေးပျက်တဲ့ညတွေ များ

နေတယ် မဟုတ်လား”

“သိတယ် ဆက်ပြော”

“ရိပ် အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ဖြစ်အောင် မေ့ရာပေါ်မှာ အိပ်စက်ခွင့်

ပေးလိုက်တာ”

“ဒါဆို တိုင်း၊ အိပ်ရေးပျက်မှာပေါ့”

“တစ်ညတလေပါ”

“ဟွန်း နုလေးတော့ တိုင်းကို စိတ်မချတော့ဘူး”

“တိုင်းကို အထင်သေးလို့လား နုလေးရယ်”

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို တွေးရင်း စိတ်မချနိုင်စွာ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်နေရာတဲ့ နုလေးကို သူ ဖြေရှင်းချက်မပေးချင်တော့။ နုလေး စိတ်မချ သလို ဖြစ်တာက သူ့သိက္ခာထိပါးသလို ခံစားရတော့ ရင်ထဲမှာ နှင့်လာ သည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးမိသည်က သူ့ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို အထိပါး မခံချင်တဲ့စိတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

“အထင်သေးလို့ မဟုတ်ဘူး တိုင်းနုလေး၊ မမြင်ရတဲ့ ကံကြမ္မာ ကို စိုးရိမ်နေတာ၊ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ တိုင်ဆယ်၊ အခု အန်ကယ်

အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ဝေဒနာက ဝိုးတက်ပြီး ကောင်းမလာဘူး”

“ဒါဆို နေဝင်ချိန်ရောက်နေပြီပေါ့”

“ဘယ်လို”

ဒယ်ဒီ ခြိန်ခြိန်တိမ်းခါးသွားဖို့ ဆုတောင်းနေတဲ့ သဘောလား။

သူ့ မျက်နှာမှာ ကြုံတံပြီး မေးလိုက်တော့ နုလေး အသံက ပျာယာခတ် ပြုပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဟဲ့ ဒီလိုပါ တိုင်း၊ ဒယ်ဒီ ရောဂါကျွမ်းနေတယ်ဆိုတာ နုလေး

ပါပဲတယ်၊ တိုင်း ဒယ်ဒီ ဆုံသွားလို့ တိုင်း စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေမှာကို

ပူပူလေး မခံတာ၊ ဖေချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တိုင်း ဒယ်ဒီ ရောဂါတာရှည်လေ

ကို နှိပ်နှိပ် ငြိသွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေ ဘာတွေဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်တာ

ပဲ၊ အထင်သေးလို့ တိုင်းရယ်၊ တိုင်း ဒယ်ဒီ သေပါစေလို့ နုလေး ဆုတောင်း

တာ မဟုတ်ဘူး၊ နုလေး ပြောတာ နားလည်လား တိုင်းရယ်”

သူ သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ်ချစ်သည်က နုလေး ရင်ထဲက စိုးရိမ်

စိတ်က သူ့နှုတ် ငြိမသွားစေချင်တဲ့ ပူပန်စိတ်ဖြစ်မှန်း နားလည်သော

အကြောင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း သူ့ရင်မှာ ဒယ်ဒီ ဆုံးပါးသွားမှာကို စိုးရိမ်ထိတ်

လန့်မိတာတော့ အမှန်ပင်။

ဒယ်ဒီကို အဆုံးမခံနိုင်တဲ့စိတ်သာ စိုးမိုးနေတာ နုလေး ပူပန်

ပူပူလို့ ရိပ်ခြင်သွားစေချင်တဲ့ စိတ်နှင့်မဟုတ်မှန်း သူ့ကိုယ်သူ နားလည်

သည်။

သူ နားလည်နေသလို နုလေးတို့လည်း နားလည်စေချင်သည်။
နုလေး ပျာယံပျာယာ ဖြေရှင်းတော့လည်း သူ နားလည်ထက်မခံသည်။

- “နားလည်ပါတယ်ကွာ”
- “ဟွန်း နားလည်တယ်ဆိုတဲ့ အသံချည်းကလည်း”
- “ဆောရီးကွာ တိုင်း နည်းနည်းငိုက်လာလို့”
- “တကယ်”
- “တကယ်ပါ”
- “အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ နုလေး၊ ဖုန်းချလိုက်မယ်”
- “အင်း”
- “အဲဒါဆိုရင် တိုင်း အိပ်မက်လှလှမက်မက်မယ့် လက်ဆောင်

လေး ပေးခဲ့မယ် ရွတ်”
ဖုန်းလိုင်းထဲက အနမ်းလေးအေးသွားတဲ့ အသံက သူ့ရင်ကို
အခန္ဓေးရသလေး မဖြစ်စေခဲ့ဘူး နုလေးချယ်။

ဖုန်းပိတ်ရင်း သူ ကိုယ်ကိုဆန့်ပြီး အရင်းဘတ်ပေါ် ဆေါင်းလှဲ
ချလိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးနေတာက မိတ်ကို နမ်းခဲ့စဉ်က ထိတွေ့ခဲ့မိတဲ့
နှုတ်ခမ်းလေးရဲ့ အခန္ဓေးရသတွေ။

သတိတရလေး ငွဲကြည့်မိတော့ ညွှန်ပေးပေါ် အိပ်မောကျနေဖူး
တဲ့ မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်းသန့်တဲ့ ကလေးလေးနှင့်တူနေသည်။

ဟဟလေး ဖြစ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလွှာက သူ့စိတ်ကို ကြိုးတစ်
ချောင်းနှိုးနှောင်းဖွဲ့ပြီး ဆွဲယူနေသလို။

အနီးမရနိုင်တဲ့ ခြေလှမ်းတို့က လှဲနေမိတဲ့ သူ့ကိုယ်ကို ခေါ်
ဆောင်သွားသည်က ခိုင်ဆီသို့။

ဘယ်သူတို့ကံထွန်းချက်မှမပါဘဲ ဒုတိယအကြိမ် နမ်းရှိုက်ချင်
မိတာ ရင်ခုန်သံတောင်းဆိုတာကလွဲလို့ တခြား မဖြစ်နိုင်တော့။

ဖုန်းခန္ဓေးခန္ဓေးလေးဖြစ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းစုထွေးထွေးကို နမ်းလှ
မတတ်။ ရင်ခုန်နှုတ်ခမ်းတို့ နီးကပ်သွားပြီးမှ ဖြေဝင်လာတဲ့အသံတရား
ကိုကြောင့် ဘာမျှစိတ်အုပ်လိုက်မိတာ လက်မတင်လေး။

ချိပ် ရယ်
တိုက်ရင်တွေ ခုန်နေပြီ။

အခန်း (၁၁)

“သက်သာရဲ့လား ကိုမင်း”

နွမ်းဖျော့လျက် မွေ့ရာပေါ် ပက်လက်ကလေး ပြစ်နေရှာတဲ့ ဦးမင်းခိုက်ကို ဦးမြင့်မိုး ကရုဏာသက်စွာမေးသလို ဇနီးသည် ဧေါ်နှင်း နှင်းဖြူကလည်း

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ သမီးလေးရော ကရုစိုက်ရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ်၊ သမီးလေးလည်း ကရုစိုက်ပါတယ်ကွယ်”

ဦးမင်းခိုက်အသံက လေးလေးနှင့် ဝန်းကျောနေပေးမယ့် ကြည့်မှု သံလေးက သိသာနေသည်။ ဧေါ်သီရိခေတ် ခင်ပွန်းသည် ခုတင်မှ တင်ပါးလွှဲထိုင်ရင်း

“သမီးက သိပ်အလိုက်သိတာပဲ နှင်းနှင်းရယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား မသီရိရယ်”

“သီရိက လိပ်ခြီးပြောပါ့မလား၊ ဒီလောက်လိမ္မာတဲ့ သမီးလေး ကို မွေးထားတဲ့ ကိုမြင့်တို့လင်မယားကို ကိုမင်း အတော်ကျေးဇူးတင်မိ တာ၊ ငြီးတော့ သာနေ့ပတ်သက်ပြီး သီရိတို့ချွေးမတော်ခွင့်ပေးတဲ့ အတွက် ရောဆို”

ဇနီးသည် ခြောက်ကားကို ဦးမင်းခိုက်က ခေါင်းလေးငုံကာ ထောက်ခံရှာသည်။

ခမည်းမမတ်က သမီးကို သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ရှာတာ သိရ ခြင်ရတော့လည်း မိဘအနေနဲ့ ဝမ်းသာမိတာအမှန်ပါပဲ။

“ဟော အန်တီတို့ ရောက်နေတာကိုး”

ထွက်ပေါ်လာတဲ့အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိတော့ သော်နဲ့ရဲ့။

“အန်ကယ် သက်သာတယ်နော်”

“ခိုပ် ဖုန်းဆက်ပြောတယ်၊ အန်ကယ် အစော် သက်သာလာ ပြီတဲ့”

ရဲနဲ့သော် ထစ်ခွန်းစီပြောရင်း အခန်းထဲဝင်လာသည်။ လူနာရှင် နီထိုကျော့နပ်မယ့်ဝကားတွေ ရွေးပြောမှန်းသိသာပေမယ့် ဦးမင်းခိုက် မျက်နှာမှာတော့ ကြည့်နူးရိပ်လေးသန်းသွားတာ အမှန်ပင်။

“လာ ထိုင်ကြလေ”

ဧေါ်သီရိခေတ် ကိုမြင့်တို့ ထိုင်နေတဲ့နောက်က ထိုင်ခုံတွေမှာ ဟိုင်ကြဲနို့ ညွန်လိုက်သည်။ သော်နဲ့ရဲ့ ဝင်ထိုင်ရင်း

“ရိပ် ကောအန်တီ”

“ရိုပါတယ်ကွယ်၊ ဟော ဟိုမှာ”

အန်တီတို့အတွက် အအေးဗန်းပင့်၍ အခန်းထဲဝင်လာတဲ့ ရိပ် သီ အားလုံးသောမျက်ဝန်းတွေ ရောက်ကုန်သည်။

“ဒီမှာ သမီး သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေတယ်လေ”

အန်တီ ဦးဦးဖျားဖျား ပြောတော့ ရိပ် မျက်နှာလေး လန်းကြာ သွားသည်က သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အပြုံးမျက်နှာတွေကြောင့် ဖြစ်သည်။

“သမီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောလိုက်ဦး”

အအေးဗန်း စားပွဲပေါ်ချသည်နှင့် အန်ကယ်က ဖျော့ဖျော့ လေး ပြောသလို

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သူငယ်ချင်းတွေရောက်တုန်း စကားလေး ဘာလေးသွားပြောလေ၊ ဒီမှာ အန်တီတို့ လူကြီးတွေ အေးအေးဆေးဆေး ပြောရင်း သမီးအန်ကယ်ကို အဖော်လုပ်ပေးမယ်လေ ကံ သော်နဲ့ရဲ့ သမီးနဲ့သွားပြီး စကားပြောကြ”

အန်တီက ပြောရင်း တွန်းလွှတ်တော့လည်း ရိပ်က သူငယ်ချင်း တွေနဲ့အတူ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့မိသည်။

မေမေတို့နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောချင်သလို ရိပ် ကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လွတ်လပ်စွာ စကားပြောခွင့်ရစေချင်တဲ့ အန်တီနဲ့အန်ကယ် စေတနာကို ရိပ် ခံစားတတ်ပါသည်။

“လာလေ ဧည့်ခန်းမှာပဲ ထိုင်ရအောင်”

“ဟင့်အင်း ခြံထဲဆင်းထိုင်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဧည့်ခန်းမှာဆို ရဲတို့အသံတွေ ရှင့်ယောက္ခမတွေ ကြားစာနဲ့မှာပေါ့၊ ခြံထဲမှာဆိုတော့ စကားသံတယ်လောက်ကျယ်ကျယ် ပြကြားရတုလေ၊ လူနာ နားအေးတာပေါ့”

သော် အကြံပြုတာကို ရဲ့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောရင်း နှစ်ယောက် သား ခြံထဲရှေ့ရှုသွားတော့လည်း ရိပ် လက်ခံသည်က သူငယ်ချင်းတွေ ဖန္ဒုပြည့်ဝစေချိဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှေ့ကထွက်သွားတော့ ရိပ် နောက်က လိုက်ထွက်ခဲ့သည်။ သစ်ခွပန်းရုံနဲ့ဘေး မြက်ခင်းစိမ်းဘေးမှာ ခြံထောင့်နဲ့ ကင်လျှော် ဆောက်ထားတဲ့ အပန်းဖြေဂေဟာလေးပေါ် အသင့်ခင်းကျင်း ဝဲ ခံိုင်းလေးတွေမှာ သော်နဲ့ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြသည်။

ရိပ်က နောက်ဆုံးမှ သော်နဲ့ရဲ့ ကြားက ခုံလွတ်မှာထိုင်လိုက် ဝတံ့ ကြံပုံထောင့်ချိုးညီညီထိုင်နေသလို ဖြစ်၏။

“ကဲ ပြောကြလေ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောချင်တယ်ဆို”

ရိပ် စကားထောင့်နှင့် သော်နဲ့ရဲ့ ပခုံးလေးတွေ တွန့်၍ ယဲ့ယဲ့ ပျံ့၍ ဖြိုင်တူကြည့်သည်။

“ရိပ်တို့ သောက္ခမတွေ အတော်ချစ်တာပဲနော်”

“သော်ကိုလည်း သော် ယောက္ခမချစ်တာပဲ”

“အင်း ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိပ်ကိုချစ်သလောက် မချစ်ဘူး

လျှာတယ်”

နှုတ်ခမ်းလေးဆွဲခွဲရင်း ပြောတဲ့ သောက်ကို ခိုပိ ခပ်ပြုံးပြီးလေကြည့်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် သော် ယောက္ခမ ချစ်တာက တစ်မျိုး၊ ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မရှိတော့။ အယောင်ဆောင်တာတွေအရာအရာက ရဲ့ သတိထားမိတယ်”

ရဲ့ ကလည်း ထင်မြင်ချက်ပေးပြန်သည်။ ဒေါ်မျိုး ရေခဲမီးအအေးဘူးတွေနဲ့ သစ်သီးတွေယူလာတော့ ခိုပိ ကမ်းယူပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ဒေါ်မျိုးလှည့်ထွက်သွားပြီး တဆောင်ကြာမှ

“ဟုတ်တယ်ဟ အယောင်ဆောင် အချစ်ခံရတာ တစ်မျိုးဆိုလို့ ကိုသက်လည်း ဒီလိုပါပဲ”

ယောက္ခမ အကြောင်းပြောရင်း ယောက်ျား၊ ဘက် စကားလဲ အကြောင်း ပြောင်းပြောတတ်တာ အိမ်ထောင်ရှင်မတွေရဲ့ စရိုက်တစ်မျိုး ထင်ရဲ့။

“ဟွန်း ပြောရင်း ကိုသက် ဘက်ရောက်ပြန်ပြီ”

“ရောက်ရမယ် ဘယ်နည်း မိန်းမယူထားပြီးတော့ စကားပြောတာ မာရေကြောရေရဲ့ သူ့ဆန္ဒရှိချိန်ဆို လေသံက တစ်မျိုး၊ သူ့ကို ဆန္ဒပြည့်ရင် လေသံက တစ်မျိုး၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး အလကား၊ အရောင်ဆောင်သမား”

ကိုသက်ကို အပြစ်ဖွဲ့နေတဲ့ သော် မျက်နှာက ဆူဆူအေးအေး အောင်ချည်းမဟုတ်။ ကိုသက် အချစ်ကို အပြည့်အဝ မရသောကြောင့်

ဘဝင်မကျတဲ့ စိတ်နုနုလေးနွဲ့သား

ရိုပိ မသိမသာ သက်ချေကာ သောက်ကို ငေးခနဲ ကြည့်မိသည်။ ဝဲက သော် ပုံစံကို သဘောတကွဖြစ်လျက် အအေးဘူးတစ်ဘူး ဆွဲယူကာ မဖောက်သေဆီ ရိုပိ ကိုမျက်ခနဲကြည့်ရင်း

“အဲဒါသာ ကြည့်”

“ဘာလဲ ရဲ့ ရဲ့”

“သော်ပေါ့ ကိုသက်ကို အမြဲဘဝင်မကျဖြစ်နေတာ၊ ပြီးတော့ ခနဲနိုင်တာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုသက် ညနေခြောက်နာရီထိုးလို့ အိမ်ပြန်မရောက်ရင် သော် ထုတ်ပို့ပေးတာပဲ။ ကိုသက်ကို လိုက်ရှာတာလေ ပဲ။ သိလို့လင်နေတယ်”

ရဲ့ ခြေလိုက်တော့ သော် မျက်နှာရဲခနဲ ဖြစ်ပြီး

“ရှာရမှာပေါ့၊ စုတို့ယောက်ျားတွေကို စိတ်ချရတာမှ မဟုတ်တာ၊ သော် နောက်ကွယ်မှာ အဝယ်အနှောင်းတွေ ဘာတွေညာတွေနဲ့ ယာယာနေရင် သည်းနယ်လှုပ်မလဲ”

မိန်းမဆိုတာ သဝန်တိုတတ်ပါလားလို့ သော်တို့ စကားကြားရမှ ဝဲပိ ကိုယ်ခိုင့် သတိထားမိလာသည်။

ကိုသက်ကို ချစ်သူမဟုတ်ဘဲ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းနေပေမယ့် ကခြားဆီနီးခနဲ အဖြစ်မခံနိုင်တဲ့ သော်အဖြစ်က ရိုပိနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်။

“ဒါနဲ့ ပြောချဉ်းမယ်”

သော် သတိတရ လေသံနိမ့်ကာ ပြောသည်က တခြား မပေါက်

ကြားစေချင်မှန်း သိသာသည်။

“ဘာလဲ သော်”

“တိုင်းဝဋ္ဋာလေ”

ရိပ် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် ရိပ်”

ရဲ့ မျက်နှာလေး တည်တည်တံ့တံ့ ဖြစ်ကာ ခေါင်းလေးဆတ်ဖို့သည်။ သော်တို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ရိပ် ရင်နာနားမလည်မှုတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးသွား၏။

“ဘာလဲဟ”

“ကိုသက်ပြောတာ တိုင်းက တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်တဲ့”

ရိပ် မသိမသာ သက်မချသည်က သိနှင်ပြီးသားအကြောင်း အရာကို အရေးတယူပြောနေရှာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့စကားကို စိတ်ဝင်တစားမရှိလို့ပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် မောင် လည်းပြောတယ်၊ မောင်နဲ့ဆို ခဏခဏ ဆုံတယ်တဲ့၊ မောင် တောင်ရဲ့ ကိုပြောတာ နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်၊ မကတူ။ ရဲ့ မယုံခဲ့ဘူး။ ဟိုနေ့ကမှ ရဲ့နဲ့သော် ဗျူတီပါလာသွားရင်း ထိပ်တိုက်တွေ့ရတာ၊ ကောင်မလေးက ဘိုဆန်ဆန်လှတာလေ၊ နှစ်ယောက်သား လက်ချိတ်ပြီး ဗျူတီပါလာထဲက ထွက်သွားတာနဲ့၊ တစ်လောကလုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ရဲ့ ဆို သတိလစ်မတတ် ဆွဲသွားတာ”

ရိပ် ဝမ်းနည်းသင့်လား။ ဟင့်အင်း။

ဝမ်းနည်းမိအောင် ထိန်းရင်း အကြည့်ကို ဝင်းဝါတောက်ပနေတဲ့ ထိမှော်သီးဆီ ရွှေကြည့်မိသည်။

“သော်တို့ အဲဒါပြောချင်လို့ နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး လာခဲ့တာ၊ မဟုတ်ဘူး၊ ရိပ် နည်းနည်းမှ သတိမထားမိဘူးလား”

“ပြောလေ ရိပ် မသိတာလား”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ခွန်းစီ ဖိမေးလာတော့ ရိပ် မျက်နှာအောက် အောက်ထိန်းရင်း

“ဟို သူငယ်ချင်းမိန်းကလေး ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာ”

သူငယ်ချင်းတွေ မျက်လုံးအစုံက ရိပ်ကို တအံ့တဩဝိုင်းကြည့်ပြီး ရိပ် မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ပြီး

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တိုင်းက နိုင်ငံခြားမှာ နေလာတာဆိုတော့ ကိုမှာ ခင်မင်ရင်းနှီးလာတဲ့ သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိ ပျားလေ”

“အို ဘယ်လောက်ရှိရှိလေ၊ တွဲခတ်သလိုချည်း တွဲနေတာက သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးတွေအဆင့်ပျိုးမှ မဟုတ်တာ”

တိုင်း ချစ်သူနဲ့ တိုင်း တွဲနေတာပဲ၊ ရိပ်က ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ပျား ချစ်သူရှိတယ်လို့ ဝှင်ပွင့်လင်းလင်း ကြေညာထားပြီးပြီပဲ။ သူတို့ ကိုသာ သူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွဲခွင့်ကို ရိပ် ပိတ်ပင်နေလို့ ရမတဲ့

လား။

သူငယ်ချင်းတွေ နားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့လည်း မိန်းက အခွင့်အရေးမှ မရှိတာ။

“နေပါဦး ရိပ် ခွင့်ပြုထားတာလား”

စားပွဲပိုင်းပေါ် ယုတ်တင်ထားတဲ့ ရိပ် လက်ပေါ် ရဲ့ လက်တစ်ဖက် ဖျတ်ခနဲ ပုတ်ရင်းမေး၏။ ရိပ် အပြုံးမယုက် ခေါင်းရမ်းကာ

“ရဲကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် မေးတတ်လို့က်တာ၊ သူ့တို့က နို့နို့သားသားပါ ဟ”

“အလိုလေး”

သော် ရင်ဘတ်ဖိလျက် ရိပ်ကို နားမထည်နိုင်စွာ ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီ မိန်းကလေးက သူ့ရဲ့ဝမ်းကွဲမောင်နုပလည်း တော်နေတယ်လေ”

“ဟေ”

သူငယ်ချင်းတွေယုံအောင် ရိပ် ပိပိခိုခို ဖုံးအိညာဦးပြောနေပါသည်။ သော်နဲ့ရဲ့ မျက်ဝန်းအဝဲက ပြုံးပြုံးလေးဖြစ်နေသည်။

အိမ်ထောင်သည်မျက်လုံးက ဝမ်းကွဲမောင်နုပလား တွဲဆုတ်ရတာလားဆိုတာလောက်တော့ ခွဲခြားတတ်ပါတယ်။

“တကယ်ပြောတာ မောင်နုပတွေ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက တရင်းတနီး နေလာကြတော့ ခုလည်း ရင်းရင်းနီးနီး ဖြစ်နေတာ၊ ပန်းပုရောင်က တိုင်းကို ချွဲနေနွဲ့နေကျလေ၊ မသိတဲ့သူတွေက အဲလိုပဲ အတူ

ကံနေကြတာ’

ရိပ်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ပြောပြန်တော့လည်း မယုံတဲ့မျက်လုံးက ဝှက်က ခေါင်းရမ်းလျက်

“ဟုန်း နားရှိလို့သာ ကြားရတာ၊ သော်တို့က မယုံရေချာပဲ”

“ရဲလည်း မယုံချင်ဘူး”

“မယုံရင် သော်တို့ ငရဲကြီးနေလိမ့်မယ်၊ အကုသိုလ်မရှာပါနဲ့၊

၁) အအေးသောက်ဦး၊ သစ်သီးတွေလည်း စားဦးလေ၊ ရှင်တို့ကလည်း ကိုယ့်လည်နဲ့”

သော်တို့ အာရုံပြောင်းအောင် ဖိပြောရင်း ရိပ် ပိပိခိုခိုဖုံးကွယ်ရင်း တာ သူ့ကိုချစ်တဲ့ ဇီဝိတ်တစ်ခုတည်းကို ရှေ့ရှုလို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ဟုတ်တယ်လေ။

သူ့ကို ချစ်မိလို့ သူတောင်းဆိုသမျှ လိုက်လျော့ဖို့ ကျေကျေ ပျံ့ပျံ့ လက်ခံတာတဲ့ ရိပ် နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်ရှိနေပါပြီ တိုင်းရယ်။

“ရော့ ရဲ့ လိမ္မော်သီး ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ သော်အတွက် နီးပါးလည်းပါတယ်လေ”

ပြောလည်းပြောရင်း အနံ့သင်၍ ဖွာပြီးစိပ်ပြီးသား လိမ္မော်သီး

၂) နီးသီးပန်းကန်ကို အလိုက်သိသိ သူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့တိုးပေးလိုက်

အလုံးလိုက်ဖို့နေသေးတဲ့ ပန်းသီးနဲ့လိမ္မော်သီးတွေကို ရိပ် ဆွဲယူ

၃) သဲခွဲသင်ဖို့ ဘေးပါးလေးပါ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ရဲနဲ့သော်က ရိပ်ကိုကြည့်ပြီး မအီမလည်ဖြစ်နေသည်။ ရိပ်ကို ဒီတစ်ခါ နားမလည်ဆုံးပဲဖြစ်နေကြတဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့။

ရိပ်နဲ့သူ လက်ထပ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သယ်သူမှ မသိကြဘဲလေ။

သော် တို့ကို ရှင်းပြနေစရာမှမလိုအပ်ဘာကွယ်။

ပိုင်ဆိုင်ခြင်း ရယူခြင်းဆိုတာထက် ချစ်သူ စိတ်ချမ်းမြေ့နေရတာကို ငေးကြည့်ရခြင်းကလည်း အချစ်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။

သူ ပြောသမျှကို လက်ခံခဲ့တဲ့ ရိပ် ချစ်ခြင်းတွေက သူ့စိတ် ချမ်းမြေ့စေဖို့ သက်သက်ကို အခြေခံခဲ့တာပဲလေ။

သူ့ကို လျှပ်တစ်ပြက်မြင်ရုံနဲ့ ချစ်ခဲ့မိတဲ့ နှလုံးသားက သို့သို သိပ်သိပ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။

ရိပ် ရေးဆွဲမိတဲ့ သူ့ပုံရိပ် ပန်းချီကားလေးက သက်သေပုံ သူငယ်ချင်းတို့ရယ်။

ခုချိန်မှာ ရိပ်ကို နားမလည်ပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်မှာ နားလည် သွားမှာပါကွာ။

သူနဲ့သူ့ချစ်သူကို တွဲလျက် ရိပ်မြင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အန်တီ နီ၊ တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ ရိပ် အပြင်ထွက်တုန်းက သူတို့စုံတွဲနဲ့ ငှက်ပင်းတီးတာလေ။

ရိပ်က အန်ကယ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ဆေးပစ္စည်းကို ပါရ

ဦးအောင်မြိုင်ဆီမှာ သွားယူပြီး ပြန်အထွက်မှာ သူတို့စုံတွဲက ဦးအောင် မြိုင် ဆေးထိုးကြီးအားက အဆင့်မြင့် စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်ဖို့ တားဆီးကာ တွဲလျက်ဆင်းလာတာ။

သူ မြိုင်မိအောင် ရိပ်ပဲ ဦးစွာရှောင်ပေးခဲ့ပါတယ် သူငယ်ချင်း တို့ရယ်။

ရိပ်က သူ့ကို သဝဏ်တို့ခွင့် ချုပ်ချယ်ခွင့် ဘာမှမရှိတာ။ သူ ပျော်နေတယ်။ ကြည့်နူးနေတယ်ဆိုရင် ရိပ် ကျေနပ်နေရမှာပဲလေ။

နည်းသားက သိပ်တောင့်တလာတဲ့ အခါတွေမှာ သူ့ဆီက မချစ်တွေ အကြင်နာတွေ၊ ငွှေးပွေ့ကြင်နာတွေကို မက်မောတဲ့ စိတ်ကူး ယဉ်းမှုတွေနဲ့အတူ မျှော်လင့်မိတာ အမှန်ပါပဲ။

သူ အနမ်းဦးလေး၊ စွန်းထင်နေတဲ့ ရိပ် နှုတ်ခမ်းလွှာလေးကို မှန်ထဲက တစ်ဆင့်ကြည့်ပြီး ငေးမောခံစားမိတဲ့ ရသက ထိုစဉ်ကလို မစပ် နွေးခနဲ ဖြစ်နေစေသည်။

ထို အနမ်းနွေးနွေးကို စက္ကန့်မလပ်ခံစားချင်ပါတယ်။ သူ မပမလာတော့လည်း ရိပ်ကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီပုံရိပ်ထဲက သူ့ ကိုခမ်းပါးကိုသာ ထိကပ်လျက် ဖြေသိမ့်ခံစားမိတာ ဘယ်သူ သိနိုင် ပူးတဲ့လဲ။

သူ့ရနံ့သင်းသင်းလေး ပျံသန်းနေတဲ့ ရင်ခုန်ဖွယ် ရသကို မှီခိုက်မက်မက် ရှုရှိုက်ရင်း ရိပ် ရှင်သန်နေခဲ့တာ သူ့ဆီက ခံစားခွင့် ပျက် ရင်ခုန်သံကလွဲပြီး ထခြားဘာအကြင်နာ အယူအယမှမရပေမယ့်

လည်း ရိပ် ပျော်ဝင်နေမိတာ အမှန်ပါပဲ။

အဲဒါကြောင့် ရိပ်လေ သူ့ဒယ်ဝီ ဝေဒနာတွေ ပျောက်ကင်းသွားပါစေ ဆုမျိုးတောင်းမိတာ တွန့်မလုပ်ပါပဲ။

သူ့ဒယ်ဝီ မဆုံးပါးသရွေ့ သူ့ ရင်ဘဲန်သံကို နှိပ်ချိတ်ခွင့်ရယူလေ။ ဒါပေမဲ့ ရိပ် ဆုတောင်းတွေက ပြည့်မလာခဲ့။

အစာရေစာနဲ့ ဆေးမဝင်တော့တဲ့ သူ့ဒယ်ဝီက ဝေဒနာ ဖိစီးမှုကို ခံစားနိုင်စွမ်းမရှိတော့။

အပါးမှူကပ်ကာ တရားစာအုပ်ဖတ်ပြနေတဲ့ ရိပ် မျက်နှာကို မျက်လုံးမှေးရင်း ငေးကြည့်နေပုံလေးနဲ့ ပြန်သက်သွားတာကို နှိပ် မသိရှာ အန်တီက အထိတ်တလန့်နဲ့

“အို ကိုမင်း ကိုမင်း သီရိခေါ်နေတယ်လေ၊ ကိုမင်း”

အန်တီ ဖွဖလှုပ်ခေါ်ပေမယ့် အန်တယ် အသံထွက်မလာဘဲ ရိပ် ရင်ထဲခိန်းခနဲ ဖြစ်ကာ လက်ထဲက တံခွားစာအုပ်လေး လွှတ်ကျသွား၏။

“အို”

“သမီး သမီး၊ အန်ကယ်ကို ခေါ်လို့မရတော့ဘူး။ သမီး အန်ကယ် မရှိတော့ဘူး။ မရှိတော့ဘူး။ သမီးရယ်”

ရိပ်ကို ဝမ်းနည်းတကြီး ဖက်ရင်းရှိကြော့လာမှ ရိပ် ဝမ်းနည်းကာ အန်ကယ် မျက်နှာလေးပြုံးကြည့်မိသည်။

ဝေဒနာတွေကြောင့် ချောင်းကျကာ အသက်ပြဲနေရှာသေး

အန်ကယ် မျက်နှာလေးတွေ ရပ်ထဲ ချမ်းမြေ့စရာ။ မျက်ရည်တို့က ပုန်းခနဲ ပြိုကျသည့်က အသောမတတ်။

“အန် ကယ်”

ရိပ် အသံလေးက ရှိနှစ် တိမ်ဝင်သွား၏။

ဟဟလေးပွင့်နေရာထဲ အန်ကယ်မျက်ဝန်းကို အန်တီ လက်ဖျားလေးနဲ့ တံဟုတ်ယူ ဖိတ်လိုက်လှည့်နောက် အန်တီ ရိပ်ကို ဖက်ရင်း ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်သည်။

“သမီး သမီး ငိုချင် ငိုလိုက်လေ၊ သမီး အန်ကယ် မရှိတော့ဘူး။ မရှိတော့ဘူး။ သမီးရယ် ဟင့် ဟင့်”

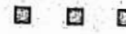
“ဒယ်ဝီ”

ပြောရင်းဝမ်းနည်းတကြီးခေါ်လိုက်တဲ့ သူ့အသံ။ ဖေဖေ မေမေ မို့အသံတွေနောက်မှာ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေကို ရိပ်ခံစားနိုင်စွမ်းမရှိတော့။ မျက်ထဲရှိကြော့မိသည့်က ရပ်ကွဲလှပတတ်ပါပဲ။ အန်ကယ် ဆုံးပါးသွားတာကို နှိပ်သာလေ၊ ရိပ် နှလုံးသား။ ရိပ် အချစ်တွေ အားလုံး အားလုံး မျှမ်းခံရသလို ဟိပဲ။

ရိပ် နှလုံးသားက တောင့်တတဲ့ အရာမှန်သမျှက အန်ကယ်နှင့် မျှော် မိသဖြိုလဲခံရသလိုပါပဲ။

ရိပ် သာထတ်နိုင်မှာလဲ ကွယ်။

သူ ဖိပ်တဲ့အတိုင်းပေါ့။

www.burmeseclassic.com

လေ၊ သေချာစမ်းသပ် စစ်ဆေးမှုပြုလိုက်တော့မှ လွန်နေမှန်း သိရတော့တာ။ သိရီ ဘယ်လိုဖြေရှားလဲကွယ်”

“ကံဆီမိရာပေါ့ မသိရီရယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုမင်း ရောဂါ ကျွမ်းကျွမ်းသိရတော့ ယူကြားမရခဲစားရပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကိုမင်း ထန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လို့ သမီးကို ဖွင့်တောင်းစဉ်ကတည်းက ကျွန်တော် ခေါင်းညှိတ် လက်ခံပေးခဲ့တာပါ။”

ပေပေ၊ နှစ်သိန်းစကားသေ့နောက်မှ အနိတီ နှစ်ချက်ခန့်ရှိက် နှိပ်လေသည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်စတွေက ဝမ်းနည်းကြီးစွာ ပျံ့ကုန်သည်။

သူ့အယ်ဖီအတွက် တူတူဝမ်းနည်းချက်ရည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ပျိုဖြူချင်တာ ခြစ်ခွင့်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ ဝမ်းသာမျက်ရည်လား။

ရိပ် မခွဲခြားချင်ပါဘူး။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဖြူရယ်၊ ကိုမင်း ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်၊ သမီးလေးကို ချစ်တဲ့ ကိုမင်း ကိုဖြူသက်စိုးရည်ခဲ့တာပါကွယ်၊ ဝေဒနာတွေ ကြိတ်မှိတ် ပေးနေရင် ကိုမင်းစိတ်က သားတို့စိတ် မျိုးဆက်သစ်ရင်သွေးလေးတွေ ပျော်လင်းနေဦးခဲ့တာ။ သူ မသေခင် သူ့ရဲ့မြေးတွေရဲ့ မျက်နှာကို ကိုသွေးချင်တာတဲ့ အဟဉ်း ဟင့်”

ရိပ် မသိသော ခေါင်းငုံ့လိုက်မိသည်။ ပုတ်ခတ်လိုက်တဲ့ မျက်စိက များကြားမှ ရိပ် မျက်ရည်တို့ပေါက်ခနဲ ကျသွား၏။

အခန်း (၁၂)

“သိရီရယ် စိတ်ကို ဖြေမပေါ့ကွယ်”

အန်ကယ် အသုဘချပြီးကတည်းက အန်တီအဖျာ စိတ်ထိမှိုက်နေရာကာ အချိန်နှင့်အမျှတွေးရင်း ဝမ်းနည်းကြီးစွာ ဝိုကြွေးနေမိသည်။ မေမေက အနီးကပ်ဖျောင်းဖျာပြောဆိုနေသေမယ်လည်း ငိုနေတာက ရပ်မသွား။

ဆိုဖာပေါ်ပျော့ပျော့ခွေခွေလေး အန်တီ မှီထိုင်လျက် ယူကြီးမေးပြောရှာသည်က သနားစရာကောင်းနေပြန်သည်။

“ဖြေတာတော့ ဖြေတာပေါ့ နှင်းနှင်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ကြီးလာလို့ အေးအေးဆေးဆေး စည်းစိမ်တွေပေါ် ဖိပ်ခဲစားမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ အလုပ်တွေထဲက ရုန်းထွက်လိုက်တာမှ ရောဂါက သွားခနဲ ပေါ်လာတာ။”

သူက မလုံမလဲစိတ်နှင့် အန်တီနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေရာမှ ပြတင်းပေါက်ဆီရွေ့သွားကာ ကျောခိုင်းလိုက်သည်က ချက်ချင်းပဲဖြစ်သည်။

ဖေဖေနဲ့မေမေ မျက်နှာလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်းတွေပဲ့ ညှိုးရော်သွား၏။

“ကျွန်တော်တို့လည်း ကျွန်တော်တို့မြေးတွေရဲ့မျက်နှာကိုမြင်ချင်တာပါပဲ မသိရိရယ်”

ရိပ် ရင်မှာ အစ်စိုစိုချည်းဖြစ်သွားသည်။ မိဘတွေရဲ့ ဆန္ဒပဲ့ ရိပ် တို့က ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်းဖြစ်နေတာလေ။

သိသာသိသွားရင် အန်ကယ် ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ပျမ်းမသာ ဖြစ်ရမလဲကွယ်။

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ သိရိရယ်၊ ကိုမင်းက ဝေဒနာကြော့ မြေးတွေရဲ့မျက်နှာ မြင်မသွားရရှာတာပါ”

မေမေ တစ်ခွန်းပြောတော့ အန်တီ မျက်ရည်လေးသုတ်လျှင် ငေးငေးလေးစဉ်းစားရင်း တစ်လုံးချင်းပြောသည်က

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ကိုမင်း မမြင်ရပေမယ့် သိရိ မြင်ခွင့်ရပျဲ ပျော်နော် နှင်းနှင်း၊ ဟုတ်တယ်နော် သမီး”

“သေချာတာပေါ့ သိရိရယ်”

ရှက်သွားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ပူခနဲဖြစ်သွားတဲ့ ရိပ် အလိုက်သို့ ခေါင်းညှိတ်ဖို့ မခံမရဲ့၊ မေမေက အားတက်သရောနှင့် အန်တီ လက်ဖက်

လေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အားပေးစကားပြောတော့မှ အန်တီမျက်နှာလေး ကြည်လင်လာသည်။

ရိပ် မျက်နှာလေးသာ မကြည်မလင်ဖြစ်ရတာ။

ဖြစ်နိုင်ရင် နှစ်ဖက်မိဘတောင့်တတဲ့ မြေးဦးလေးကို ရိပ် မွေးဖွားနိုင်ခွင့်ရချင်ပါတယ် တိုင်းရယ်။

ရိပ်ကို မျှော်လင့်ကြီးစွာ ငေးကြည့်လာတဲ့ အန်တီ မျက်စိနားကို ရှောင်လိုက်ပေမယ့် လှည့်ကြည့်လာတဲ့ သူ့မျက်စိနားနဲ့ တန်းခနဲ ဆုံသွား၏။ ကတုန်ကယင်ဖြစ်သွားတဲ့ ရင်ခုန်သံကြောင့် ရိပ်ပဲ ဦးစွာအကြည့်လွှဲမိသည်က မလုံမလဲစိတ်ကလေးနှင့်ဖြစ်သည်။

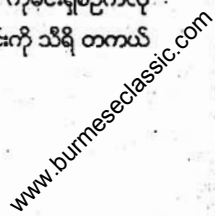
“သိရိ ဘာကိုမှ တွေးပြီး အားငယ်မနေပါနဲ့ကွယ်၊ သားနဲ့သမီးက သိရိအပါးမှာ ရှိတာပဲ”

အန်တီ လက်ဖက်ပေးလေးကို အားပေးဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ မေမေ လက်မဖြတ်သေးဘဲ နှစ်သိန်နိုင်အောင် ဖျောင်းဖျာသည်မှာ နူးညံ့သော အသံလေးနဲ့ဖြစ်တော့လည်း အန်တီ ခေါင်းညှိတ်လျက်

“ဟုတ်ပါတယ် နှင်းနှင်းရယ်၊ သားနဲ့သမီး အနီးကပ်ရှိနေတဲ့ အသိနဲ့ သိရိ စိတ်ဖြေနိုင်အောင် အများကြီး ကြိုးစားခဲ့တာပါ”

“ကျွန်တော်နဲ့ နှင်းနှင်းလည်းရှိတာပဲ၊ လိုအပ်ရင် အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်ပါ၊ မသိရိရယ်”

“အင်းပါ ကိုမြင့်ရယ်၊ ကိုမင်း မရှိပေမယ့် ကိုမင်းရှိစဉ်ကလို ငွေးငွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံအားပေးတဲ့ ကိုမြင့်နဲ့နှင်းနှင်းကို သိရိ တကယ်

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး မသိရိရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က သားပေး သမီးယူပြီး ခမည်းခမက်ဖြစ်နေတာပဲ။ ဝမ်းနည်းရင်လည်း အတူတူ ဝမ်းသာရင်လည်း အတူတူပေါ့ဗျာ။ ရှေ့ဆက်ပြီး ကိုမင်း ရှိစဉ် ကလိုပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေကြတာပေါ့ဗျာ”

ဖေဖေ အားပေးသည်က အန်တီဝမ်းနည်းမှုတွေကို နှစ်သိမ့်နိုင် ပေမယ့် ရိပ် ရင်မှာ တအံ့အွေးအွေး။

လူကြီးတွေရဲ့ အပြန်အလှန် ပြောစကားတွေနောက်မှာ သူ့ အကြည့်က ရိပ်ထံ ခဏခဏ လွင့်ကျလာတဲ့အခါ ရိပ် ဟန်ဆောင်နေဖို့ စိတ်ကမလိုမလဲ ဖြစ်သွား၏။

ချက်ချင်းပဲ သူ့ဆီက အကြည့်တို့ရှုပ်ရင်း နေရာမှဆတ်ခနဲ ထလိုက်မိသည်။ သူ မျက်မှောင်ကြူတ်၍ လှမ်းကြည့်သလို အန်တီတို့ လည်း ပြိုင်တူမော့ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

မေမေ ဦးစွာမေးလိုက်တော့ ရိပ် ကိုယ်လေးမတ်ကာ အသက် အောင့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာအရောင်ပြောင်းလဲမသွားအောင် သတိ ထားထိန်းချုပ်ပြီး ပြောမိသည်။

“ဟို ရိပ် ခေါင်းထဲ ငြီးစိစိဖြစ်နေလို့”

“ဟင် ဟုတ်တာပေါ့။ သွား သမီး သွားနားလေ သွားနားပါ ကွယ်”

အန်တီက သည်းသည်းလှုပ်ပြောမဆုံးခင် ရိပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပုံကြည့်နိုင်တော့ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတစ်စိမ်းတက်ခဲ့မိသည်။

အန်တီ ၊ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့က တိုင်းနဲ့ရိပ်ကို ထာဝရပေါင်းသင်း ပုပုဖို့ မျှော်လင့်နေကြတာက တိုင်း ဆန္ဒကို ဘာမှမသိလို့လေ။

လူကြီးတွေပြောတိုင်း ရိပ်ကို ဝဲဝဲကြည့်တာက သူ တောင်းဆို မျက်တွေကို လှုပ်လှူမရှုပါနဲ့ဆိုတဲ့ စာတန်းလေးပေါ်လာသလို သိသာ ပဲ့ပဲ့သည်။ ရိပ် ဘယ်လိုမှ မချီသိပ်နိုင်တော့။

တိုင်း ဆန္ဒကို ရိပ် လျစ်လျူမရှုပါဘူးကွယ်။

တိုင်း ခြစ်စေချင်သလို ဖြစ်စေရမယ်။

ခုဆိုရင် ဒယ်ဒီ ဆုံးတာ တစ်လနီးပါးရှိပြီလေ။ ရိပ် တစ်ခုခု ။။ဆင်ရမယ်လေ။ တိုင်း တောင်းဆိုစရာ မလိုဘဲ ရိပ် သိနင့်ပါတယ်။

စိတ်ချ

ရိပ် ကွာရှင်းပေးပါမယ်။

အခန်း (၁၃)

“နုလေး ပြော”

ဖုန်းပြောသံကြောင့် အခန်းထဲ ဝင်မလိုဖြစ်လွှားတဲ့ မိမိ ခြေလှမ်းကို ပြန်ရုပ်ကာ အခန်းဝမှာပဲ နံရံနဲ့ကွယ်ရပ်မိ၏။

“ဪ... လက်ထပ်ဖို့၊ အေးလေ နုလေး သဘောအတိုင်း ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

မိမိ မျက်လွှာလေးချကာ အသက်အောင်လျက်သာ ငြိမ်ထွေးသွား၏။ အင်းပေါ့လေး တိုင်း ဒယ်ဒီဆုံးတာ စာစီလကျော်ပြီပဲ။ အနားစိတ်ဆင်းရဲနေသေးလို့ မိမိ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေခဲ့မိတာ တိုင်း... ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ချစ်ခရီးနှောင်းနေသလို ဖြစ်ရပြီပေါ့။

ဟုတ်ပါတယ်လေ။ တိုင်း ဖွင့်ပြောရာခက်နေလို့ မိမိကို တွာ...

ငေးဖို့ ဝကားဝမပြောပေမယ့် မိမိ အလိုက်သိရမှာပေါ့။

“အင်း တိုင်းလာခဲ့မယ်၊ စောင့်နေလေ”

နောက်ဆုံးပြောပြီး တိုင်း ဖုန်းပိတ်လိုက်မှ မျက်လွှာဖွင့်လိုက်တာမျိုး မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်နေမှန်း မိမိ အသိဝင်လာသည်။

တိုင်းကို တကယ် ကွာရှင်းပေးရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိက မိမိ နှလုံးသားကို အဲသလောက် ဝမ်းနည်းစေသလားကွယ်။

“ခို”

ခေါ်သံကြောင့် မိမိ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါမတတ်ဖြစ်ကာ ပြိုကျလျား မျက်ရည်တွေကို မျက်နှာပင့်မော့၍ မျက်တောင်နဲ့ ကမန်းကတမ်း ပျက်စီးထိထိမ်းသွင်းလိုက်သည်။

မိမိ ကူခြေမပျက် ထိန်းပြီးမှ အခန်းထဲ ခြေလှမ်းဝင်တော့ ပုန်းမိတ်ပြီးနောက် ပြန်လှည့်တဲ့ တိုင်းအကြည့်နဲ့ဆုံသည်။

တိုင်း အကြည့်က ရီတွေနဲ့စိုကာ အတန်ကြာစိုက်ကြည့်ပြီးမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြန်နေတဲ့ မိမိ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လာသည်။

“အို”

မိမိ လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်လေး ဖြစ်သွား၏။ မိမိကို အတွေ့အထိနဲ့ ညှိုးနွမ်းနေတာလား တိုင်းဆယ်။

ဝမ်းနည်းစွာ ပန်းပေါက် တိုင်း လက်ချောင်းတွေကို ဖယ်ချလိုက်

တော့

“ဆော ဆောရီး”

အိပ်ရာက ယောင်ရမ်းထလာသူလို တိုင်း အသိစင်သာကာ အားနာစွာပဲ လက်တွေ့ကို ဖယ်အချမှာ အလိုက်ဆင်ခြင်ရပ်ပြီး

“ကိုယ် ရိပ်နဲ့ ဆွေးနွေးချင်တယ်”

“ဘာ”

“ဒယ်ဒီ ဆုံးသွားရင် ရိပ် ကွာပေးရမယ်ဆိုတဲ့ တိုဟ် တောင်ဆို ချက်အတွက်”

“အို”

ရိပ် ခြေလှမ်းနောက်ဆုတ်ကာ မျက်နှာနဲ့အကြည့်ကို ထစ်ဖြင့် နက် လွှဲလျက်

“ရိပ် သိပါတယ်၊ ရိပ် မမေ့ပါဘူး၊ တိုင်း ဖြစ်ချင်တာကို ဒီပဲ ဖြစ်ခွင့်ပေးမှာပါ။ အဲဒီအတွက် တိုင်း စိတ်မှာ ထင်နေပါနဲ့”

“ကို ကိုယ်ပြောတာက”

“ရိပ် နားလည်ပါတယ်”

“ရိပ် နားလည်တာနဲ့ ကိုယ် ဆွေးနွေးချင်တာက”

“ကျေးဇူးပြုပြီး မပြောပါနဲ့တော့”

တဆတ်ဆတ် တုန်ခါတဲ့အသံကို ထိန်းပေးမယ့် ပေါ်ထွက်လာ တဲ့ အသံတိမ်တိမ်လေးနဲ့ တရစပ်ပဲ မပြောနဲ့ တားမြစ်နေတော့ တိုင်း၊ သက်မချကာ

ရိပ်ကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်မိသည်က အတန်ကြာ။

တိုင်း အစဖော်ပြောမိတာ မှားပြီလား။ ထိုအတွေးက တိုင်း၊ ဖုလုံးသားကို မှန်းကြပ်နေစေသည်။

“အစကတည်းက ရိပ် ကတိပေးထားပြီးပြီပဲ”

တိုင်း ခေါင်းအသာ ရမ်းမိ၏။ တိုင်း ဆွေးနွေးချင်တဲ့ အကြောင်း၊ ဝရာနဲ့ ရိပ် ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာက ထပ်တူကျမနေမှန်း တိုင်း၊ ဖူးလည်သွားသည်။

အကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပေမယ့် လွှဲထားတဲ့ ရိပ် မျက်နှာ၊ ဖုလေးကို ဘေးတစောင်းမြင်ရတဲ့အတိုင်း ကြည့်ပြီး

“ကိုယ် ထတယ်ဆွေးနွေးချင်တာက ဘယ်လိုပြောရမလဲ ရိပ် ဝယ် ကိုယ်လည်း စပြောဖို့ဆို ကိုယ်ကိုကိုယ် ရှက်သလို ရိပ်ကိုလည်း ကျန်းအားနာတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကိုယ် ဆွေးနွေးမယ် ပြောတာပါ။ ဒီပဲ တစ်ဆိတ်သည်ခံပြီး ကိုယ် ဆွေးနွေးတာကို လက်ခံပေး ပါလား”

ရိပ် နှုတ်ခမ်းစေ့လျက်သားနဲ့ နာနာကျင်ကျင်လေး ပြုံးကာ

“မလိုပါဘူး၊ တိုင်းရယ်၊ အခုလည်း တိုင်းနဲ့မန်းနရောင် အချိန်”

ကျွတ်လှည့်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ သွားတွေလိုက်ပါ”

တိုင်း အကြိမ်ကြိမ် ခေါင်းရမ်းမိ၏။ ဒီအကြောင်းစပြောမိတဲ့ ကိုင်းကိုယ်တိုင်း အခြစ်တင်လျက် တွေတွေချည်းဖြစ်ပြီး

“ကိုယ်နဲ့န ဆွေးနွေးမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ”

“ရိပ် နားလည်ပါတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ တိုင်းရယ်၊ ရိပ်ကြောင့် တိုင်း ချစ်သူနဲ့တိုင်း ရှေ့ဆက်မကွဲအတော့၊ စိတ်ချ၊ သွားပါ၊ ရိပ်ကို အားနာစရာမလိုဘူး၊ တော်ကြာ ပန်းနုရောင် တိုင်းကိုစောင့်နေရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဦးမယ် ပြီးတော့”

“တော်ပါတော့ ရိပ်ရယ်၊ ရိပ်နဲ့ကိုယ်ကြားမှာ ဒီထစ်ကြိမ်လောက် မွန်းကြပ်စရာကောင်းတာ ဘာမှမရှိဘူး”

“တိုင်းပြောတဲ့ မွန်းကြပ်စရာတွေက မကြာခင် ပြီးဆုံးသွားမှာ ပါ၊ တိုင်း ပန်းနုရောင်ဆီ သွားပါတော့ တိုင်း နောက်ကျနေရင် ပန်းနု ရောင်နဲ့ဆွေးနွေးမယ့် အချိန်တွေ အလဟဿ ပြုန်းတီးနေလိမ့်မယ်၊ သွားပါတော့နော်၊ ရိပ်ကို နားလည်ပေးချင်ရင် သွားပါတော့”

ထိန်းနေရင်းကြားက တုန်သွားတဲ့ ရိပ် အသံက သိသိသာသာ နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ရိပ် စကားလုံးတွေကြောင့် တိုင်း ရင်မှာ ယူကြားချ တဲ့ ဝမ်းနည်းမှုတွေက မျက်ရည်များအဖြစ် မျက်ဝန်ဆီထဲ ရစ်ဝိုင်း သွား၏။

“သွားတော့ လေ တိုင်းဝဠာ”

ခပ်စိမ်းစိမ်းချည်း၊ နှင်ထုတ်အတော့ ရိပ်ကို တိုင်း ဘာထစ်ခွန်းမှ ပြောခွင့် မြေရှင်းခွင့်နဲ့ ဆွေးနွေးခွင့်တော့မယ် မထင်တော့။

တိုင်း မြေရှင်းခွင့်တွေက ဘယ်လိုမှ ရွေ့လို့မရအောင် ခြံမြဲနေတဲ့ တာ ရိပ်ကို ရင်ခုန်တဲ့ စိတ်ကြောင့်မွန်း တိုင်း အခုမှ ထင်ထင်ရှားရှား သိမြင်ပေမယ့် ခုတော့ အားလုံး တိုင်း ထင်သလို ဖြစ်လာတော့မှာ

ပထုတ်တော့ဘူး ထင်တယ်။

“တိုင်း မသွားရင် ပန်းနုရောင်ကို ရိပ်ပဲ တိုင်းကိုယ်စား သွားပြီး မဆွေးနွေးပေးရမလား”

“ကျုပ်”

တိုင်း မျက်လုံးအဆုံးကို ဝမ်းမနည်းမိအောင် စုံမှိတ်ချကာ အခါးကိုလှည့်၊ အတင်းပဲခပ်ဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍

“ရပါတယ် ကိုယ့်ကိုစွဲ ကိုယ်ပဲသွားပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ထင်တဲ့ ရိပ် တာကိုမှ မခံပုံဖြစ်ပါနဲ့”

“ဟွန်း”

မျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲ ခါလှဲလိုက်စဉ် ရိပ် အပြုံးတို့က ပိုပြီး မှာကျင့်သွားကာ မြေလှမ်းကိုလည်း တိုင်းနဲ့တမင်ဝေးအောင် ပြတင်း မီးခါတ်ဘက် မှောက်မှာက ရှောင်ထွက်ရပ်လိုက်သည်။

တိုင်း မြေလှမ်းတွေရွေ့သွားတာ ရိပ် လှည့်ကြည့်တဲ့ တဖြည်း ပြည့်စေတော့သွားဖန်ဆီလေ ရိပ် ရင်ထဲက ဝမ်းနည်းမှုတွေက တားမနိုင် ဟီးမရ ယိုစိတ်ကျလာစေခြင်းသည်။

နုလုံးသားထဲက ဝမ်းနည်းမှုတွေက ဝါဆိုမိုးလိုသည်းသည်း မည်းမည်းရွာသွန်းကာ

အချစ်ကြောင့် ပြိုကျလာတဲ့ မျက်ရည်မိုးကို သုတ်သင်ဖယ်ရှား ဖို့လည်း ရိပ် အသိတရာက ဆင်ခြင်မနေတော့။ တစ်ကိုယ်တည်း ပိုကြွေးခွင့်ရတုန်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငိုကြွေးပါ့မယ် တိုင်းရယ်။

တိုင်းကို ပေးထားတဲ့တစ်ဟာ တိုင်းကို ချစ်မိတဲ့ စိတ်ပဲ့
ဘယ်တော့မှ ခိုပုံ ဖျောက်ဖျက်ပစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တိုင်း သိရစေ
မယ်ကွယ်။

ခုတင်အောက်က အနက်ရောင် သားရေဒီတိုက်ကြီးကို ဆွဲထုတ်
ကာ ဗီရိုထဲက ခိုပုံ အဝတ်တွေအားလုံးကို ထိုးသိပ်ထည့်မိ၏။

တိုင်း တောင်းဆိုစဉ်ကတည်းက အသံပြိုင်အော်ထားတဲ့ စာချွန်
နှစ်စောင်ကိုလည်း ဖွဲ့ရာပေါ်တင်လျက်

တိုင်းရယ်

တိုင်းကိုချစ်တဲ့စိတ်က တိုင်း ချစ်သူနဲ့တိုင်း ပေါင်းအက်ထားကို
မြင်ခွင့်ရဖို့ ခိုပုံ ဘာမဆိုလုပ်ဖို့ ဝန်မလေးသလို

တိုင်း ကိုရက်ရက်ရောရော ကွားပေးဖို့လည်း ဝန်မလေးပါဘူး။
ကွယ်။

အခန်း (၁၄)

“တောက်”

ထစ်ကိုယ်လုံး အကြောတွေတင်းကာ မတ်မတ်ထိုင်နေမိတဲ့
ကိုယ်လေးက တောင့်လျက်၊ ဧဇုထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးပင်
ပြိုင်ပွဲကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်သင်လို့နေသည်။

“နလေး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ အခန်းထဲ တန်းဝင်လာသည့် တိုင်းကို မြင်
လှနှင့် ထုံကြဲနေတဲ့ ခံပြင်းပူတွေနဲ့ ဒေါသတွေက ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ
ပိစားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂုန်းခနဲထကာ

ဘေးဆန်ထားတဲ့ လက်ချောင်းတွေကို တင်းနေအောင်ဆုပ်ပြီး

“ဖီမှာ တိုင်း တိုင်းဟာ နုအချစ်နဲ့ နုဘဝကို ပက်ပက်စက်စက်

စော်ကားဖို့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက စောင့်ကြည့်ပြီး ခုလို ခုတ်စက်ရတာလဲ”

“ဘာ ဘယ်လို”

“ဟွန်း အခုမှ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတာလား”

တိုင်း ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်၍ စိတ်လှုပ်ရှားစွာပဲ အလှူတွေ ပျက်အောင် တင်းထားတဲ့ နုပျက်နာသေးကို စိုက်ကြည့်ကာ

“တိုင်းက ဘာကို မသိချင်ဟန်ဆောင်မိလို့လဲ နုလေးရယ်”

နုလေး ချိန်းတဲ့အတိုင်း တိုင်း လာခဲ့တယ်လေ”

“ဪ အတော်လေး လိမ္မာနေတဲ့ ချစ်သူပေါ့ ဟုတ်လား”

နှုတ်ခမ်းကို တမင်တွန့်ပြီး ခန့်လိုက်တဲ့ နုလေးစကားကြောင့်

တိုင်း ရင်မှာရှုပ်ထွေးသွားတာ အမှန်။

“ထိုင်ပါဦး နုလေးရယ်”

“မထိုင်ဘူး”

မာကျစ်နေတဲ့ စကားလုံးက ရင်အုံကို ငြောင့်ထောင်သည်။ တိုင်း ရင်မှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်ရသည်။ ထိုင်းလည်း မထိုင်ဖြစ်၊ မလိုအပ်ဘဲ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ဒေါသနှင့် ရင်ရင်းသီးသီး ဖြစ်နေပုံ၊ နုလေးကို မိနပ်ဝက်လောက် စိုက်ကြည့်ပြီးမှ

“ထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြရအောင် နုလေး ပေါ့”

နုလေး ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ အရင်ပြော၊ ပြီးမှ တိုင်းပြောမယ်”

“မပြောနဲ့ ဘာမှမပြောနဲ့ တိုင်း တိုင်းနဲ့နုလေး ပြောစရာ”

ကစကားမှမရှိတော့ဘူး”

နာနာကင်ကျွန် စိုက်ကြည့်ရင်းပြောကာ စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ အထားရောင် ရင်ရင်းလက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်ပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ချေလှမ်းပြင်သည်။

တိုင်း ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျသလို နားမလည်မှုတွေလည်း မပျာထွေးကာ

“နေပါဦး နုလေး”

ဟန်ထားရင်း လက်တိုင်အိတ်ကိုင်ထားတဲ့ နုလေး လက်မကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆိုင်တော့

“ထောက် တိုင်း လက်ကိုလှုတ်”

ပြောရတဲ့အသံက စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ်ပင်။ နုလေး ဘာဖြစ်လို့ ကိုင်းကို ဒီလောက်တောင် တင်းနေတာလဲ။

တွဲလာတဲ့လက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ တိုင်း ရင်ခွင်ထဲ နုလေး နှုတ်ခမ်းထင်လာလေ့ရှိသည်။ နုလေးရဲ့ လက်ကလေးကိုင်ရုံနဲ့ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ သိချင်စိတ်တို့နဲ့ မျက်လွှာချကာ တုန်ခါမျှတဲ့ နှုတ်ခမ်းလှည့်လေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

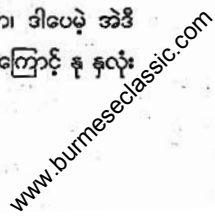
တိုင်ထားမိတဲ့ လက်ကလေးကိုမလှုတ်ဘဲ

“နုလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲကွာ”

“ဟွန်း ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး မေးရဲသေးလား။ ဒါ့မှာ တိုင်းဝဠာ ယူမျက်နှာပြောင်ထိုက်ပြီးမေးနေတာကို န

မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ပြန်ပြောဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး။ လွှတ် လွှတ်လေ”
 နုလေး အတင်းရုန်းခါလိုက်တော့ ဆုတ်ကိုင်ထားဆီတဲ့ တိုင်း
 လက်လွှတ်လိုက်တော့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ နုလေး။
 တိုင်း စိတ်ကိုထိန်းချုပ်လို့ မရတော့။
 ဖွတ်ပဲ နောက်က နုလေးကိုလှမ်းလှမ်းက ကို သိုင်း၊ ပက်ကာ
 “နုလေး”
 “တောက် သိပ်ကိုအောက်ထန်းကျညွှန်းတယ် တိုင်းဗေဠာ”
 နု မက်မောစွာ ခိုဝင်ခဲ့ဖူးတဲ့ တိုင်း ရင်ခွင်က ခုချိန်မှာ မီးတွေ
 လိုပူလောင်သလို မသတိနိုင်တဲ့စိတ်က အတင်းဆွဲဖက်ထားတဲ့ တိုင်း
 လက်တွေကို ဖြုတ်ချဖို့ကြိုးစား၏။
 “နုလေး”
 “ယူ လွှတ် နော် လွှတ်၊ ယူချက်နှာကို ရွံတယ်၊ ယူတစ်ကိုယ်
 လုံးလည်း ရွံတယ်၊ ခုမှ နုကို ဒီပုံစံတွေနဲ့ ငြားယောင်ဆီစီးသွင်းလို့
 ရမယ် မထင်နဲ့၊ နုဟာ တိုင်းကို ရင်နဲ့မဆုံအောင် ချစ်ခဲ့သလို ခုချိန်မှာ
 အချစ်တွေရဲ့ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားပြီ သိရဲ့လား”
 “ဘာတွေလည်း နုလေးရာ”
 “ဘာတွေလဲဆိုရင် နောက်ထပ် နုကို ယူ ဆွဲလားရမ်းလား၊
 လာမလုပ်နဲ့ တိုင်းဝဠာ၊ ယူ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နု မက်မောစရာ ဘာမှ
 မရှိတော့ဘူး”
 တိုင်း လက်တွေကို အတင်းပဲ ခြွတ်ချဆောင်ရန်ကာ မျက်နှာ

ကို မှန်တီးကာကွင်းစွာပဲ ထွန်၍ စေ့စေ့ကြည့်ပြောသည်က တိုင်း လိုက်မပီ
 နိုင်တဲ့ ဘာသာရပ်တွေလိုပဲ။
 ချွတ်ချင်းချည်း ပြောင်းလဲသွားတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ တိုင်း
 သိခွင့်မိတ်ကို ထိန်းမရတော့။ ဘာမှမရေရရာရာ မသိရဘဲနဲ့ နုလေးကို
 ထွတ်သွားခွင့် မပေးချင်ဘူး။
 တံခါးထဲမှာ တိုင်း ပိတ်ရင်ပြီး
 “မဟုတ်သေးဘူး နုလေး၊ နုလေး ချိန်းတဲ့အတိုင်း တိုင်း
 လာခဲ့တယ်၊ နုလေး ချက်ချင်းချည်း ပြောင်းလဲသွားတာ ဘာကြောင့်လဲ၊
 တိုင်း သိခွင့်ရှိရမှာပေါ့”
 “ဟွန်း သိပ်သိချင်သတဲ့၊ ဒီလောက်တောင်သိချင်ရင် ယူ
 ဟာမိကို ယူမေးကြည့်”
 “ဘာ”
 “ယူ မာသီလေး၊ ယူ မရှက်တတ်ဘူးဆိုရင် ယူဟာမိကို ယူ
 ပြန်မေးလို့က်”
 “ဟင်”
 တိုင်း ကိုယ်က ကျောက်ရုပ်အလား ငြိမ်သက်သွား၏။ ဟာမိ
 ကို မေးရမယ်တဲ့ မရှက်တတ်ရင်ဆိုတဲ့ စကားလုံးက ဘာသဘောလဲ။
 “ဒီမှာ တိုင်းဝဠာ ပန်းနုရောင်ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ချစ်တတ်လွန်း
 ပဲ ယူတို့ အဘက်ဘက်က အနုစာခံပြီး ချစ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
 လူရပ်တွေဟာ ယူ့ရဲ့အရှက်မရှိ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကြောင့် နု နုလုံး

သားမှာ အမုန်းတွေ နာကျင်မှုတွေဖြစ်သွားပြီ။ ဒါကြောင့် ယူ နဲ့ကို နောက်ထပ် ဆက်သွယ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ကြီးစားမယ်ဆိုရင် လက်ခေား တစ်ခုပေးခဲ့မယ်”

ပြောရင်း တိုင်းရှေ့ ခြေလှမ်းတိုးလာသည်။ တစ်ပေခန့်အကွာ မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် မတ်တပ်ရပ်ကာ တိုင်း မျက်နှာကို မနှစ်မို့တဲ မျက်လုံးနဲ့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် မော့ကြည့်ပြီးသည်နှင့်

ဝတ်စုံလေးနှင့်တစ်ထပ်တည်းကျအောင် အပြာဝတက်တောက်၊ ဆေးခြယ်ထားသော ညှာလက်သည်းချောင်းလေးတွေတို့ ဆုပ်ထားရာမှ ဖြန့်လိုက်ပြီး လက်ဖဝါးလေး မြှောက်ထက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် “ဖြန်း”

ကြားလိုက်ရတဲ့အသံနောက်မှာ တိုင်း ငါးပြင်တစ်ဖက် ပုခုံး ဖြစ်၍ခေါင်းတစ်ခုလုံး လည်ဆင်းသွား၏။

“ဟင်”

တိုင်း ပါးပြင်ကို လက်ဖဝါးနဲ့အုပ်ရင်း နုလေးကို အံ့ဩနာကျူ စွာပဲ ကြည့်၏။ ထိုအကြည့်ထဲမှာ မေးခွန်းမျှားစွာပါသွား၏။

နုလေး နှုတ်ခမ်းလှလှကို တွန့်ဖို့ပစ်ကာ ရင်ကိုဖြင့်ရင်း တိုင်း ပခုံးကိုပါ တိုက်လျက် ကြော့ကြော့မော့မော့ ထွက်သွားသည်က တိုင်း ကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ခါသွားသည်အထိ။

ပါးပေါ်တင်ထားတဲ့ လက်ဖဝါးကိုမချဘဲ နုလေး ကျော့ခိုင်းတွဲ သွားတဲ့ ကိုယ်လုံးသွဲ့သွဲ့လေးနောက် အမြင်ထဆုံးဝေးကြည့်မိ၏။

မဆိုင်လိုက်တာကွာ။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်သလိုနဲ့ ဝမ်းနည်းသွား၏။ မျက်ရည်တွေ မကျမီအောင် ထိန်းရင်း ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးမှုတို့ လှိုင်းထန်နေသည်။

ဘာတွေလဲကွာ။

ထလိုင်းချည်း ပါးချွန်ရတာ ဘာကြောင့်လဲ။

မာမီရယ်

ဘာတွေလဲ။

မြစ်နိုင့်ရင် အရာအားလုံးကို တိုင်း မေ့ပစ်လိုက်ချင်သည်။ မေ့ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ မိသောက်နေမိတာ တိုင်းကိုယ်တိုင် ထူမနိုင် ထမနိုင်တဲ့ ဂတိ။

ဒီလောက် မျှော်လည်နေတာတောင် အသိတရားတို့က အဖြစ် ကပျက်တို့ မြင်နေဆဲ။

မာမီရယ် အမှတ်သည်းနေတဲ့ တိုင်းရင်ဘတ်ကို လာဖွင့်ကြည့် စမ်းပါ။ နုလေး အမြင်တွေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင် မာမီ ဘာကြောင့် ကြားစင်ရတာလဲ ကွယ်။

သီးသန့်စားသောက်ခန်းမထဲမှာ နု တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်နေရင်း တိုင်း အလာကိုစောင့်နေရတာ ရင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။

ချစ်ခြင်ကြောင့် လက်ထပ်ပေါင်းဖော်ခွင့်ရမယ့် အချိန်ကို

စောင့်စားခဲ့ရတာလေ။ တိုင်း ဘေးကပ်လာရင် လက်ထပ်မယ့်အရေး ရင်မှီ
စွာ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ရင်မှာလှိုက်မြူးနေစဉ်

“ကွီ”

ကြားရတဲ့ တံခါးဖွင့်သံ တိုင်း လာပြီဆိုတဲ့အသံနဲ့ ရင်ခုန်စွာ
တံခါးဝဘက်ကျောပေးထိုင်နေမိတဲ့ တိုင်းနဲ့ခေါင်းကို တစ်ပါတည်း လှည့်
ကြည့်လိုက်တော့

ဆင်စွယ်ရောင် လက်ခြာနေသော လက်ကိုင်အိတ်ကို ဘယ်
လက်မှာ ဟန်ပါပါချိတ်လျက် ခဲရောင်ပေါ်မှာ လှိုင်းဆွန်းလေးတွေကို
ငွေမျှင်ကြိုးတွေယှက်ဖြာနေတဲ့ ဇက်ရှင်က ဘေးကွဲဝကတ်ရှည်နှင့်ပြုစီတာ
မပိန်မဝသော အနေတော်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကပ်ချပ်နေသည်။

ဆံပင်အတိုအကောက်လေးကို လှိုင်းကလေးတွေပေါ်အောင်
ဖိးသင်ထားသလို ကာလာခြယ်ပျက်နာလေးက အကြည့်မလွဲချင်စရာ
ကောင်းအောင် လှပနုပျိုနေသည်။

ခေတ်မီ ကျောရှင်းသော ဟန်နဲ့အချိန်အင်ကြီးသော အချို့၊
သမီးကြီးက တိုင်း မိခင်မှန်း နု သိလိုက်စဉ် ရင်မှာ နားလည်နိုင်အောင်
ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

“ဟင့် ဟင့် ပန်းနုရောင် စောင့်နေတာ ကြာပြီလား၊”

မနိုးမခန့် ပြုံးကာ ရယ်သံလေးစွက်ရင်း မေးတဲ့အသံက နုကို
တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးခြင်းမရှိသလိုချည်း။

နု အကြည့်လွှဲလိုက်တော့ ဒေါ်သီရိခေတ် စားပွဲခင်းကို ပတ်

၍ နုနဲ့မျှော်ရှာချင်းဆိုစဉ်မှာ ခပ်တည်တည်ပဲဝင်ထိုင်သည်။

“ဘာ ဘာကိစ္စလဲ အန်တီ”

“ကိစ္စကတော့ ပန်းနုရောင် ရိုက်မိမှာပါ”

“ဘာဘို ရိုက်မိချာလဲ အန်တီ”

“တိုင်း နို့နိန်းထားတဲ့ဆီ တိုင်း မလာဘဲ အန်တီရောက်လာတာ
ထိုက်တည်း။ က ပန်းနုရောင် အလိုလို နားလည်နေရမယ်။ ရိုက်မိနေရမယ်
လဲ။ ပန်းနုရောင် မရိုက်မိတာက သိပ်ကို ဖွန်နေသလားလို့”

“ဘာပြောလိုက်တယ် အန်တီ”

“ဟင့် ဟင့် ဖွန်ထူနေသလားလို့လေ”

“တောက်”

နု နှုတ်ခင်းလေးကို တင်းတင်းမိကိုက်ကာ ဒေါ်သီရိခေတ်ကို
ပြုစုခဲ့ပုံ ဖိုက်ကြည့်မိသည်က တစ်ဆတ်ဆတ်နာသွားတဲ့ စိတ်နဲ့ဖြစ်သည်။
ဒေါ်သီရိခေတ် မျက်နှာက အရောင်ပြောင်းမသွား။

နုကို ဖိုက်ကြည့်တဲ့အကြည့်ကိုမလွှဲဘဲ

“ပန်းနုရောင် စဉ်းစားကြည့်လေ။ တိုင်းဝဠာကို ညည်း အဲသ
လောက် စွဲလန်းနေတာ ဘာသာကျေရဲ့လား။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ”

နု အသားတွေ့ပါ တုန်ချင်လာသည်။ အန်တီ ပြောလိုက်တဲ့
ကားတွေက အေးအေးခဲခဲနဲ့ ဆီရခက်လှသည်။

“ပန်းနုရောင်ကို အန်တီ အဓကတည်းက သဘောမတူတာ
ကြောင့်မဲ့မဟုတ်ဘူး ညည်းမိသားစုရဲ့ အစဉ်အလာကို မကြိုက်လို့”

“ဘာ မိသားစုရဲ့အစဉ်အလာ ဟုတ်လား အန်တီ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

“ဘာ အစဉ်အလာလဲ အန်တီ”

“ဟင့် အိမ်ထောင်ကဲ့သို့ အစဉ်အလာ ပိုရှင်းအောင်ပြောရရင် အိမ်ထောင်ဆက်များတဲ့ အစဉ်အလာ”

“တောက် အန်တီ မဖော်ကားနဲ့”

ဒေါ်သီရိခေတ် လက်နှစ်ဖက်ယှက်ပိုက်ကာ မတ်မတ်ထိုင်ရင်း ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားတဲ့ မျက်နှာက ငြားနမ်းသွား၊ မတတ်ဖြစ်ကာ ပန်းနုရောင် အံ့တင်းတင်းမိကြိုက်မိ၏။

“အန်တီက စော်ကားတာလား။ ပန်းနုရောင် မိသားစုရဲ့ အစဉ်အလာက ဖြစ်ခဲ့တာလား။ ပြောစမ်းပါ”

“မပြောနဲ့”

နု ဝန်းခနဲ ထရပ်ကာ ဟန့်ထားလိုက်တဲ့အသံက ခြတ်ပြတ် တောင်းတောင်း။ ဒေါ်သီရိခေတ် မပူတဲ့ မျက်နှာပေးခဲ့ပြီးကြည့်သည်။

ပန်းနုရောင် မျက်နှာပေါ်က လင်းတစ်လှည့် မှောင်တစ်လှည့် ပြာတစ်လှည့်ဖြစ်နေသည်က အန်တီ ထောက်ပြတဲ့ နုတို့မိသားစု အစဉ်အလာကို ပြန်မြင်မိလိုလား။

အို နု နုလုံးသားမှာ တဆင့်ဆတ်နာကာ မျက်ရည်ကျမတတ် ဖြစ်သွား၏။

သားသမီး သုံးယောက်နဲ့ နုမာမိတာ နု ဒယ်ဒီနဲ့ကွဲသည်။ ၇

ဒယ်ဒီတု အိမ်ထောင်သစ်ထူသလို မာမိကလည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြု သည်။ ဒုတိယအိမ်ထောင်နဲ့ စိတ်သဘော မတိုက်ဆိုင်လို့ တစ်နှစ်ခွဲသာ ပေါင်းပြီး ပြန်ကွဲသည်။ အခုလက်ရှိ မာမိနဲ့ပေါင်းနေတဲ့ အန်ကယ် စိုး သက်ဖောင်က ထုတ်ယူ ခင်ပွန်းဖြစ်သည်။

မမ အစီရောင်ရဲ့ ပထမခင်ပွန်းက မုဆိုးဖို။ မမထက် ဆယ့်ရှစ် နှစ်ကြီးပြီးစီးပွားဥစ္စာနဲ့ ပြည့်စုံသည်။ အိမ်ပမဲ့ တစ်နှစ်လောက်ပဲ ပေါင်း ရှားသည်။ သွေးသီးရောဂါနဲ့ ဆုံးရှားသည်။

မမ ဒုတိယ အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ကလေးတင်ယောက်ရတော့ မမ ထမိုးသား အိမ်ထောင်အရူးဖောက်ပြန်ပြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက် တဲ့ ခိုးခြင်းသည်။ မမ ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ ဒုတိယအိမ်ထောင်ကို ကွာကာ ထုတ်ယူအိမ်ထောင်ပြုသည်။ အခုလက်ရှိ တတိယအိမ်ထောင်နဲ့ ကလေး နှစ်ယောက်ရသည်။ အိမ်ထောင်ဈေးက ငွေကြေးပြည့်စုံပေမယ့် မသာယာ ခဲ။ မမက အိမ်ထောင်အပျက်မခံနိုင်လို့ သည်းခံပြီးပေါင်းလေ ကိုသက်ခိုင် ကာ ပိုပြီးတင်းမာလေ။ နောက်ဆုံး အခြေအနေအရ တရားဝင် ကွဲမကွာရ လေးပေမယ့် တစ်အိမ်တည်းအတူနေပြီး လင်မယားချင်း မပေါင်းတော့တဲ့ အနေအထား။

တိုလေး အနီရောင်ကလည်း ဘာထူးသေးလဲ။ မိဘချင်း သဘောမတူတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ သည်။ အိမ်ပမဲ့ တစ်ဖက်က မရမကနဲ့လို့ ကွဲသွားသည်။

မာမိက ချော့ဆွာပျောင်းဖျိုး မာမိ မိတ်ဆွေရဲ့သမီးနဲ့ လူထိ

၁၇၂ ◊

မိန်းကလေး

ရှင်ကြားလက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုလေးက မာမိ လက်ထပ်ပေးတဲ့ မသစ်သစ်လွင်ကို မချစ်နိုင်လို့တဲ့။ ခပ်စိမ်းစိမ်းဆဲ ဆက်ဆံသည်။ မသစ်က လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ပေါင်းပေးမယ့် ကိုလေးစိတ်က မသစ်အပေါ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး မရှိခဲ့။ မသစ်က တစ်ပတ်သက်မြတ်နိုးတော့လည်း အိမ်ထောင်ရေးက မသာယာ။

ထိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ ကိုလေး အပြင်မှာ ကောင်းမလေးတွေနဲ့ တတ်တဲ့ ခြေရှုပ်နေတတ်သည်။ မသစ်က သည်းမခံလို့ကွာမယ်ဆိုရင် ကိုလေးက ဝမ်းမနည်းဘူး။ တွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဝန်မလေးဖြစ်နေသည်။ မသစ်က ကိုလေးကို ခုချိန်ထိ မြတ်နိုးတဲ့စိတ်နဲ့ပေါင်းနေလို့သာ ကိုလေး ချေ့မတိုးသားခြင်းဖြစ်သည်။

မိဘနှစ်ပါးရော အစ်ကိုနဲ့အစ်မပါ ထိုသို့ အိမ်ထောင်ရေး မပြေလည်မှုတွေ အိမ်ထောင်ဆက်များနေမှုတွေ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် တိုင်းမိဘက နုကို သဘောမတူနိုင်ဖြစ်နေတာ နဲ့ ဆဲပြင်းဆုံးပဲ။

“ဒီမှာ အန်တီ မိဘနှစ်ပါးနှုမတွေ ကံမကောင်းလို့ အိမ်ထောင်ဆက်များကြတာက နုနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ ပန်းနုရောင်၊ လူဆိုတာ မျိုးနိုးလိုက်တတ်တဲ့ အလေ့ရှိတယ်လေ”

“မဆိုင်လိုက်တာ လုံးဝမဆိုင်လိုက်တာ အန်တီရယ်”

“ပန်းနုရောင်က မဆိုင်ဘူးထင်ပေမယ့် အန်တီတို့အတွက်ကတော့ လုံးဝဆိုင်တယ်၊ အန်တီတို့ နိုင်ငံခြားမှာ အနေကြာလို့ ခေတ်မီပေ

မယ့် အိမ်ထောင်ရေးအသိကတော့ မိရိုးဖလာအတိုင်း တစ်လင်တစ်ယောက်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ အန်တီတို့သားစု အစဉ်အလာမှာ အိမ်ထောင်ကဲ့အိမ်ထောင်ပျက်မရှိဘူး၊ ကံကြမ္မာအရ အိမ်ထောင်ဘက်သေဆုံးလို့ နောက်အိမ်ထောင်ဖြုတ်ရင်တောင် ပြုတဲ့အိမ်ထောင်နဲ့ သေတပန်သက်တစ်ဆုံးပေါင်းခဲ့ကြတာများပဲ၊ လက်ရှိ အန်တီ မုဆိုးမဖြစ်သွားပြီ၊ ပန်းနုရောင် မာမိလိုတော့ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ထိပါးလာတဲ့စကားတွေက နု သွေးတွေကို ပွက်ပွက်ဆူထင်စေသည်။ ဒေါ်သီရိခေတ် ဟန်ပါပါပဲ ပန်းနုရောင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထရပ်သည်။

“အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ လမ်းဘေးအကြောဆိုင်မှာ ခံတွင်းပြိုင်အောင် အကြောဆိုင်စားရသလောက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လေးနက်ခိုင်မာတဲ့စိတ်ရှိရမယ်၊ ဆင်ခြင်တဲ့တရားကို လက်ကိုင်ထားရမယ်၊ အခန်းမသင့်ဖြစ်တိုင်း တစ်ယောက်ကိုကွာ၊ တစ်ယောက်ကိုယူ၊ မကြိုက်ရင် မပေါင်းဘူး၊ ဟိုတွဲ ဒီရှုပ်နဲ့ စိတ်အစာကျွေးနေရရင် ပန်းနုရောင် မာမိလို ကလေးသုံးယောက် လင်သုံးယောက်၊ ပန်းနုရောင် အစ်မလို ကလေးသုံးယောက် လင်သုံးယောက်၊ ပန်းနုရောင် ကလေးကို တရားဝင်က နှစ်ယောက် တရားမဝင်က ရေတွက်လို့မရအောင် ဖြစ်နေမှာလေ”

ဒါနဲ့ဆိုင်ခံရသည်ထက် နာကျင်အရှက်သည်းစရာကောင်းတဲ့ နု

မိသားစုရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအစဉ်အလာက နဲ့ အသိစာပျာတွေကို ပြောမှောင်ကာ ရပ်တည်မခိုင်လောက်အောင် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွား၏။

နဲ့ ထိန်းမနိုင်တဲ့ကိုယ်နဲ့လက်တို့ စာဆွဲမှာ အားပြုထောက်ချပ်ကာ ခုန်မှာ ပုံန်းခနဲထိုင်ချလိုက်သည်။

ဒေါ်သီရိခေတ် အားမနာတစ်ဆဲ ရုပ်လူနတ် နုပျောက်နာကို ငိုကြည့်ကာ ပြောစရာရှိတာကို ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီလို အိမ်ထောင်ကွဲတဲ့ အစဉ်အလာ၊ အိမ်ထောင်ဆက်များတဲ့ အစဉ်အလာရှိနေတဲ့ မိသားစုထဲက တစ်ယောက်ကို အန်တီ ချွေးမအဖြစ် လက်ခံဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်လို့ အဝကထည်နာ ငြင်းခဲ့တာပဲ။ ပန်းနုရောင် အရှင်းဆုံးပြောရရင် ညည်းနဲ့ညည်းသွားမှာနီးလို့ သားဒယ်ဒီရဲ့ကျန်းမာရေးကို အကြောင်းပြပြီး သားကို ပန်းနုရောင်နဲ့ဝေးအောင် အမေမိကားအပေါ် ခေါ်ခဲ့တာ”

နဲ့ နှုတ်ခမ်းသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ လည်ဖျိုကို စိညှစ်ထားသလို အပ်နီကာ အသံမထွက်နိုင်ဖြစ်ရ၏။

“ဒီကိုရောက်လာတော့ ဖန်သားရိုက်ကို အန်တီတို့ ခြင်ပြီ။ သဘောကျခဲ့တယ်။ ကံကောင်းတာက တိုင်းက ဒယ်ဒီ စိတ်ချမ်းသာအောင် ခေါင်ညှိတ်သလို တစ်ဖက်ကလည်း လိုလားတဲ့အတွက် တိုင်းကို အန်တီတို့ စိတ်ကြိုက်ချွေးမနဲ့ လက်ထပ်ပေးခွင့်ရခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သား စိတ်မှာ သူငယ်ချင်းချစ်သူဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပန်းနုရောင်ကို သိင်နေရအေး။

လွန်းတယ်။ သား ဒယ်ဒီ မရှိတော့ရင် သား ထင်ရာစိုင်းမယ်ဆိုတာ အန်တီ အဝကတည်းက သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသိချင်ဟန်ဆောင်ခဲ့တယ်။ အန်တီ မသိချင်ဟန်ဆောင်တာက သား က ထင်ရာစိုင်းဖို့ ရှေ့တိုးသလို ပန်းနုရောင်ကလည်း ရှေ့တိုးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတာကို သိရတော့ အန်တီ မသိချင်ဟန်ဆောင်လို့ မရတော့ဘူး”

နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ခါသွားသည့်နောက် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒါဆို အန်တီ သဘောက”

“ရှင်းနေတာပဲ ပန်းနုရောင်၊ ပန်းနုရောင်တို့မိသားစု အစဉ်အလာမျိုး၊ တိုင်း ဖြစ်မသွားအောင် အန်တီ ကာကွယ်ရမှာပဲ။ ကာကွယ်နေရင်ကြားက တိုင်းနဲ့ပန်းနုရောင် ထင်ရာစိုင်းပြီး ဇွတ်လက်ထပ်မယ်ထိုင် ပန်းနုရောင်လည်း ပန်းနုရောင် မိသားစု အစဉ်အလာအတိုင်း နှိပ်ထောင်ကွဲတာဝ ရောက်မှာ မလွှဲဘူး”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့”

“ပွန်း အန်တီ မသေသရွေ့ မရရအောင် ခွဲပစ်ဖို့ အန်တီ စိတ်ညှိသား ဒါကြောင့် ပန်းနုရောင် ရှေ့ဆက်တိုးချင်သပ ဆိုရင် ရှေ့တိုးကြည့်”

နဲ့ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ဆွဲခြစ်ဖိကိုက်လိုက်ပြီး အန်တီကို ရူးစူးရဲရဲကြည့်၏။ ဒေါ်သီရိခေတ် အပြုံးနုလေး ဖန်ဆင်းထားတဲ့ မျက်နှာကို မော့ကာတွန့်လျက် နုကို ငိုကြည့်၍

“အန်တီကတော့ ရက်ပိုင်းအတွင်း လပိုင်းအတွင်း ငရုရအောင် ခွဲမှာပဲ။ အဲသလို ခွဲမယ့်နည်းလည်း အန်တီမှာအဆင်သင့်ရှိပြီသား။ အေး နောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ်။ တိုင်းက ပန်းနုရောင်ကို ဘာမက်လုံး တွေပေးမှုတွေနဲ့ ဆွဲဆောင်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ဆွေးနွေးလဲ ယေဘုယျ အန်တီ သိတာက ပန်းနုရောင်ထင်သလို တိုင်းနဲ့ပန်းသားရိပ်ဟာ အယောင် ဆောင် လင်မယားမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

နက်ဟယ်လေး တောင့်မတ်ကာ ဆွေးဆွေ မှုခနဲ လှည့်ပတ်ပြီးပျော သလို ခံလိုက်ရသည်။ ဒေါ်သီရိခေတ် အပိုင်နိုင်ချည်း ခေါင်းညှိတ်၍

“ဟုတ်တယ် တကယ်ပေါင်းသင်းနေတဲ့ အစစ်အမှန် လင် မယား”

“မ မယ့်ဘူး”

နု ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခေါင်းရမ်းငြင်းလိုက်သည်။ ဒေါ်သီရိခေတ် မျက်နှာတင်းတင်းနဲ့ပြုံးလျက်

“ပန်းနုရောင် ဘာကြောင့် မယ့်တာလဲ”

“တိုင်းက အဲသလောက် စိတ်အလိုလိုက်တဲ့ ယောက်ျားမဟုတ် ဘူး”

“ပန်းနုရောင်က ဘာကိုကြည့်ပြီးပြောနိုင်တာလဲ”

“အို တိုင်းမှာ အဲဒီစိတ်ဆန္ဒမျိုးရိပ်ရင် နုနဲ့ပွဲလာတဲ့ သက်တမ်း မှာ တိုင်း စောင့်စည်းခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါကတော့ ချစ်သူဘဝလေ”

“မယ့်ဘူး လုံးဝ မယ့်ဘူး”

“မယ့်ရင် ယုံအောင် အန်တီ လက်တွေ့ပြမယ်။ ဟောဒီမှာ

ကြည့်”

ဒေါ်သီရိခေတ် လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ကာလာဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်၍ ပန်းနုရောင် ရှေ့စားပွဲပေါ် ချမေးလိုက်၏။

“ဟင်”

ဓာတ်ပုံထဲ၌ တိုင်းနဲ့ပန်းသားရိပ်က မင်္ဂလာမွေ့ရာထက်မှာ

“အို”

နု မကြည့်ရဲအောင် ရှက်ကာ အသိတရားတို့ ပြာမှောင်သွား၏။ ရင်မှာလည်း အညာခံလိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ အသိက ပုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲကာ စာတ်ပုံကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဆွဲဖြစ်ချင်စိတ်ပေါက်သည်အထိ ဒေါသ ဆွေ နာဘူင်မုန်းတီးမှုတွေဖြစ်ကုန်သည်။

ဓာတ်ပုံမြင်ပြီး သွေးရွေးသွေးတန်းဖြစ်သွားသည်။ ပန်းနုရောင် ကို ဒေါ်သီရိခေတ် ပြုံးပြုံးလေးစွာ ကြည့်ကာ

“ပန်းနုရောင် မယ့်လို့ ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုရင် တိုးကြည့်လို့ ရတယ်။ အန်တီကတော့ မပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမှာပဲ။ ပန်းနုရောင်က ပါသားစုရဲ့အဆင်အလာအတိုင်း အိမ်ထောင်ကဲ့ အိမ်ထောင်ပျက် အိမ် ထောင်ခက်များချင်ထယ်ဆိုရင်ပေါ့ ဟင်”

ပြေးပြီး မျက်နှာလေးခါကာ ကျောခိုင်းထွက်သွားတဲ့ အန်တီကို

ခု လှည့်ကြည့်ဖို့ထက်

ဖန်သားရိပ်နဲ့တိတ်တိတ်လေးပေါင်းနေတဲ့ အရှက်မရှိတဲ့ တိုင်း

မျက်နှာကို ပြေးမြင်ကာ

ခုလုံးသားမှာ ဖြေသိမ့်မရတဲ့ ဒေါသနဲ့ခံပြင်းစိတ်တွေ လွှမ်းမိုး

သွား၏။

တိုင်းစဉ္ဇာရယ်

ပန်းနုရောင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ယူ ညာထမ္ပ

ခံနေမယ့် ခပ်ထိုထို မိန်းကလေး ဖြစ်နေမှန်း ညမှ သိလိုက်ရတာ ရင်အနာ

ဆုံးပဲ သိရဲ့လား။

အခန်း (၁၅)

မာသ်ထုံကြည့်ပြီး ရှက်စိတ်နဲ့ မျက်ရည်တွေပါ ပိုင်းသွားသည်။
ပုဂံလာဦးညွှန်က လူနန်းသူနန်းဆယ်အောင် မူးလာတဲ့ ကိုယ်ကို ဖေးမကျ
ကွဲရင်း ခုထင်ပေါ် ဆွဲအတစ်မှာ နှစ်ပေဟက်ဝားလုံးတွေကျသွားသည်က
ပပူ့ရှာထက်ဖြစ်သွားသလို တိုင်းကိုယ်က ခိုပိ ကိုယ်ပေါ် ဖိကျသွားတဲ့
ကဖြစ်ကာ အမြင်ရိုင်းသွားစေသည်။

ဘာကြောင့် ဒီဇာတ်ထုံ မာသ်ထုံမှာရှိတာလဲ။ တိုင်း စဉ်းစားမရ
ပအောင် ခြစ်ရ၏။ ပိုဆိုးတာက နု အယုံကြည်ကင်းမဲ့သွားစေတဲ့ မာသ်
ဂကားလုံးတွေကြောင့် တိုင်း ရင်ကိုအထိမှန်ဆုံးပဲ။

နပေးသွားတဲ့ လက်အောင်က ခုချိန်ထိ ရင်မှာပူနေဆဲ။
“မင်း ရှင်းပြသင့်တယ်ကွ”

ပိုင်သစ် ဘီယာတစ်ကျွက်သောက်ရင်၊ အကြံပေးသည်။ တိုင်းရိပ်ဝေနေတဲ့ မျက်ဝန်းခွဲခေါင်းကို ရမ်းခါမိခင်။

“နုလေးမှ လုံးဝမျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲကွာ၊ ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်ရှင်းပြရမလဲ”

“နေဦး မင်းက ပန်းနုရောင်တို့ တကယ်ပဲ လက်ထင်ဖို့လား”

“ကိုယ် ပေးထားတဲ့ကတ် မချွတ်နိုင်ဘူး”

ထည်ဝါနဲ့ ကောင်းမှုတို့ နှစ်ယောက်လုံး တိုင်းကို မျက်နှာပျော်ပင်ကြည့်သည်က အံ့ဩမှုတွေနဲ့ဖြစ်သည်။

“ဘာ ကတိ”

“ဟုတ်တယ် ထည်ဝါ၊ ကိုယ် ကတိပေးပြီးသား၊ ကိုယ်ပြောတဲ့ နုလေး မနှစ်နာစေချင်ဘူး”

“ဘယ်လိုကွ”

ထည်ဝါ ဘီယာဘူးကို စားခွဲပေါ်ပြန်ချရင်း ခပ်လေးလေး၊ မမေးသည်။ တိုင်း အမြည်းတစ်ဖက် ခံတွင်းထဲထည့်ဝါး၍

“ဟုတ်တယ် နု ဘဝကို ကိုယ် စာနာတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ် ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံခဲ့တာကွ၊ နှုတ်မိသားစု အိမ်ထောင်စေ၊ တွေများရတဲ့အမိက အကြောင်းက အိမ်ထောင်ဖက်တွေက ထကလ၊ နှစ်နှစ်ကာကာ မမြတ်နိုးခဲ့ကြလို့”

“မင်းက အဲလိုမြင်တာလား”

“နုလေး ပြောလို့သိရသလောက်က အဲသလို ဖြစ်နေတယ်။”

ဒါကြောင့် နုလေးကို ကိုယ် စာနာမိတယ်။ နုလေး လိုချင်တဲ့ဘဝကို ကိုယ် ဘဝနဲ့တစ်သက်လုံး ပေးဆပ်သွားချင်ခဲ့တယ်။ ခုတော့”

တိုင်း ဆက်ပြောလို့မရအောင် ဖွန်းကြပ်ကာ အစ်မိသွားသည်။

ပိုင်သစ်တို့ စိတ်ပင်ပန်းသလိုချည်းဖြစ်ကာ ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ဖိသောက်လိုက် အမြည်းငါးလိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ ကောင်းမှု ခပ်နိုက်မိုက်လေးကြည့်ပြီး

“မင်း အဝတထည်က ကိုယ်တို့နဲ့တိုင်ပင်သင့်တယ်”

“ကိုယ်လည်း အရမ်းထူထူနေတယ်ကွာ၊ အဲဒီအချိန်က ဒယ်ဒီကျွန်းမာရှေးကို နီးရိပ်သလို နုလေးကိုလည်း သနားနေမိတယ်။ ရိပ်ကလည်း ကိုယ့်ထက်က တွေ့တွေ့ထူးထူး ပြောစရာမလိုဘဲ ကိုယ် တောင်းဆိုသမျှကို ခေါင်းညှိတ်ခဲ့တော့ ကိုယ့်စိတ်က အလိုလို ကျေနပ်သွားတယ်။

။ယ်ဒီ ဆုံးသွားရင် ဖာမီကိုချော့မော့ပြီး စည်းရုံးလိုက်မယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဟာမီ ဘယ်လိုသိပြီး ခုလို ဇနီးတီးလိုက်တာပဲ မသိဘူး”

“ရိပ် ပြောလိုက်တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

တိုင်း အလှည့်စာကူပဲ ခေါင်းရှမ်းလိုက်သည်။

“ရိပ် စိတ်ကို ကိုယ်သိနေတယ်၊ ရိပ် ဖွင့်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်း၊ စဉ်းစားစရာတော့ အတော်လေး ကောင်းနေပြီ”

ပိုင်သစ် မျှော်နှာကို လက်ဖဝါးနဲ့တစ်ချက်ပွတ်ရင်း တိုင်းကို နှုတ်ကြည့်ပြီးပြောသည်။ ကောင်းမှုနဲ့ထည်ဝါလည်း ခေါင်းဆတ်ဆတ် ညှိတ်လျက်

“ရိပ်ကရော မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ အဲသလောက်ထိ လိုက်လိုက် လျော့လျော့ ဖြစ်ရတာလဲ”

တိုင်း တွေခနဲဖြစ်ကာ မျက်လုံးထဲပြူးကျယ်သလို ဖြစ်သွား၏။ တိုင်း ထစ်ခါမှ ရိပ်ဘက်ကို မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး။

“ရိပ် မင်းကို လိုက်လျော့တာက ဘာကြောင့်လဲ၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ရိပ် မကလားညီက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့တာ သေချာမလား၊ ဓာတ်ပုံထဲက အတိုင်းဆိုရင်”

ထည့်ဝါ ပခုံးလေးဟန်ပါပါတွန့်ခင်း ဖြော့မှ တိုင်း မျက်ငန်း ပြာဝေမတတ်ဖြစ်သွား၏။ တိုင်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ဖတ်ပြီး

“ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးကွာ”

“သေချာလို့လား တိုင်း”

မျက်ခုံးတွေပြိုင်တူပင့်ပြီး သုံးယောက်သား မျက်စိနဲ့မေးသလို ပိုင်သစ်က အသံထွက်ပြီး မေးသည်က တိုင်း ရင်ခွင်ထဲ မြင်းတစ်ကောင် ကဆုန်ပေါက်ပြေးနေသလို ပြင်းထန်စွာလှုပ်ရှားသွား၏။

“မဖြစ်ခဲ့ဘူးကွာ၊ ကိုယ် ရိပ်ကို ဖွင့်မေးခဲ့တယ်၊ ဟင့်အင်၊ တဲ့”

ပိုင်သစ်တို့ မယုံသလို သက်ပြင်းကိုယ်စီချသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ရှိအခြေအနေအရ မင်း၊ မာမီ သိပ်ပြင်၊ ထန်နေတယ်၊ နုကာလည်း မင်းကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘူး၊ အဆိုးဆုံးက မင်းနဲ့ရိပ် တိတ်တိတ်ပေါင်းနေတယ်လို့မြင်သွားတော့ မင်းကို ပြန်သွား”

တဲ့ သဘောပဲ”

“ဟုတ်တယ် ပန်းနုရောင် မင်းကို တကယ်ခွဲသွားတာတော့ ကိုယ်တို့သည်း လက်ခံလို့ရတယ်”

တိုင်း သက်ပြင်းမောချကာ ခေါင်းမထူနိုင်အောင် ယိုင်လှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ စားပွဲပေါ် လက်ထစ်၍ခေါင်းကို လက်ချောင်းတွေနဲ့ အားပြုထောက်ကာ

“ကိုယ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“အကောင်းဆုံးက ဝူချိန်မှာ မင်း ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲနေသင့်တယ်”

“ဘယ်လို ကောင်းမှု”

“ဟုတ်တယ်သေ၊ မင်း မာမီ ကြားဝင်လာတဲ့ကိစ္စ မင်းဘာမှ ဆက်လုပ်လို့အရတော့ပူ။ ငြီးတော့ ပန်းနုရောင်ကို မင်းမချစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ကိုယ်တို့ သိတယ်”

တိုင်း ခေါင်းတစ်ခုစပ် ရမ်းသိုက်သည်။ ကောင်းမှု လက်ကျန် သိသာတဲ့ အကုန်မော့သောဘဝသည်ကို တိုင်း မမှီတ်မသုန် ဝေးကြည့်ဖြစ် သည်။

“နုလေးကို ကိုယ် မချစ်ဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုအမြင်ဖို့ကြောင့် ကောင်းမှု မင်းဘာကြောင့်ပြောနိုင်ရတာလဲ”

ကောင်းမှု ခေါင်းလေးဆတ်ကာ ဆက်ပြော၏။

“ပန်းနုရောင် မင်းကို အရမ်းလိုက်လျော့သလို အရေးလည်း မပေးတယ်၊ မင်းကို ချစ်သူလိုလည်း နဲ့ဆိုးဆိုးတဲ့အပေါ်မှာ မင်းသာယာ

တာ၊ ပြီးတော့ ပန်းနုရောင် မိသားစု အိမ်ထောင်ဆက်တွေများတာကို စာနာမိတဲ့ မင်းစိတ်က ပန်းနုရောင်ကို အိမ်ထောင်ဆက်တွေ မချွေးချင်တဲ့ စေတနာတွေဖြစ်မိတယ်။ အဲဒီ စေတနာနဲ့ ပန်းနုရောင်ကို မင်းဘဝထဲ ဆွဲသွင်းချင်တာ၊ တနည်းပြောရရင် ပန်းနုရောင်က သူ့မိသားစုတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး မသာမယာ အကွဲအပြားချိုးခွဲတဲ့ ဖခင်စားချင်ဘူး။ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ခိုးမြေကျပေါင်းချင်တယ်။ ပန်းနုရောင် တောထဲတတ်တတ်ဆန္ဒကို မင်းဖြည့်ဆည်းပေးချင်တဲ့စိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့ ပန်းနုရောင်ကို မင်းလက်ထပ်ချင်တာ၊ ချစ်သူလို ချစ်ဖို့ စိတ်ကိစ္စတစ်ခုလက်ခံခဲ့တာ ဟုတ်တယ်နော်”

ကောင်းမှု ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောရင်း လက်ခံဖျက်တီးရင်း မေးဆတ်မေးတဲ့အခါ တိုင်း ဘာမှပြန်မပြောတတ်အောင် အံ့ကြွေသက်သွား၏။

တိုင်း မျက်လုံးကိုစုံစိုတ်လိုက်တော့ ပိုင်သစ် ခေါင်းဆာစ်ချက် ဆတ်ပြီ။

“ဟုတ်တယ် တိုင်း။ မင်း ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိလည်းဆိုတာ ကိုယ်တို့အားလုံးသိတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းစိတ်ကို ခဏလျှော့ချလိုက်”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ တိုင်း။ လောလောဆယ် မင်း ရင်ထဲမှာ ပန်းနုရောင်ရဲ့ကိစ္စကို ဘောင်ခတ်ပြီးရပ်ပစ်လိုက်”

ပိုင်သစ်နဲ့တည့်ဝါ တစ်ခွန်းဆီပြောသည်ကို တိုင်း မျက်လွှာလေး အားမပါစွာပင့်ကာ ငေးကြည့်လိုက်သည်။

“ခလောလောဆယ် မင်းကို ကိုယ်တို့ အိမ်ပြန်ဖို့ပေးမယ်”

“ရတယ်ကွာ ကိုယ်ကုမ္ပဏီမှာပဲ အိပ်လိုက်မယ်”

“မင်း အဲလိုမလုပ်နဲ့ မင်းမာမီ မင်းကိုမသကာ ဖြစ်ရင် မင်းမာမီ

ပဲ ပစ်မှတ်က ပန်းနုရောင်ဆီ ရောက်သွားနိုင်တယ်”

တိုင်း ခေါင်းမခါရက်နိုင်အောင် ခလေးကို သနားသွားသည်။

ဟမီ ပစ်မှတ် ခလေးဆီ မရောက်ဖို့ တိုင်း ကြိုတင်မိတ်သည်းခံရမယ့် လောလော့။

“ပြီးတော့ ဝိုင်ကိုလည်း မင်း အားနာသင့်တယ်။ ဝိုင်ခမျာ

မင်းကို ဒီလောက် နားလည်ပေးရက်နဲ့ ပန်းနုရောင်နဲ့တိတ်တိတ်ပုန်း

ယက်ခတ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အမြင်မျိုးဖြစ်သွားရင် မင်းကို ဝိုင် ရှေ့ဆက်

ဖူးလည်ပေးဖို့ အရင်လို ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ

ကြောင့် ရှင်လည်းလျှောက်ကာ များလည်းဆွဲသွားဖြစ်အောင် မင်းအိမ်ပြန်ဖို့

ပဲအပ်တာ။ ဒါမှ အားလုံးအမြင်ကြည်မယ်။ အားလုံး အမြင်ကြည်မှ

ကံစရာဆို ပြဿနာကြီးတော့တူတော့။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖြေရှင်း

ပိုင်တယ် ကံ ပေါက်တယ်နော် သူငယ်ချင်း”

ပန်းကို ဖက်ရင်း ကောင်းမှု ပြောလာတော့ တိုင်း ခေါင်းမခါ

ပြီးသလို ခေါင်းလည်းမပတ်ဖြစ်တော့။ သုံးယောက်တစ်ယောက်ဆိုတော့

လည်း သုံးယောက်ဆန္ဒကိုပဲ အတည်ပြုလက်ခံကာ အိမ်ကိုတန်းပြန်ခဲ့ရ

လှည့်အဖြစ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း အခြေအနေက ထင်တာတွေ ဖြစ်

လာသည်။

“သမီး အန်တီ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

အခန်းထဲက ပျံ့ထွက်လာတဲ့ မာမိ အသံကြောင့် တိုင်း ခြေလှမ်းက နံရံကပ်တွယ်ကာ ရပ်လျက်သားဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ်က အတော်လေး မူးနေပေမယ့် အသိတရားထို့က ရှိနေဆဲမို့

“သမီးလည်း သားတောင်းဆိုသမျှကို လိုက်လျော့ပေးဆိုတာ အန်တီ သိတယ်။ အဲဒီတုန်းက သမီး အန်ကယ်ရဲ့ကျန်းမာရေးကို ငြိပြီး အန်တီ ဘာမှမစွက်ဖက်ခဲ့ဘူး။ သမီးတို့ လူငယ်ချင်း ဘယ်လိုတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ပါစေ၊ နားလည်လိုက်လျော့ပါစေ၊ အန်တီ ရင်ထဲမှာတော့ သားမဲ့သမီး ရာသက်ပန်ပေါင်းသင်းကြဖို့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ အန်တီ ချွတ်ဆိတ်နေခဲ့တာ”

တိုင်း မသိမသာ သက်မချလိုက်သည်။ မိမိက အန်တီရေမှာ ခေါင်းလေးငုံ့နေရုံမှတစ်ပါး ဘာတစ်ခုနဲ့မှ မပြောဘူး။

“သမီး အန်ကယ် ဆုံးဖြတ်တာတည်းက အန်တီ ရင်ထဲထိတ်ထိတ်နဲ့ သမီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပဲ ကျွန်ုပ်။ သမီး တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားဖို့ အထုပ်အဖိုးတွေ့ပြင်ဆင်နေတာဖြစ်ရတော့ အန်တီ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရတယ် သမီး။ သမီးခီကွာရှင်းတာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးထားတာကိုလည်း အန်တီ အသိအမှတ်မပြုဘူး။ ဒီကိစ္စ သမီးဆီက တွေ့သိရင်လည်း ဝမ်းနည်းလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးတို့ အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။ သမီး ထွက်မသွားပါနဲ့၊ တစ်လွန်ရောက်နေမှ”

သမီး အန်ကယ်ရဲ့ပညာဉ်ကို စိတ်သောကတွေနဲ့တွယ်ရာမဲ့ဘဝ ရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ် နော်”

အဆက်မပြတ်ပြောနေတဲ့ မာမိအသံက ဝမ်းနည်းမှုတွေကြောင့် ကုန်ခါအင်ပို့နေသည်က ဆိုင်း ရင်ကို ဝမ်းနည်းစေသည်။

“သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီး ဘာဖြစ်စေချင်လဲ ပြောပါ။ ပန်းနုရောင်နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်အောင် အန်တီ သားကို ဆုံးမပေးပါ့မယ် သမီးရယ်နော်”

“ရင်ထဲထိ မိမိကြောင့် တိုင်းကို အန်တီ ဆုံးမပေးဖို့မလိုပါဘူး”

“ဆို မဟုတ်တာ။ သမီးကိုသား မြတ်မြတ်နိုးနိုးပေါင်းသင်းဖို့ ဖမ်းနင်း ဆုံးမပေးရမှာပေါ့”

မိမိ ဒေါင်းကလေးရမ်းလိုက်ပြီး အန်တီ ကျေနပ်အောင်ပြုံး၍

“လို့ပါဘူး အန်တီရယ်။ တိုင်းစိတ်ကို ရိပ် အစကတည်းက မှားလည်ပေးခဲ့တာ တိုင်းနဲ့ပေါင်းသင်းခွင့်ရဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မဟုတ်ဘူး မိမိ ရင်ထဲက မြဲမြံစွာစင်စင် လိုက်လျော့ပေးခဲ့တာပါ။ ဒီကိစ္စအတွက် အန်တီ တိုင်းကို ဘာမှမပြောပါနဲ့။ မိအားလည်း မပေးပါနဲ့ အန်တီ။ ဆုံးမနေဖို့လည်း မလိုပါဘူး”

“သမီးရယ်”

ဒေါ်သီရိခေတ် ရင်မှာ မိမိကို အတိုင်းမသိ မြတ်နိုးစုံမက်သွားကာ ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်နဲ့ ချွေးမကိုဖက်၍ ချစ်ခင်စွာပဲ ပါးပြင်နုနုလေးကို မွှေးနှိုက်လိုက်သည်။

“သမီး ဖြစ်စေချင်သလို အန်တီ တိုင်းကို မဆုံးမဘူး။ ဖိအားလည်း မပေးပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီရော သမီးမိတ်ဆရာ စိတ်ဆင်းရဲစရာဖြစ်အောင် သမီး ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ဘူး။ အန်တီကို ကတိပေးနိုင်မလား ဟင်”

ရိပ် သက်မလေးချက်က ထွေးဖက်ထားတဲ့ အန်တီလက်ဖျားလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်က အန်တီ ကျေနပ်ပါစေမိတာ စိတ်မဆင်းရဲပါစေခဲ့လိုတဲ့ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ရိပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်မှ အန်တီ မျက်နှာပေါ်က ကြေကွဲစွန်းစိုမိခြင်းတွေနေရာမှာ ကြည့်နူးရွှင်မြူးခြင်းတွေ ဖြစ်တည်ကုန်သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်”

“ပြောရင်း ရိပ်ရဲ့ကျန်ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို ရှိုက်နင်းပြန်သည်။

“အန်တီ စိတ်ချမယ်နော် သမီး”

ရိပ် ထပ်ဆင့်ခေါင်းအညိတ်မှာ မာမီ မျက်နှာပေါ်တွင် ကြည့်နူးသော အပြုံးပန်းတွေဝေစောသွားသည်ကို ရောင်းကြည့်ရင်း တိုင်းရပ်မှာ မာမီနည်းတူ ကြည့်နူးသလို ခံစားမိ၏။

မာမီ စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာတော့ နံရံမှာ ကပ်ရပ်နေတဲ့ တိုင်း ကိုမြင်သွား၏။

တိုင်း မာမီအကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ခဲ့သလို မျက်သွားချလိုက်သည်။

မာမီ တစ်ခုခုပြောမလို့ ပြင်ပျိုးမှ မပြောတော့ပဲ တိုင်းရွှေ့က

ခြေသံမြည်အောင် လျှောက်ရင်း အောက်ထပ်သို့ လှေကားထစ်တွေကို ဖြတ်နင်းရင်း ဆင်းသွားသည်။

မာမီ အရိပ်ကလေးပျောက်သွားမှ တိုင်း အသက်ဝဝရှူနိုင်သည်။ မာမီ ခြေသံတွေက တိုင်းကို မဆူပါဘူးလို့ ရိပ် ကျေနပ်အောင် မာမီ ပြောခဲ့တဲ့ စကားကိုသက်သေထူတဲ့အနေနဲ့ မဆုံးမသော်လည်း ထိုခြေသံက ဆုံးမသယောင် တိုင်း ခံစားလိုက်ရသည်။

မာမီ စိတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်တည်နေလဲဆိုတာ တိုင်း သိပါတယ် မာမီရယ်။

အခန်း (၁၆)

ရိပ် နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကို တိုင်း စိတ်က မလုံမလုံဖြစ်ကာ အခန်းထဲ ခြေလှမ်းမသွင်းရဲအောင် ခြစ်မိသည်။

တိုင်း ခြေလှမ်းတွေက အလိုလိုနေရင်း လသာဆောင်တက် ရွေ့လျားသွား၏။ အစိုးမရနိုင်သော စိတ်က ဟိုတွေ့ ဒီတွေ့နဲ့ ခိုပိန်နဲ့ လေးတို့ဆီ အလှည့်ကျ ဖျံသန်းနေမိသည်။

လသာဆောင်မှာ အတွေ့တွေ့နဲ့ပစ်ပေးနေတဲ့စိတ်က အိမ်သူ့ စိတ်လည်း မဖြစ်မိ။ စိတ်က နုလေးဆီ ပြေးသွားချင်သလိုလို ရိပ် မျက်နှာနုနုဖူးဖူးလေးကို ငေးကြည့်ချင်သလိုလိုနဲ့ ဂနာမငြိမ်သလို ခြစ်မိနေ သည်။

ထိုစိတ်နဲ့ ခြေလှမ်းတို့က ရိပ်ရဲ့ထဲအခန်းထဲပြန်လာညှိမိသည်။

လည်းကောင်း

အခန်းတံခါး ခင်ဟာမလေးဖြင့်ကြည့်မိတော့ ရိပ်က ဒရင်းဘတ်ပေါ် အိပ်မောကျလျက်။

တိုင်း အသက်ရှူချောင်သလိုဖြစ်ကာ သက်မချပြီး အခန်းထဲ ဝင်သည်။ မွေ့ရာပေါ် ကနီလန်ဖြတ်လှဲချရင်း အိပ်မပျော်နိုင်တဲ့ စိတ်နဲ့ အတူ မျက်လုံးတို့က ရိပ်ဆီ ရောက်သွားသည်။

မွေ့ရာထက်မှ ထထိုင်ရင်း စိတ်ခေါ်ဆောင်ရာအတိုင်း ရိပ်ဆီ ခြေလှမ်းတို့ရွေ့သွား၏။

ဒရင်းဘတ်ပေါ် ပက်လက်ကလေး ကိုယ်ကိုဆန့်ကာ မွေးပွဲမြို့ ဖောင်ကို ခါးအထိ လှမ်းခြုံထားတဲ့ ရိပ်က ညှမ်းရောင် ပြာလဲ့လဲ့အောက် မှာ အလှတစ်မျိုးတိုးနေသလို တိုင်း ခံစားမိ၏။

အသက်ရှူလိုက်တိုင်း မြို့ကြွလာတဲ့ ရင်အုံလေးက အဖြူရောင် ညဝတ်ပါဝန်လေးချဲ့ ရင်နေရာကို စည်းချက်ညီညီကြွနေသည်မှာ တိုင်း ရင်ခန့်သံကို နွေးသွားစေသည်။

ဆန့်ထားတဲ့ လည်တိုင်လေးထက်က မျက်နှာလေးကလည်း ဖာန်ချင်းအလိုက် အလှတွေ့ဆောင်ကာ ဆွဲဆောင်ထားသလိုပင်။ တိုင်း မျက်ဝန်းအစုံက မှေးမှိတ်ထားတဲ့ မျက်ခွံမို့မို့လေးတွေ ကော့ညှတ်နေတဲ့ မျက်တောင်နက်နက်ကလေးတွေ။

နှာတံခြောင့်ခြောင့်အောက်က စေ့ပိတ်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး လေးပေါ်မှာ ခေါက်တုံးခါက်ပြန် စိုက်ကြည့်မိသည်က တဒိတ်ဒိတ်ခုန် မနေသော ရင်ဘတ်နှင်ဖြစ်သည်။

နှုတ်ခမ်းလေးကို ကြည့်လေတိုင်း နှုတ်ခမ်းလွှာက နွေးနီသလို ဖြစ်သွား၏။ မင်္ဂလာတည့်ခဲပွဲနေ့က တိုင်း တကယ်ကို နမ်းရွိုက်ခဲ့သည် ဆိုတဲ့ အသံက တိုင်း စိတ်တွေကို ကတိမ်းကပါးဖြစ်စေသည်။

ရင်ခုန်စိတ်တို့က ထိန်းမရဖြစ်ကာ ဒရင်ဆာတ်ဘေး၊ ဒုညွှတ်၍ အသာအယာ ထိုင်ချစ်တဲ့ကိုယ်က မခါင်းကိုးကိုးကာ တိုနှုတ်ခမ်းသား လေးကို ဖွဖွရွရွလေးဖိကပ် နမ်းရှိုက်မိတဲ့အထိ တိုင်း နှလုံးသားက ပျော်ဝင်သွား၏။

ဆတ်ခနဲ လူးလွန်သွားတဲ့ ရိပ် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကြောင့် တိုင်း အသံဝင်လာပေမယ့် ရင်ခုန်စိတ်တို့က မငြိမ်သေး။

ရိပ် နိုးသွားမှာလည်း စိုးရိမ်သလို နိုးနမ်းမိတဲ့ အနမ်းလေးကို မိသွားမှာလည်း စိုးရိမ်သွား၏။

သူငယ်ချင်းတွေအကြပ်ကိုင်ပြီး မင်္ဂလာတည့်ခဲပွဲကနမ်းခဲရတဲ့ အနမ်းက ချိုမြရင်ဖိုစေသလို ဒီတစ်ကြိမ် နိုးနမ်းရတဲ့ ရသကပျိုပြီး ရင်ဖိုစေကာ အကြိမ်ကြိမ်နမ်းမိဖို့ စိတ်တိုပိုင်ကျဉ်းဆင်းလာသည်။

တိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို အတင်းပဲအပိတ်ရင်၊ မနမ်း အောင် ထိန်းမရတော့ ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။

ရိပ် ရယ် ပထမအနမ်းလေးကြွေတုန်းက ရင်ခုန်စေသလို ဒုတိယအနမ်းလေးကြွေမိပြန်တော့ အချစ်တွေ တနီပိရိင်ငြေးတက်လို့ သလိုပဲ ရိပ်ရယ်။

ရိပ်ကို တိုင်း ချစ်သွားပြီထင်တယ်။

မျိုးစာပေ

ရိပ် ဈာတ်ခနဲနိုးလာတော့ ရင်တွေ ဗရန်းပတာ ခုန်ကာ လန့်ချင် သွား၏။

ရိပ် ခါးပေါ်ဖွဖွပတ်ထားတဲ့ တိုင်းရဲ့လက်တစ်ဖက်၊ ကျန်လက် တစ်ဖက်က ဒရင်ဆာတ်ဘောင်မှာ ကွေးတင်ကာ မျက်နှာလေးမောက် လျက် အိပ်ပျော်နေရာတည့် တိုင်းတစ်ကိုယ်လုံးကကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ခပ်ခွေ ခွေလေး။

"ဆို"

ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်ပြီး ရိပ်အပါးမှာ ခုလိုအိပ်ပျော်နေ ရတာလဲ၊ သူ့ခုတင်ပေါ် သူ အေးအေးဆေးဆေး သွားမအိပ်ဘဲနဲ့။

ရိပ် ခါးပေါ်က တိုင်း လက်တစ်ဖက်ကို အသာပင့်မကာ ရိပ် ကိုယ်ကို ဒရင်ဘတ်ပေါ်မှ ရွှေ့ဖို့ကြိုးစားမိသည်။

ကိုယ်ကို မတ်ရင်း ဒရင်ဆာတ်ပေါ်က ဆင်းကာ တိုင်း လက်ကို ဒရင်ဘတ်ပေါ် ဆန့်လျက် အတိုင်းပဲ ဖွဖွလေး တင်ပေးလိုက်သည်။

တိုင်းဆာတော့ ဒရင်ဘတ်ပေါ် ပိုလျက်သား အိပ်မောကျနေဆဲ။ ရိပ် သက်မအသာချွန် အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့မိတာ ရင်ခုန်စိတ်တွေ ပထိန်းနိုင်မှာကို စိုးရိမ်လို့ပဲဖြစ်သည်။

"ဟင်"

အသိဝင်လာတော့ တိုင်း မျက်လုံးအဆမတန် ပြူးကျယ်သွား ၏။ ရိပ်ရဲ့ဒရင်ဆာတ်မှာ မှေးပြီး အိပ်ပျော်သွားမိတဲ့အဖြစ်က ရိပ် ဘယ်လို

မျိုးစာပေ

မြင်သွားမလဲ။

အရင်းဘတ်ပေါ်မှာ ရိပ် မရှိပေမယ့် ဆင်ခုန်စိတ်က ခပ်ရှက်ရွက် ဖြစ်သွား၏။ ရိပ် အထင်သေးသွားမလား။ ရှေ့ဆက် နားထည့်ပေးနိုင် မလားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သွေးကြောကလေးများ ပျံ့နှံ့သွား၏။

အခန်းထဲမှာ ဝှေ့ကြည့်မိ၏။ ရိပ်ကိုလည်း မတွေ့ရသလို ရိပ်ခုံ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးပင် ရှူရှိုက်ခွင့်မရတော့ ရင်မှာထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပါ သည်။ ရိပ် တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားပြီလား။

အတွေးနဲ့ထကာ ဝှေ့ကြည့်တော့ အရင်းဘတ်ခြေရင်းမှာ ခိပ် အဝတ်အစားတွေထည့်ထားတဲ့ သားရေအိတ်ကြီးက ဒီအတိုင်း။

အဝတ်အိတ်မြင်မှ ရင်ထဲက အပူလုံးကျသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ရိပ် ကို တွေ့ချင် မြင်ချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်နေဆဲ။
ရိပ် ဘယ်မှာလဲကွယ်။

ည

ကြယ်တွေစုံတဲ့ညကြီးက လှပအေးချမ်းကာ ရင်ပိုစေသလို မက်မောပျော်ဝင်သလိုလိုနှင့် တိမ်းယိုင်နေမိတဲ့ စိတ်ကို ပြားမယောင်းနိုး စွမ်း၏။ ထိုစဉ်

“ရိပ်”

မြိုင်ညောင်းတဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ရိပ် ကိုယ်လုံးလေးအတော့ပတ်

ကာ။

မိန်းမကြည့်လို့နေတဲ့ ရေမျက်နှာပြင်ကို ငေးကြည့်နေတဲ့ ရိပ် အထိတ်လားသည်။ ရိပ် ခေါင်းထဲကြည့်တော့ ကြော့ပြားကပ်ထားတဲ့ ရေကူး ဆောင်းမှာ လက်နှစ်ဖက်ဘက် အခြေရောင်ဆောင်းဘက်ပွေ့ထဲထည့်၍ ရပ်နေတဲ့ တိုင်းက ထစ်ကိုယ်လုံး ဇွတ်စွတ်မြူနေတဲ့ ဝတ်စုံလေးနဲ့ပဲ ရင်ခုန်ချင်စရာ ကောင်းနေသည်။

နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အကြည့်မလွှဲဘဲ ရိပ် ကြည့်နေရင်းနှင့်

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ တိုင်း”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ရင်ပိုရတဲ့ တိုင်းက ဆောင်းဘီအိတ်ထဲက လက်ဘမ်းဖက်ပြန်ထုတ်ကာ ဆံပင်တွေကို တစ် ချက်ထ လိုက်၏။ ပြီးမှ ရိပ် မျက်နှာလေးကို ဝှေ့ဝှေ့ကြည့်၍

“ကိုယ် ဝန်ခံစရာရှိလို့”

“ဘာကိုလဲသင်”

“ကိုယ် ခိုပုံကို ချစ်နေတာကို”

“ဘာ”

ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဖိပြီး တိုင်းကို စိုက်ကြည့်လျက်။

ရိပ် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ ခြေလှမ်းတွေကိုလည်း နောက်ဆုတ်

မိ၏။

“ဘာ ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ကိုယ် ခိုပုံကို ချစ်မိသွားတယ်”

“အဟဋ်”

ချစ်မိသွားတယ်ဆိုတဲ့ ဘုန်းစကားလုံးနောက်မှာ ခိုနဲ့ နှုတ်ခမ်းတို့က အလိုလိုတွန့်မဲ့သွားသည့်အခါ ညကို အလှူဆင်နေတဲ့ ကြယ်စင်တချို့ ကြွေကျသွား၏။

“ကိုယ် တကယ်ပြောတာပါ ခိုနဲ့ရယ်၊ ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ ခိုနဲ့ကို တကယ်ရင်ခုန်ပြီး ချစ်မိသွားတာ”

“နေပါဦး ချစ်မိသွားတယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ အန်တီက မိအားတွေပေးလိုက်လို့လား”

“ဟာ ဘာမှမဆိုဘူး၊ မာသီနဲ့ဆိုင်ဘူး၊ မာမိလည်ကျိတ်ကို ဘာမိအားမှ မပေးဘူး၊ ကိုယ် တကယ်ရင်ခုန်တယ်၊ အချစ်ကို တကယ်ခံစားမိလို့ ကိုယ် ဝန်ခံတာပါ ခိုနဲ့ရယ်”

ရိပ် မျက်နှာလှလှလေးကို အကျဉ်းတန်သွားအောင် တွန့်ပြုကာ ဆန့်ချထားတဲ့ လက်မှ လက်ခွေးလေးတွေကို တင်းဆန့်အောင် လက်သီးကျစ်ကျစ်လေး ဆုပ်ထားမိသည်။

ပန်းနုရောင် အပါးကပ်ခွင့်မရတော့မှ ခိုနဲ့ကို ချစ်မိသွားတာဆိုတဲ့ စကားက ရိပ် နှလုံးသားကို တဆင်စပ်နားဖျက်စေသည်။ ငြီးငွေ့အန်တီ ဆန္ဒအတိုင်း ရိပ်ကို ပေါင်သင်ခွင့်ရရှိ အချစ်ဆိုတာနဲ့ ငြားအေးလာတဲ့ တိုင်းအတ္တက သိပ်ကိုကြီးမားနေပန်း သိရတော့ ရိပ် နှလုံးသားက ချစ်စိတ်နဲ့နားလည်ပေးနိုင်စွမ်းတွေမှာ မျက်နှာနုဆွာချလိုက်သလို သွား၏။

ညက ရိပ် ဒီရင်းဘတ်မှာ ခေါင်းလာချပြီး မြူဆွယ်သလို နုလည်း ချစ်မိသတဲ့ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ရိပ်ကို သွေးဆောင်လာတာရိပ် သည်ဆံ့နှိုင်းစွမ်းမရှိတော့ဘူး၊ ထင်တယ်။

ဝမ်းနည်းမိတာက ရှက်စိတ်နဲ့ နှလုံးသားမှာ နာကျင်မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝေ့ထက်လစာကာ အကြည့်တွေကို စိမ်းပြာလဲ့နေတဲ့ ကန်ပြေပြေကြီးသီ ပြန်ပို့ပြီး

“အဟဋ် တိုင်းစဉာ ရှင့်ကို ရိပ် အတော်အံ့ဩတယ်၊ ရှင့်မှာ ဝေ့ချစ်တွေ အဲသလောက်ပဲ ပေါများနေလား”

“ဟင်”

တိုင်း ရင်ဝမှာ ခဲမှန်သလို ခိုင်းခနဲ နာကျင်သွား၏။ ရိပ် နာကျင်မျက်နှာစွမ်း ပြန်ဆိုက်ကြည့်၍

“ရိပ်ကိုရော အထင်သေးတာလား”

“မ မဟုတ်တာ ခိုနဲ့ရယ်”

“ဟွန့် အထင်သေးဘူးဆိုရင် ရိပ်ကို ချစ်မိသွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ပန်းနုရောင်နဲ့ထပ်ဆက်ခွင့်မရတော့မှာသိလို့ ရိပ်ကို အဲဒီစကားတွေနဲ့ ချည်နှောင်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး ခိုနဲ့ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ရှင့်မာမိ ပန်းနုရောင်နဲ့ သွားတွေပြီး ခိုနဲ့ထိုက်ထိသိလို့မရအောင် ကြားဝင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အန်တီပြောပြလို့ စကားလုံးသိပြီးပြီ၊ ရှင့် ချစ်သူနဲ့ရှင့်ပေါင်းခွင့်မရတော့မှာသိသွားလို့”

အဆင်သင့်လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမနဲ့ပေါင်းခွင့်ချမှားခဲ့ဆိုတဲ့ အလေ့အထနဲ့ အချစ်ကို ခုတုံးလုပ်ပစ်တာ ရိပ် ခံပြင်းဆုံးပဲ။ ဘာလဲ မိနိကာ ရှင် တောင်းဆိုသမျှကို ခေါင်းညှိတ်လက်ခံတဲ့ မိနိကာလေးဖြစ်ခဲ့လို့ ချစ်ပါတယ် လို့ပြောလိုက်ရင် ရှင်ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းငိုက်ကျလာမှာပဲလို့ တွေးပြီး ဝန်ခံ လိုက်တာလား။

တိုင်း နှလုံးသားက တဖျပ်ဖျပ်လှေ့လှေ့နဲ့ တစ်ခုခုပြန်ဖြေဖို့ ဆွံ့အသလို သွား၏။ ရိပ်ကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းရမ်းမိသည်က ထရစမ်း။

“ပြောစမ်းပါ တိုင်းဝဠာရယ်”

အံ့ကြိတ်သံနဲ့ ထပ်ဆင့်မေးလိုက်တဲ့အခါ တိုင်းရင်ထဲ အသံက အစ်စို့စို့ချည်း လိုမ့်ထွက်လာ၏။

“မ မဟုတ် ဘူးကွာ၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး မိပ် ရယ်။ မိပ် ထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

“ဒီမှာ တိုင်းဝဠာ မိပ် ရှင်ကိုတာဖြစ်လို့ ထက်ဆုံးပြီး လိုက်လျော ခဲ့တယ် ထင်လဲ။ ရှင်ဒယ်ဒီရဲ့ကျေးဇူးတရားတွေ ခိုင်တို့မိသားစုအပေါ်မှာ တင်ရှိနေလို့ နောက်ပြီး မကြာခင် သေဆုံးသွားရတော့မယ့် ရှင် ဒယ်ပီ ရဲ့ တောင့်တစိတ်ကို လျစ်လျူမရှုရင်လို့ နားလည်လား”

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကတည်းက မြင်မြင်ချင်းချစ်မိတဲ့ နှလုံးသား ခံစားချက်ကို ရိပ် ကြိတ်မိတ်ဖျိုချ ထိန်ချန်လျက် နာနာကျင်ကျင်း ပြောချလိုက်သည်။

“အခုလည်း ရှင်မာမိ တောင်းဆိုလို့ ရိပ် ရှင်အချိန်အောက်မှာ

နေခဲ့တာ။ မိပ် ဆန္ဒအတိုင်းဆိုရင် ရှင် တောင်းဆိုသမျှကို လိုက်လျောပြီး ထွက်သွားဖို့ အသင့်ပဲ။ အခု ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ရှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ရတယ်။ ရှင်ရှင်ရွယ်ချွန်က မိနိနဲ့ပေါင်းချင်တာ မဟုတ်လား”

“အို”

တိုင်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရေခဲနူးငွေ့ရှိက်သွားသလို အပူဟပ် ကာ ရှက်၍ နိမြန်းသွား၏။ ရှက်စိတ်နဲ့ကိုယ်ပါ နောက်ပြန်ယိုင်ကျမတတ် ဖြစ်တာ

“ခွင့်”

မိပ် မျက်နှာဖျော့ဖျော့လေးကို အတင်းမာဆုံးပဲ ဆွဲမော့ပြီး

“ရှင် ပေါင်းချင်တယ်ဆိုရင် မိနိ ငြင်းလို့မရတာက ရှင်နဲ့ တာဝန်ထင်လက်ထပ်ထားလို့ပဲ။ ရှင် ချစ်သူနဲ့ရှင်ပေါင်းခွင့်ရဖို့ ရှင် နားလည် ပေးဆွဲသလို ရှင်ချစ်သူနဲ့ရှင် ပေါင်းဆင်းခွင့်မရလို့ မိပ်နဲ့ ပေါင်းချင်တယ် ဆိုသည်။ မိနိ နားလည်ပေးရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ကိုတော့ ခုတုံးမလုပ်နဲ့ မိနိက အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဘာကိုသာ စတေးခံမယ်။ နှလုံးသား နဲ့အချစ်ကိုတော့ လုံးဝစတေးခံနိုင်ဘူး”

တိုင်း ဘာဖြစ်ပြောရမှန်းမသိအောင် ရင်မှာ ယူကြီးမရခံစား ချက်နဲ့ ရှက်စိတ်တွေ ဖော့ပြင်းသွား၏။ တိုင်း အချစ်ကို တိုင်း ရင်ဖွင့် ဝန်ခံတာ မိပ်ကို ပေါင်းခွင့်ရပါစေဆိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့မဟုတ်တာ တိုင်းကိုယ်တိုင် သိနဲ့တင်။

မိနိက ရင်ရင်ပိုင်းပိုင်းချည်း မေးရင်းပြောချလိုက်တော့ တိုင်း

နှလုံးသားက နုလေးပါးရိုက်သွားတာထက် အဆပေါင်းများစွာ နာကျင်
ရှက်ဖြာသွား၏။

“ရှင့်ဆန္ဒကို ခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိရတဲ့အတွက်”

“တော်ပါတော့ ရိပ်ရယ်”

“ဘာလဲ ရှင်က ရိပ် ပြောလိုက်လို့”

“မဟုတ်ဘူးကွာ၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”

“ဟွန်း”

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲထွတ်ကာ သွေးကြောတွေပါ ဖြတ်
တောက်မတတ် အရှက်သည်းစွာ လှုပ်ခန်သွားသည်ကို တိုင်းကိုယ်တိုင်
သိကာ ရိပ် ဆက်ပြောသမျှ စကားလုံးတွေကို မခုံးခင် ခြိတ်ပြောလိုက်
သည်က ပြတ်တောင်းတောင်းဖြစ်၏။

ရိပ် မျက်နှာလေးက ကြယ်ရောင် လရောင်အောက်မှာ နေ့
တော့နေပေမယ့် တင်းရင်းနေသည့်အရှိန်က လျော့ငါးသွားသဖြင့်ကာ

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ရှင့်လက်တစ်ဖက် ခိုပိ ကိုယ်ပေါ်ရောက်
နေရတာလဲ၊ ရှင့်ခေါင်းကရော ဘာလို့ ခိုပိဘေးမှာ ဘာဖြစ်လို့ လာချီထား
ရတာလဲ ပြောစမ်းပါ”

စက္ကန့်အံ့မျှ ပြင်းထန်လာတဲ့ မေးခွန်းတွေနောက်မှာ တိုင်း
မျက်နှာကို တိုင်း ဖြုတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် အရှက်ပိုသွား၏။

“ရှင့်မှာ အဲဒီစိတ်မျိုးရှိလို့ ရိပ်ကို လာပြီ၊ မြူးနွယ်ပြားပေးမင်း
နေစရာမလိုဘူး တိုင်းဝဋ္ဋာ၊ ရိပ်က ရှင့်ကို အပြုစင်ဆုံး လိုက်လျောခဲ့တာ

ဟု ရှင်နဲ့ရာသက်ပန် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်နဲ့ ခေါင်းခွင့်ဆိုတဲ့ အရောင်ပြောင်းတဲ့
ပိတ်မျိုးမငါတင်ဘူး၊ ဝါပေမဲ့ ရှင်က အရောင်ပြောင်းလာတော့လည်း
ရိပ် လိုက်လျော့ရာပေါ့၊ ရှင့် ဆန္ဒအတိုင်း ရှင်နဲ့ပေါင်းသင်းရမှာပေါ့”

“တော်ပါတော့ ဖန်သားရိပ်၊ ဆက်မပြောနဲ့တော့ အဲဒီ ပေါင်း
ကယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မင်း ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ မင်းပြောလိုက်တဲ့ စကား
လုံးတစ်လုံးဟာ မီးခဲတစ်ခဲဆိုရင် ကိုယ့်ရင်ဘတ်မှာတောင် တစ်လုံး
စာလောက် မီးခဲတွေ ဝုံသွားပြီကွာ၊ ကိုယ်ရင်ဖွင့်တဲ့ အချစ်က”

“ရိပ် သဘောဇာတ်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီ၊ ရှင် ဘာမှရှက်နေစ
ရာ မလိုဘူး၊ ရှင် သိအောင် ခိုပိပြောလိုက်မယ်၊ ဒီညကစပြီး ရိပ် ရှင့်
ပျူရာပေါ်မှာပဲ အိပ်တော့မယ်”

ဘုရားသခင်
တိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ

တိုင်း နှလုံးသားထစ်ခုလုံး မှောင်မိုက်ပြာတူးသွား၏။ ပြောပြီး
ပျူခနဲ လှည့်ကာ ဟိုက်ထဲကိုလှည့်ဝင်သွားတဲ့ ရိပ်ကို တိုင်း မကြည့်ရဲ
လောက်အောင် ရှက်ပိတ်တွေ လောင်ကျွမ်းသွား၏။

တိုင်း အချစ်ကို ခိုပိ ထိုမျှအထိ နားလည်မှုလွှဲနေတာလား
ရိပ် ရယ်။

အချစ်ဆိုတာ ရိပ် နားလည်တဲ့ပုံစံနဲ့ ကိုယ် တောင့်တခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး၊ ရင်ဘတ်ထဲက အစစ်အမှန် မြတ်နိုးတဲ့စိတ်နဲ့ ရင်ခုန်လှုပ်ရှား
ပုံရတဲ့ ခံစားချက်ပါကွယ်။

ရိပ် နားလည်အောင် ကိုယ် ရှင်းပြပါရစေ ချစ်ရယ်။

မွေ့ရာအိအိပေါ် ကိုယ်လုံးလေး ဆန့်ကာ ငက်လက်ကလေး အိပ်နေရာတဲ့ ကိုယ်လုံးလှလှလေးက ရွှေဝါရောင် ညော့ညော့ပေးပေး ငါတို့ လေးကြောင့် ထင်းခနဲပေါ်လွင်သလို

တိုင်း နှလုံးသားမှာ ယစ်မှုးတဲ့စိတ် မြတ်နိုးသောကိုယ်တို့ဖြင့် ပေါင်းဖက်သွားချင်တဲ့ အချစ်စစ်စစ်၊ အချစ်သန့်သန့်လေးများကို မတင်ဘဲ တောင့်တတယ်ဆိုတာ ရိပ် အလိုလို သိသွား၊ ဝေချင်တယ် ရိပ်ရယ်။

ခုတော့
ညတွေကို ကျောခိုင်းကာ။

အခန်း (၁၇)

“တိုင်း ပြောစမ်းပါ ဟင့် ဟင့်”

အသိစုံသိမ် ငိုက်ငိုရင်း လက်မောင်းကို အတင်းခါမေးနေ သည့် နုလေးကို တိုင်း သာတစ်ခွန်းမှ ပြောချင်စိတ်မရှိတော့။

အုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်မောင်းပေါ်က နုလေး လက်ချောင်း သွယ်သွယ်လှလှလေးတွေကို အားနာစွာပဲ ဖယ်ရွာပစ်ရင်း နုလေးနဲ့ ဝေးရာဆီ ခြေလှမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့မိသည်။

“တိုင်း တိုင်း နုလေးကို တမင် ရက်စက်ချင်လို့ တိုင်း မာဖိကို ကြားစင်နေသင့်ယှက်ခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်လား”

တိုင်းနောက်က နုလေး ခြေလှမ်းတွေ ကပ်ပါလာတာ ငိုရင်းနှိုက် ရင်း နှုတ်အေးအနုသည်တ အသံတွေပါ တုန်ယင်ပြာတူမတတ်။

“ပြောစမ်းပါ တိုင်းရယ်၊ တိုင်းကို နုလေး မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့သလို အစွမ်းကုန်ယုံကြည်ခဲ့တာလေ၊ တိုင်း ခုလို လုပ်တာ ဘာ သဘောလဲ၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ နုလေး အသည်းကွဲနေစေဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး တမင် လုပ်ပစ်တာ မဟုတ်လား”

ရွှေလျားနေတဲ့ တိုင်း ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်အောင် ရှေ့ကပ်တံ ကာရင်း အဆက်မပြတ် မေးတဲ့အခါ တိုင်း စိတ်နှောင့်ရှာပဲ ခြေလှမ်း တွေကို ရပ်လိုက်သည်။

မတ်မတ်လေးရပ်ရင်း သိချင်တာကို စွတ်မေးနေတဲ့ မိတ်ကပ် ပါးပါးလေးလိမ်းထားတဲ့ နုလေး မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးကို တိုင်း လျစ်လျူမရှုရက်နိုင်သလို ကြင်ကြင်နာနာ ပြောပြနှစ်သိမ့်ဖို့လည်း စိတ်ကူး မယဉ်မိတော့။

“နုလေး ထင်သလိုပဲ ထားလိုက်ပါတော့”
“ဘယ်လို တိုင်း၊ နုလေး ထင်သလို ဟုတ်လား”

တိုင်း စွတ်မှိတ်ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ နုလေး မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဒါဆို နုလေးကို ဘာလို့ အယုံသွင်းခဲ့တာလဲ၊ နုလေး အဲဒါကို ခံပြင်းတယ်၊ သိရဲ့လား တိုင်းရဲ့ အဟင် ဟင်”

ပြောရင်း ဝမ်းနည်းကြီးစွာ ပိုပြန်သည်။ တိုင်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်သိမ့် မှုပေးရမှာလဲ၊ မစဉ်းစားတတ်အောင် စိတ်က မွန်းကြပ်လာကာ မျက်မှန် ကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး နုလေး မျက်နှာကို စိတ်မကောင်းစွာဘဲ ပို့ကြည့်၏။

“နုလေးရယ် ခုချိန်မှာ တိုင်း ရှေ့တိုးလို့မရသလို နောက်ဆုတ် လို့လဲ မရတော့ဘူး”

“ဟင် တိုင်း ပြောချင်တာ ဘာလဲ”

“တိုင်းကြောင့် နုလေး ဘဝကို အစွန်းအထင်း မဖြစ်စေချင် ဘူး၊ တိုင်းတို့ရှေ့တိုးရင် မာဇိက လုပ်ချင်ရာလုပ်မှာပဲ၊ အဲဒီတော့ နုလေး ဘဝပဲအစွန်းထင်း ဖြစ်သွားမယ်လေ”

“အစွန်းအထင်းဖြစ်တာ ဖြစ်တာထက် နုလေး မျှော်လင့်ချက် ပြည့်ခါနီးမှာ အခုလို ဖြစ်ရတာ တိုင်းကြောင့်လား၊ တိုင်း မာမိကြောင့်လား နုလေး အဲဒါကို သိချင်တယ်”

မျက်ရည်တွေ သုတ်ရင်း မေးလာတဲ့ နုလေးကို တိုင်းဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ မာမိကြောင့်ဆိုရင် နုလေး မာမိကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် တစ်ခုခုလုပ်မယ့် နုလေးစိတ်ကို တိုင်း သိနှင့်သည်။

တိုင်း ခေါင်းရမ်း၍

“ဘယ်သူကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ တိုင်း ကြောင့်လို့ မှတ်လိုက် ပါ”

“ဘာ တိုင်းကြောင့်”

“ဟုတ်တယ်”

ပြဿနာအားလုံးကို တိုင်း ကိုယ်တိုင်ပဲ လွှဲယူလိုက်ဖို့ ခေါင်း ညိတ်လိုက်သည်။ နုလေး မယုံနိုင်သလို စူးစိုက်ပြီး

“ဆိုစမ်းပါဦး တိုင်းက ဘာကြောင့် ခုမှ နုလေးကို ရက်စက်ချင်

တာလဲ”

“တိုင်း ရက်စက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ တိုင်း နှလုံးသားက ရိပ်ကို ချစ်သွားမိလို့”

“ဘာ”

ပန်းနုရောင် တစ်ကိုယ်လုံး ထုန်ခါသွားကာ ခြေလှမ်းတွေကို နှစ်လှမ်းမက နောက်ဆုတ်လိုက်မိသည်။ နုနဲ့တွဲလာခဲ့တဲ့ သင်္ကန်းတန်း တစ်လျှောက်လုံး နုလေးကို ချစ်မိတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုး ဖွင့်ဟကြေညာ ခဲ့ခြင်းမရှိတဲ့ တိုင်းက

ခုတော့

လပိုင်းမျှသာ မြင်တွေ့ပတ်သက်မိတဲ့ ဖန်ထားရိပ်ကို ချစ်သွား သတဲ့။ ဟင့်အင်း မယုံနိုင်စရာအကောင်းလိုက်တာ။

နားနှစ်ဖက်ကို လက်ပဝါးနှစ်ဖက်ရင်း မယုံနိုင်အောင် ခေါင်းပါ နေမိတဲ့ နုလေးကိုစာနာစွာပဲ ကြည့်ရင်း ရှေ့ဆက် ဝန်ခံသွားဖို့ တိုင်း ဝန်မလေးတော့။

“ဟုတ်တယ် နုလေး။ ရိပ်ကို တိုင်း ဝထေးဆုံးခြင်ကတည်းက တိုင်း ရင်ခုန်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ရင်ခုန်စိတ်က နုလေးကို ငြည့်လိုက် လျှောမိတဲ့စိတ်ကို မကျော်လွှားနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် နုလေးအတွက် မိမိဆိုမှာ တိုင်း တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ ဒယ်စီ မရှိတော့ရင် နုလေးဆန္ဒအတိုင်း နုလေးနဲ့တိုင်း လက်တွဲခွင့်ရရှိအတွက်ပါ။ နုလေးအတွက် ခိုပုံ နှစ်နားမှ သိလျက် တိုင်း ဖွတ်တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ တိုင်း တောင်းဆိုသမျှကို

လက်ခံပေးခဲ့တယ်။ တကယ်တမ်း ရိပ်နဲ့မင်္ဂလာဆောင်ရတော့ တိုင်း ရင်မှာ ချစ်သူနဲ့တကယ် မင်္ဂလာဆောင်ရသလို ရင်ခုန်ခဲ့တယ်။ မရှက်ဘဲ ဝန်ခံရရင် ဝညှိခံပြဲတုန်းက တိုင်း မြတ်နိုးစိတ်နဲ့ ရိပ်ကို တကယ်ပဲ မင်္ဂလာ အနမ်းလေးပေးခဲ့မိတယ်”

ပန်းနုရောင် မျက်နှာပြင်လေးက ရှက်စိတ်နဲ့ တကယ်ပဲ ပန်းနု ရောင်လဲ့လဲ့ပြေးကာ ဟာပေးလေးဖြစ်သွားတဲ့ နု နှုတ်ခမ်းသားတွေကို လက်ခောင်းလေးတွေနဲ့ ဖိအုပ်၍ ခြေလှမ်းတွေကိုလည်း နောက်ဆုတ် လိုက်မိသည်။

ဓာတ်ပုံပြုပြီးပြောတုန်းကတော့ သူငယ်ချင်းတွေ အတင်းခိုင်းလို့ ပိုတဲ့ စကားနဲ့ နုလေးကို နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့တဲ့ တိုင်းက ခုတော့ တကယ်တဲ့။

မင်္ဂလာအနမ်း ထကာယ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုရင် အန်တီပြုတဲ့ ဓာတ်ပုံ လဲကအတိုင်း တိုင်းနဲ့ရိပ် လင်မယားတွေလို ပေါင်းသင်းနေတာ သေချာ တာပေါ့။

တိုင်း ရွတ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

နုလေးက အန်တီကြာဆင်မွှေတာဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ချစ်သူချမ်းပြင် လေးကို အနမ်းတွေနဲ့ နှစ်သိမ့်ပေးချင်လို့ မျက်နှာချင်းပြန်ဆိုင်တာ ခုတော့

မထင်မှတ်တဲ့ စကားလုံးတွေက နုလေး အသည်းနှလုံးမှာ ခံစားထိုက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ဖြစ်ဆုံတွေ။

“ဒယ်စီ ဆုံးသွားတဲ့နောက် နုလေး တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း

ရိပ်ဆီက ကွာရှင်းခွင့်တောင်းဖို့ တိုင်း နှမေ့မှာနေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် တိုင်း လျစ်လျူရှုခဲ့မိတယ်။ နုလေး အစပေလို့ နုလေးကိုပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်း တိုင်း အသိတရားက လိုက်လေ့ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုင်း နှလုံးသားက ရိပ်ဆီမှာ”

“တော်ပါတော့ တိုင်းရယ်၊ နုလေး အခုပဲ သဘောပေါက်တော့ တယ်။ တိုင်းကြောင့် နုလေး နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့သလို တိုင်း နှလုံးသား ဒဏ်ရာမရပါစေဖို့ နုလေး ဆုတောင်းပေးခဲ့မယ်။ နုလေး၊ တိုင်း ဒီမျှနဲ့ လမ်းခွဲကြတာပေါ့”

မျက်ရည်တွေ အကုန်အစင်သုတ်ရင်၊ ကျော့နှိုင်းလှည့်ထွက်လို့ တဲ့ နုလေးကို တိုင်း မတားရက်တော့။

တိုင်းကြောင့် နုလေး နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်ဆိုလို့ တိုင်း နှလုံးသားမှာလဲ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပါ နုလေးရယ်။

နုလေး အသည်းကွဲနေသလို
တိုင်းလည်း အသည်းကွဲနေပါ့တယ်ကွယ်။
ရိပ်ရယ်

နားလည်မှုလွဲနေတဲ့ အချစ်တွေအတွက် ချိပ် ကျော့နှပ်တဲ့အား။ တိုင်း အသည်းကိုခွဲပစ်စမ်းပါကွယ်။

အခန်း (၁၈)

“လာ တိုင်း စောစောကပဲ မင်းအကြောင်းပြောနေကြတာကွ” ထည့်ဝါ ပြောရင်း တိုင်းကို အခန်းထဲ ထွက်လာပြီး လာကြို လည်း။ တိုင်း ခေါင်းဆတ်ကာ အခန်းထဲ လှမ်းဝင်ရင်း

“ဘာတွေလဲ မိန်းမတွေလို ခေါင်းသုံးလုံးဆိုင်တာနဲ့ အတင်း ပြောကြတာလား”

ဧည့်ဆန်းမှာ သောက်ပိုင်းက အဆင်သင့်။ ပိုင်သစ်နဲ့ကောင်းမှု က မချိုမချင်မျက်နှာတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်သည်။

“အတင်းဆိုလည်း အတင်းပေါ့ကွာ၊ မင်းအကြောင်းက အတွေး ပြောင်း ရင်ခန့်စရာကောင်းနေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်ကွာ အဲဒါကြောင့် မောင်နဲ့သက်ကို ပြောပြနေတာ

ကွ"

သောက်ပိုင်းမှာ ထိုင်နေကြတဲ့ မောင်နဲ့ကိုသက်က ခေါင်းဆတ် ထောက်ခံတော့ တိုင်း ရင်မှာတစ်ခုခု နင်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

"ကဲ တိုင်း ထိုင်ကွာ၊ လူစုံထက်စုံ ခွဲကြတာပေါ့ကွာ၊ ဒီည အပြတ်ချမယ်၊ မူးပြီး မောက်တဲ့အထိ"

ထည်ဝါ ပြောရင်းနေရာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

"ဖြစ်ပါ့မလားကွ မင်းတို့ ခလဒီတွေ ငြိသာနာကျနေရင် ကိုယ် တို့ပြေးပေါက်မှားနေမယ်"

တိုင်း ပြောရင်း ပိုင်သစ်ဘေးထာ ဆိုဟာပေါ်ထိုင်ချ၏။ အားလုံး မျက်နှာတွေမှာ မိန်းမတွေကို အရေးမထားဘူးဆိုတဲ့ အမူအယာတွေရှိ။

"ထား မရှိလို့လား ထည်ဝါ"

ထည်ဝါ ဇနီး ထားထားစံက အလွန်အကျွံသောက်တာကို သဘောမကျတတ်။ အိမ်မှာ ပိုင်းတည်ဖို့ သယ်တုန်းကမျှ ခွင့်ပြုခဲ့။ ခုလို ထည်ဝါ ကိုယ်တိုင် အကျအနစ်ခင်းတည်ပြီး သူငယ်ချင်းအစုံအညီ မောင်နဲ့ကိုသက်ကိုပါ ဧည့်သည်အဖြစ် ခေါ်ထားသည်က ထူးနေသည်။

မေးတော့မှ ထည်ဝါ မျက်ခုံးထူထူနှစ်ဖက်ကို ဖာန်ထိပါပင့်ကာ

"ထား ပဲခူးဆင်းသွားတယ်ကွာ၊ ဒီည မြန်မလာဘူး"

တိုင်း သဘောပေါက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ကောင်းမှုနဲ့ပိုင်သစ် ကို မျက်စစ်ကြည့်တော့ ပိုင်သစ် သဘောတကယ့်ဖြစ်ကာ

"ချိုချိုက နေမကောင်းလိုတဲ့ အမေအိမ်ပြန်သွားတယ်၊ ကောင်း"

မှ မဟေသိတာ ခုရက် အစိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး တရားစခန်းရောက်နေတယ်"

"အဲဒါ အကြောင်းကိုး ကိုသက်နဲ့မောင် ကရော"

ကိုသက် ခပ်တည်တည်လေးပဲ တိုင်းကိုကြည့်၍

"ကိုးထဲက မိန်းမကို သိင်အရေးမပေးဘူး၊ မိန်းမတွေက အရေး

ပေးဆွန်းရင် ကိုယ်တို့ သောက်ပြီးတွေ့ကို နွားတွေလို ချည်တိုင်မှာ ရာသက်ဖန်ချည်ထားချင်တာလေး ကိုယ် အချည်မခံချင်ဘူး"

"တော်ကြာ လိုက်လာရင်"

"ကြိုပြောခဲ့ပြီးသား၊ လိုက်လာရင် နားရင်းအုပ်ပစ်မယ်လို့"

တိုင်း သဘောတကယ့် ပြုံးမိ၏။

"မောင်တို့တော့ စိတ်မချရဘူး ရဲရဲက နည်းနည်းကျစ်တိုက်

ထယ် လိုက်လာရင် ဒီတော့ခံချည်တိုင်းကို မြန်သွားရမယ်"

ကိုသက် အားမနာတမ်းပြောတော့ မောင် မျက်နှာရှက်ရိပ်ရဲ လွှား၏။ ခပ်ရက်ရွတ်နဲ့ပဲ ခပ်ဝင်တွေ့တို ထိုးဖွလျက်

"ကိုယ်ပြောခဲ့တယ်၊ ဒီတစ်ညခွင့်ပြုပါလို့ ခွင့်တောင်းပြီး သော်ဆီ

ပို့ခဲ့တယ်၊ သော်နဲ့ရဲရဲ တွေ့ရင် စကားပြောရင်း မိုးလင်းသွားတာတောင် ပါမှာ မဟုတ်ဘူး"

အားလုံး ဆင်ခြေဆေးတွေနဲ့ ပိုင်းကာ စိုးပြနေမှာ သေချာသည်။

ထည်ဝါက မျက်စိပစ်ကြည့်၍ မေးသည်။

"မင်းကရော မြစ်ရဲလား၊ သူ့မှားချည်းပဲ လျှောက်မေးပြီး

ပင်းကို နားရွက်လာခွဲရင် ပါသွားမှာပဲ မဟုတ်လား"

တိုင်း ခေါင်းရမ်းလိုက်တော့ တိုင်းကို တစ်ခွဲလုံးစိတ်ထိထိစား
ဝိုင်းကြည့်၏။

“သေချာလို့လား”

မောင်က မယုံသလို မေးမြန်းသည်။ တိုင်း သက်မလေးလေး

ချပြီး

“သေချာတယ်၊ ဖုန်းဆက်ကတည်းက ကိုယ် တကယ်ထိတယ်
သွားတာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နေတယ်”

“ပန်းနုရောင်ကြောင့်လား”

ကောင်းမှု လှမ်းမေးတော့ တိုင်း ခေါင်းရမ်းတာ ကိုယ်ကို
ဆိုဖာနောက်မှာ ကျောက်ပိန်ချလိုက်သည်။

“ဒါဆို မင်း အချစ်ကို နှိပ် အထင်လွှဲနေတဲ့အတွက်လား။”

“ဟုတ်တယ်”

တိုင်းရင်မှာ တလိုက်လို့ကုန်လောင်နေတာ ကိုယ်တိုင်သိသည်။
အဖုံးဖွင့်ပြီးသား ပုလင်းထဲက အရက်တွေကို ဖန်ခွတ်ထဲ ဝှဲထည့်နေတဲ့
ထည်ဝါရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ငေးကြည့်ရင်း အားလုံးသတိပြင်းကိုယ်။
ချသည်။

“ကိုယ်က နုလေးနဲ့ပေါင်းချွင့်မရမှာ သေချာလို့ ဒီပိတ်ကို
အချစ်နဲ့ပုန်းလှုပ်ပြီး တိုးဝင်ဖို့ ကြိုးစားတာတဲ့လေ။ ဘယ်လောက် ဟတ်

ထိစေသလဲ”

“အင်းလေ ဒါပေမဲ့ မင်းအဖြစ်ကလည်း အဲသလို ပြောဖို့
ဖြစ်နေတာကိုး”

“ရိပ် ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်ရင် မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလို့ရတာပဲ။
ဒီလို ရင်ရင့်သီးသီး ဇွပ်ခွဲလိုက်တာက ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို အပြင်းစား
အထိရာထိရ ထည့်ပစ်လိုက်သလိုပဲ။ ကိုယ့်ရင်ဘတ် တကယ်ထိတယ်
ဗွာ”

တစ်ယောက်မှ သောက်ဖို့စားဖို့ကို စိတ်မရောက်နိုင်ဘဲ တိုင်း
တိုင်း ငေးကြည့်ကာ စိတ်မသက်မသာဖြစ်ကုန်သည်။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင်း နုလေးကို ကိုယ်ရက်စက်ခဲ့သလိုဖြစ်လို့
ကိုယ် ဒဏ်ပြုနိုင်စားရတာလို့ပဲ သဘောထားပြီး ဖြေသိမ့်ပေမယ့် မရဘူး။
ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အထောက်ရက်မိတယ်။ ရိပ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကို
ကြောက်တဲ့စိတ်ဖြစ်မိတယ်။ ထကယ် အဲဒီညကတည်းက ကိုယ့်အခန်းထဲ
ကိုယ် ခြေဦးမလှည့်ခဲ့ဘူး”

“မင်းအဖြစ်ကလည်း ဟုတ်နိုးနိုးနဲ့ လားရာက ဆန်ကျင်ဘက်
ချည်း”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။ ကိုယ်
ရှက်နေတာပဲ သိတော့တယ်။ ခုဆို မာမိကိုတောင် ကိုယ် ရင်မဆိုင်ရဲ
ဘူး ဖြစ်နိုင်ရင် ဒယ်ဒီနဲ့အတူ သေပစ်ခဲ့ဖို့ကောင်းတယ် တကယ်ကွာ”
ပြောရင်း အရှက်မပြေနိုင်တဲ့ မျက်ရည်တွေက တိုင်း မျက်ဝန်း

အိမ်ထဲမှာ ဝေ့ဝဲလာသည်။

“သော်သော်နဲ့ရဲရဲကို ဖွင့်ပြောပြီး ခိုကို စည်းရုံးကြည့်ပါလား”
ပိုင်သစ် အကြံပေးတာကို မောင်နဲ့ကိုညောက် ခေါင်းပြိုင်တူညီဝတ်
သည်။

“ဟုတ်တယ် တိုင်း၊ ကောင်းမှုတို့ပြုကာတည်းက ကိုယ် အဲလို
စဉ်းစားမိတယ်။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း စည်းရုံးတော့ အောင်မြင်နိုင်တယ်
ကွ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ တိုင်း”

“မောင် ဘာမှမသိဘူး။ မိုဝ်က ကိုယ့်ကို အရင်လို နားလည်
ပေးနိုင်တဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ ဆက်ဆံနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ပြောစမ်းပါဦးကွာ”

တိုင်း ဆိုဗာလက်တန်းကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်တိုင်း၍

“လက်ရှိ မာမီ အတင်းအကျပ် ကတိတောင်းထားလို့ မိုဝ်
ရှေ့ဆက်မတိုးတာ၊ ပြီးတော့ ကွာရှင်းဆာချုပ်မှာ လက်မှတ်အသင့် ထိုးပြီး
သား၊ မာမီကိုယ်တိုင် စာချုပ်ကို ကိုယ်လက်ထဲအရောက်ထည့်ပြီးပြော
တယ်။ မာမီက မိခင်အနေနဲ့ အကွဲအပြဲမဖြစ်အောင် တတ်နိုင်သလောက်
ကြားဝင်ခဲ့တယ် ၊ ကိုယ့်ကြောင့် အကွဲအပြဲ မဖြစ်အောင် ထုတ်နိုင်သ
လောက် ကြားဝင်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် အကွဲအပြဲ ထာကာယံမြင်လာမယ်
ဆိုရင် မာမီ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

အားလုံး ဝိုင်းနေခြင်းကုန်သည်။

မာမီ စိတ်ကို ကိုယ်သိတယ်။ မာမီမှာလည်း နုလုံးရောဂါ
ရှိတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် မာမီ စိတ်ထိခိုက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ရှေ့ဆက်
ကိုယ် မတွေးရဲတော့ဘူး။ ကိုယ် မာမီကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးကွာ”

“ဒါဆို မင်း ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဟုတ်တယ် ဒါကြောင့် ကိုယ် နုလေးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။ နုလေး စပြီး လမ်းခွဲစကားပြောသွားတောင်
ပေးမရှင်းသွားတာပေါ့။ နုလေး လမ်းခွဲသွားတာ တိုင်း ကျေနပ်ပါတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မြစ်သွားစေချင်တယ်။ ဒါမှလည်း မာမီ စိတ်ချမ်း
သာမယ်လေ”

ပိုင်သစ်တို့ ခေါင်းတွေ အကြံပေးနိုင်လောက်အောင် လေးလေး
ငယ်ငယ် ချည်းဖြစ်ကာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပဲ တိုင်းကို စိုက်ကြည့်ကြသည်။

အထန်ကြာမှ ကောင်းမှု အတွေးတစ်ခုခုက မျက်ခုံးလေးကြီး
တာ စိုက်ကြည့်ပြီး

“အဲဒါဆို မင်းနဲ့ရိုက်က”

“ဒီအတိုင်းပါပဲကွာ”

အားလုံး နားခေါင်းတွေက ဘဝင်မကျရာ တွန့်ကုန်၏။ လင်
ပေးမဖြစ်နေသလို ကိုယ်ကလည်း ချစ်နေတဲ့ ဇနီးလေးကို ပေါင်းသင်း
ခွင့်မရတာကို အိမ်ထောင်သည်တွေဖြစ်နေတဲ့ အားလုံးစိတ်ထဲမှာ တကယ်
ကို ဘဝင်မကျစရာချည်းပဲ။

တိုင်းက စောင့်စည်းထိန်းချုပ်နေနိုင်ပေမယ့် သူတို့ဆို နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း တွေးမိပြန်သည်။

“ဒီအတိုင်းချည်းတော့ ကိုယ့်တို့ ဘဝင်မကျဘူး”

မောင်ပြောတာက အားလုံးကိုယ်စား ပြစ်နေတာကြောင့် ပိုင်သစ် တို့လည်း ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ် မင်းပြောတဲ့အတိုင်းချည်းကို ကိုယ်တို့လည်းဘဝင်မကျဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဟာ ကိုယ်ချစ်နေတယ်။ ကိုယ့်ဇနီးသည်ဖြစ်တယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဇနီးကလည်း ကိုယ့်ကိုကြည့်ကြည့်ဖြူ လိုက်လျော့တယ်ကွာ ကိုယ်က ဒီအတိုင်းချည်း၊ ငြိမ်နေရင် သန့်ဆောင်ကြောင်ရာ ရောက်လွန်းတယ်”

“Right အမှန်ပဲ၊ မောင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ မင်း သရဲဘောကြောင်တဲ့စကားမပြောနဲ့”

ကိုသက်ကလည်း ထောက်ခံပြန်သည်။ ကောင်၊ နှုတ်လည်း အလေးအနက် ခေါင်းတွေ ညိတ်လျက်

“ဟုတ်တယ် တိုင်း နောင်ခါလာ နောင်ခါချော့၊ လောလောစေ့မင်း အချစ်တွေကို အတွေ့နဲ့လက်တွေ့သင်ကြားပေးလိုက်”

“ဟာ ရိပ် ကိုယ့်ကို တစ်သက်လုံး ပြောင်းပြန်အတွေးနဲ့ နာကျည်းသွားမှာပေါ့ ကွ”

“ဟာ ဒါနာကျည်းစရာမှ မဟုတ်တာ၊ ရင်ခုန်စရာကွ၊ ငတုံးရ”

“မြေခိုနိုင်တာကွာ”

“မြေခိုနိုင်တာ မချီဘူး၊ မဖြစ်သေးတာပဲ ရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ် မဖြစ်သေးတာကွ၊ မဖြစ်သေးတာကို ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်၊ အစပြုဖို့က၊ မင်း တာဝန်၊ ကဲ ဖောဒကမတက်နဲ့ မငြင်းဆန်နဲ့ ဒီကိစ္စကို ဒီမှာတင် အောင်မြင်စွာရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီ”

“ဘာတွေလဲကွာ”

တိုင်း ခပ်ကြောင်ကြောင်လေးဖြစ်သွားပေမယ့် ပိုင်သစ်တို့က ခိတ်အားထက်သန်စွာပုံဖြစ်ကာ

“ဘာတွေလည်းဆိုတာ အချိန်တန်ရင် မင်းသိလာမယ်၊ ခုတော့ လောလောဆယ် ကိုယ်တို့သောက်ပွဲစရအောင်”

တိုင်း ဘာမှမပြောတော့ ခေါင်းရမ်းကာ

“မင်းတို့ စချင်ရင် ကိုယ် ပြန်မယ်”

“ဟာ သတ္တမဖောက်ကြေး”

“သတ္တမဖောက်တာမဟုတ်ဘူးကွာ၊ ကိုယ် အရမ်းနောက်ကျ ပခုရင် မာဇီ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

“မပူဝေရဘူး ကိုယ် မုန်းဆက်ထားပြီးပြီ”

“ဟာ ကိုယ် မသောက်ပါရစေနဲ့၊ ခုချိန်မှာ ရိပ် အထင်မြင်လွဲမှာစရာဖြစ်အောင် ကိုယ် ဘာမှမပန်တီးချင်ဘူး”

တိုင်း မသောက်ချင်ဘူး။ အတင်းပဲ ငြင်းဆန်ရုန်းထွက်ခဲ့

ပေမယ့် မရအရိုင်းဆွဲတော့ တိုင်း ငြင်းဆန်လို့မရဘဲ။ ရိပ်နဲ့တိုင်းက တစ်ခုခု ဖြစ်သွားစေချင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့စေတနာကို တိုင်း မခံစားချင်။

“မင်းကို ဖန်တီးခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဆန္ဒကို လိုက်လျော့ခိုင်းတာ ကဲ ချကွာ”

အများနဲ့တစ်ယောက်ဆိုတော့ တိုင်း အရှုံးပေးရမပြန်။

ရိပ် ရယ်

ကိုယ့်နှလုံးသားက ချစ်တဲ့စိတ်ကို နားထောင်ပေးပါကွယ်။

အခန်း (၁၉)

“ဟင်”

နီးသွားသည်နှင့် တိုင်း မျက်ခုံးနဲ့မျက်လုံးက မှန်ကုတ်သွား၏။ မွေ့ရာအထိအတွေ့ အိမ်ကလေးက စိတ်လှုပ်ရှားသလိုဖြစ်ကာ တိုင်း ကိုယ်က တိုင်း အခန်းထဲက မွေ့ရာပေါ် ဘာဖြစ်လို့ရောက်နေရတာလဲ။ တိုင်း နောက်ဆုံးသိလိုက်တာက ထည့်ပါတို့နဲ့ပူးပြီး မှောက်သွားတာလေ။

ခုတော့

တိုင်း နီးရိပ်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အိပ်ရာပေါ်မှ ဝန်းခနဲထလိုက်တဲ့ ကိုယ်က တစ်ခုခုကို လွန်ကျူးခဲ့ပြီဖြစ်မှန်း အလိုလို သိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိုင်း တစ်ကိုယ်လုံးရှိ မွှေးညှင်းလေးတွေ ထောင်ခနဲ

ထကုန်၏။

“နိဂ”

အသံတိတ်ရွတ်မိတဲ့ နာမည်လေးကြောင့် တိုင်း ရင်မှာ ဝမ်းနည်းသလိုဖြစ်သွား၏။ မျက်လုံးတို့ကလည်း ရိပ်ကို အသည်းအသန်ရှာဖွေမိ၏။

ခုတင်ခြေရင်းက မှန်တင်ခုံပေါ် ကိုယ်ကိုကိုင်၍ မျက်နှာလေး မှောက်ကာ ထိုင်နေတဲ့ ရိပ်ကိုမြင်ရစဉ် ရင်မှာကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားသလို သွေးတွေလည်း ဆူဝေကုန်၏။

ကိုယ်ပေါ်က စောင်ကို ကမန်းကတမ်း ဖယ်ခွာရင်း ပြေလျော့နေတဲ့ လုံချည်ကို ခါးမှာမြဲမြဲအောင် ဝတ်၍ ခုတင်ပေါ်က ဆင်း၏။

“နိဂ”

ခေါ်ရင်း ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး မတ်လိုက်စဉ် ရိပ်ကိုယ်လုံးလေး အလိုက်သင့်ပါလာပေမယ့် မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ဝမ်းနည်းမျက်ရည်စတွေနှင့်။

ဟင်ခနဲ ရှိုက်လိုက်တိုင်း အလှတွေလျော့ပါးမသွားတဲ့ ရိပ်ကို ကြင်နာစွာရဲ့ ရင်ချင်းအပ်ထွေးပွေ့ကာ နှစ်သိမ့်ပေးမိ၏။

နွေးခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ ရင်ခုံမှာ ရင်ခုန်သံတွေ တဒိုင်းဒိုင်းထို၊ ဆောင့်သွားသလို ဖြစ်ပြီး နှလုံးသားထဲက စကားလုံးတွေ လွင့်ထွက်သွားသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ရိပ်ရယ်၊ ရိပ်ကို ကိုယ်မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိသွား”

တာပါ။ ရိပ် ထင်သလို မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် တကယ်ချစ်သွားတာ ယုံပါရိပ်ရယ်၊ ကိုယ် ချစ်စိတ်နဲ့လွန်သွားတာ တောင်းပန်ပါတယ် ခွင့်လွှတ်ပါ ချစ်ရယ်”

ရိပ် နာနာကျင်ကျင်ပဲ နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာတွန့်မဲ့မိ၏။ ရိပ်ပါးပေါ်က မျက်ရည်စတွေကို တယုတယသုတ်ပေးသလို အနမ်းတွေနဲ့ သွေးဆောင်နှစ်သိမ့်နေတဲ့ အတွေ့ကို ရိပ် ပျော်ဝင်ရမလား တိုင်းရယ်။

ရိပ်ဟာ တိုင်းကိုချစ်မိတဲ့စိတ်နဲ့ အရာရာကို တိုင်း အလိုကျ လိုက်လျောပေးခဲ့တာ ဘာကိုမှ မနှမော့ခဲ့ပါဘူး။

ခုတော့ အချစ်ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ရိပ်ကို သွေးဆောင်ခံစားခဲ့တဲ့ အဖြစ်က ရိပ် ရင်မှာဝမ်းနည်းမဆုံးဖြစ်ရသည်။

“နော် ရိပ် တိုင်း တကယ်ချစ်တာ၊ တကယ်ချစ်လို့ ဖြစ်သွားတာ၊ ရိပ် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရိပ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကို နားလည်မှုမပေးနိုင်တော့ဘူးလား”

“ရိပ် အစကနေ အဆုံးအထိ နားလည်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တောင်းပန်စရာမလိုဘူး၊ တိုင်း ဆန္ဒပြည့်ဝတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ”

“အဲဒီ သဘောမဟုတ်ဘူး ရိပ်ရယ်”

မွတ်သိပ်စွာ လက်တစ်ဖက်နဲ့ ရိပ်ခါးသိပ်သိပ်လေးကိုတင်းတင်းလေးဖက်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်နဲ့ ရိပ် ကျောပြင်လေးကို ကြင်ကြင်နာ

နာ ပွတ်သပ်သွေးဆောင်နေတဲ့ ကိုယ့်က နွေးနွေးလှိုင်းလှိုင်းသည်းဖြစ်သွားသည်။

ရိပ် ရုန်းထွက်ဖယ်ရှားလို့ မရအောင် စက္ကန့်မလှုပ် အနမ်းတွေပေးနေတာက ရိပ် အသက်ရှူရ မွန်းကြပ်သွား၏။

တိုင်းရဲတောင်တနေတဲ့ ဆန္ဒကို ရိပ် နောင်တ မရတမ်း လိုက်လျော့ဖို့ အသင့်ပါပဲ။

“အဲဒါလည်း တိုင်း ဆန္ဒရှိသလိုပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးကွာ”

“သိပါတယ် တိုင်း ဆန္ဒမပြည့်သေးဘူးဆိုတာ ရိပ် လိုက်လျော့ပါ့မယ်”

“အို”

ဖက်ထွေးထားမိတဲ့ တိုင်း လက်ချောင်းလေးတွေ ပြေလျော့သွား၏။

“ရိပ် ကိုယ့်ကို အဲလိုအမြင်မျိုးနဲ့ လိုက်လျော့စရာမလိုပါဘူးကွာ”

“မလိုဘူးထင်ရင် ရိပ်ကို မတောင်းပန်နဲ့၊ ချစ်ထယ်ထိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို မသုံးပါနဲ့၊ ရိပ် ဝမ်းနည်းလွန်းလို့”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ရိပ်ရယ်”

“အစကတည်းက ရိပ်နဲ့တိုင်းက အချစ်နဲ့စခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်း မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီဆန္ဒအတိုင်း ရှင်စိတ်နဲ့ပေါင်းသင်း ချည်နှောင်ချင်လို့

ရှင်မြေခေတ္တခွဲတဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေလို့လေ”

“ဟာ”

တိုင်း ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ကန်ခံရသလို ဟာခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးတွေကို စုံဆိုက်လိုက်သလို ခြွတ်နိုးစွာ ပွေဖက်ကြင်နာနေမိတဲ့ တိုင်း လက်တွေလည်း မိပ်ဆီမှ အလိုလို ကွာကျသွား၏။

“တိုင်း မိပ်ကိုတကယ်ချစ်ခဲ့ထယ်ဆိုရင် အစကတည်းက ထောင်းဆိုမှုတွေနဲ့အခွင့်အရေးယူခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ရိပ်ရယ်”

တိုင်း နှလုံးသားက ယူကြီးမရဖြစ်မှုတွေနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထုမတ်မရအောင် ခြစ်ကာ ခုတင်မြေရင်ကျို မွေ့ရာပေါ်မှာ ဝုန်းခနဲဖြိုကျသလို ထိုင်ချလျက်သားခြစ်သွား၏။

မိပ် မျက်နှာလေးကို မနာကျင်ဝတမ်း ဖုံးဖိမျိုချ၍ လက်ကျန် မျက်နှာလှိုင်းတွေကို သုတ်သည်။ ရင်ထဲမှာ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ အစိုင်အခဲတွေကို အပြောင်အစင် စွင့်အနံ့ပြောချလိုက်သည်က မရပ်မနားနိုင်တော့။

“မိပ်ကို စတော့ကတည်းက တစ်ဖက်က ချစ်သူအတွက် ထွက်ခွာလိုက်ပြီး တောင်းဆိုခဲ့တာက တကယ် လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေး ထစ်ပဟက်ချိ နှလုံးသားဆီ ဖီးတင်ရှို့လိုက်တာနဲ့အတူတူပဲ တိုင်း တိုင်း ဆန္ဒအတွက် ရိပ် နှလုံးသားအလောင်းခံပြီး လိုက်လျော့ခဲ့တာ အခုလည်း အဲဒီဒေဘော့ထဲ အိပေမဲ့ ဝမ်းနည်းတာက တခြားလေး၊ ရှေ့ဆက်ပြီး အန်တီ ဆန္ဒအတွက် တိုင်း တောင်းဆိုမှုအတွက် ရိပ် လိုက်လျော့ရမှာပဲ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တိုင်း ဒယ်ဒီကိုပေးဆပ်ရမယ့် ကျေးဇူးတရားတွေက
ရိပ်တို့မိသားစုအပေါ်မှာ ကြီးလို့ပါ။ ရှေ့ဆက်ပြီး ရိပ်ကို မတောင်းပန်ပါနဲ့။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ရိပ်ရယ်။”

“တိုင်းအတွက် မဟုတ်ပေမယ့် ရိပ်အတွက်က ဟုတ်နေတယ်
လေ။ တိုင်း တောင်းပန်တိုင်း၊ နိပ်မှာ ခွင့်လွှတ်တယ်။ ခွင့်မလွှတ်ဘူး
ပြောလို့ရတဲ့ အခြေအနေမဟုတ်ဘူး။ အဓိက တိုင်းလိုချင်တာကို နိပ်
ပေးတယ်။ ဒီလောက်ပဲ။ အချစ်ဆိုတာကို လုံးဝ မပြောပါနဲ့။”

ဇာတ်တိုက်ပြောချနေတဲ့ စကားလုံးတွေနောက်မှာ မျက်နှာရော
နှုတ်ခမ်းပါ ရင်ခုန်သံတို့ ခြောက်တွေ့နေတဲ့ ရိပ်ကို တိုင်း မကြည့်ရက်
အောင် ရှက်စိတ်တွေ ဖိုသွားသည်။

အချစ်ကို ခံစားသိရှိပြီး အချစ်လို့ ခေါင်းစဉ်တင်လို့မရတဲ့
ခံစားချက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်ကို အပိုင်ပိုင်စွဲချသလို
မျက်ရှုလာသည်။ ပြီးတော့ ရိပ် အဆက်မပြတ်ပြောနေတဲ့ စကားလုံးတွေ
က ရင်အုံကို အဆက်မပြတ် ထိမှန်လျက်သာဖြစ်၏။

“အခြေအနေ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အချစ်ဆိုတာကို
ရိပ်နှလုံးသားက မြည်စမ်းခွင့်မရတဲ့ ဘဝပါ။ ရိပ်လည်း အချစ်အကြောင်း
ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးယဉ် ခံစားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဓိက
အန်ကယ် ကျေးဇူးကို ပြန်ဆင်ခွင့်ရတဲ့ ရိပ်ဘဝက တိုင်း လိုချင်တာကို
ရိပ် မတွန့်တို မနုပျော့ဘဲ ပေးဆပ်ဖို့ပဲ။ တိုင်းလည်း အားနစ်စရာ
တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး။”

“ရိပ်ရယ် ရိပ် ရင်ထဲမှာ အဲသလောက်အထိ ဖြစ်တည်နေတာ
လာ။ ကိုယ် ရိပ် ကို လက်ထပ်တာ က ရိပ်တို့မိသားစုအတွက် ဒယ်ဒီ
ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေကို အခွင့်အရေးယူချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့မဟုတ်ခဲ့
ဘူး။ ဒယ်ဒီ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာရယ်။ နကို ပေးထားတဲ့ ကတိ
မပျက်ချင်တာရယ်။ တခြား ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မပါဘူး။ အခု ဖြစ်သွား
တာကလည်း ရိပ်ကို ချစ်တဲ့စိတ်”

“တော်မိတော့ အဲဒီ ချစ်တဲ့စိတ်ဆိုတာကို ထည့်မပြောပါနဲ့
တိုင်းဆည်း”

တစ်စပြင်ဆန်နေတဲ့ ရိပ်ကို တိုင်း ချစ်ခြင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ
ရည်းရှုံးသိမ်သွင်းလို့ရမည် မထင်တော့။

တိုင်း ဆံပင်တွေထဲ လက်ချောင်းတွေ ထိုးထည့်ရင်း ဖွပစ်
ကာ ရိပ်ကိုပဲ အချစ်မပြယ်စွာ ငေးကြည့်မိသည်။

တိုင်း ဘေးမှာပဲ မတ်မတ်ရပ်လျက်သားနဲ့ ညအိပ်ဂါဝန် အိအိ
ကလေးနဲ့ အစွမ်းကုန်လှနေတဲ့ ရိပ် နှုတ်ခမ်းတို့မှ အချစ်တွေ ခြောက်ခန်း
ပြုလာသည်။

“ရိပ်”

တိုင်း အသာထရင်ကာ ရိပ် ပခုံးသားနုနုပေါ် လက်ချောင်း
ပေးနဲ့ ဖွဖွထပ်ကိုင်၍ မေးချားလေးကို ဆွဲယူကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိ၏။
ကြည့်ချင်းခုံထပ်မယ့် နားလည်မှုတွေက ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေမှန်း
ပဲသားနေသည်။ တိုင်း ကြီးစား၍ စိတ်ကိုတင်းကာ

၂၂၆ ◊

ပိဋကထာ

“ကိုယ် ဆင်ခြင်ပါ့မယ် နောက်ထပ် ဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ကတိတွေပေးနေစရာ မလိုပါဘူး၊ တိုင်းအတွက် နိုင်ဘက်က အမြဲအဆင်သင့်ပါပဲ၊ နောက်ထပ် တောင်းဆိုဦးမယ်ဆိုရင် တိုင်း မာပီ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ကွာရှင်းပေးရမယ်ဆိုရင်လည်း နိုင် တွာရှင်းပေးပါမယ်”

တိုင်း အသက်အောင့်ကာ နိုင် ပခုံးထက်က လက်ချောင်းတွေကို ခွာပစ်ရင်း ချစ်စိတ်တွေက ဘုန်းဘုန်းလဲကျသွား၏။

ရိပ်ရယ်

အဲဒီလောက်တောင် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ နှလုံးသားကို ခုတ်စက်နိုင်သတ်လား ကွယ်။

အခန်း (၂၀)

“ထယ်လိုလဲ ဆိုကေတယ် မဟုတ်လား တိုင်း”

ခံစားမှုကို ဦးစားပေးပေးလာတဲ့ မျက်နှာပေးကို ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ ကြည့်မိရင်း တိုင်း မျက်နှာညှိုးမှောင်သွားတာကို သူငယ်ချင်းတွေ သတိထားမိသည်။

“ပြောစမ်းပါကွာ”

တိုင်းက သက်ပြင်းချတာ

“မင်းတို့ကြောင့်ခက်တယ်”

“ဘာခက်တာလဲ”

“နိပ် ကိုယ့်ကို လုံ့ဆ နားလည်မှုလွဲသွားပြီ”

“ဘယ်လို”

ကောင်းမှု နားမလည်သလိုအေးရင်း တိုင်းနဲ့အောက်နာချင်ဆိုင်မှာ
ဝင်ထိုင်သည်။ တိုင်းက တည့်တည့်ကြည့်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ပိုပြီးဆိုးတယ်ကွာ”

“ဟာ မင်းကိုက ပျော့လွန်းတာ”

“ယုယုယယလေးချော့လိုက်ရင် အိုကော သွားမယ့်ဟာ မင်းကို
က သရဲဘောကြောင်လွန်းတယ်”

အားမလို အားမရ တစ်ခွန်းစီ ဝင်ပြောတဲ့ ထည့်ထိခဲ့တောင်မှ
ကို တိုင်း အငေးသားပဲ စိုက်ကြည့်၏။ ပိုင်သစ် တိုင်း ပခုံးကို အားပေး
နှစ်သိမ့်စွာ ဖက်လျက်

“မိန်းကလေးတွေဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ နောက်တော့ သူတို့ပဲ အား
အမှူးဖြစ်သွားတတ်တာကွ”

“မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟ မင်းက ကိုယ်တို့လောက် သိနိုင်မလား”

ထည့်ထိ မကျေမချမ်းမေးသလို ကောင်းမှုကလည်း မျက်စိမယ်၊
ကာ ထိုသို့မေးသလို တိုင်း ဘာမှပြန်မဖြေတတ်အောင် ထူပူသွား၏။

ပိုင်သစ် ပခုံးဖက်ထားတာ လက်မမြဲတိသေဆဲ

“ဟုတ်တယ် တိုင်း၊ မိန်းမတွေအကြောင်း မင်း ကိုယ်ပဲ

လောက် အကဲမခတ်တတ်ပါဘူးကွာ။ မိန်းမဆိုတာ အဝဆိုရင် ရှက်ရင်၊
ရမ်းတတ်တယ်ကွာ။ နောက်တော့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး၊ ရွဲသွားတာ၊ ဒါကြောင့်
ရိပ် ဘာပြောပြော မင်း အာရုံထဲ ထည့်ထားဖို့မလိုဘူး။ ကိုယ်ပဲ

ယောက်ျားတွေဆိုတာက ကိုယ်တို့အချစ်ကိုတယ်နည်းနဲ့မဆို ရင်ဖွင့်မှာပဲ၊
အဲဒီက ရိပ် ဘယ်လိုထင်ထင် ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့၊ ပြီးတော့ မင်းက
အိမ်ထောင်နဲ့လေး အိမ်ထောင်သည်လိုပဲ ကျင့်ရမှာပဲ။ လင်မယားကြားမှာ
အတွေ့ဆိုတာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ အတွေ့ရှိမှ သွေးခွေးနေမယ်။ သွေးခွေး
နေမှ ရွဲလွန်းတင်မက်တဲ့စိတ်ဖြစ်လာမယ်။ အဲဒီစိတ်ကမှ တစ်ဆင့် အချစ်
ခိုတာ တရေးရေးပေါ်လာမယ်”

ပိုင်သစ်တို့ ဒဿနတွေကို တိုင်း ဇောဒကလည်း မတက်ချင်
သလို နားထောင်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။ တိုင်း ခေါင်းရမ်းလိုက်တော့
ကောင်းမှုတို့ ကြိုတိဆဲပြီး

“မင်း ခေါင်းဆီမနေနဲ့၊ ရိပ် ဘယ်လိုထင်ထင် မင်း အတွေ့ပေး
ပြီး မင်း အချစ်တွေကို ပေးရမယ်။ ရှေ့ဆက်ပေးဖို့လည်း လိုအပ်တယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ကောင်းမှု၊ ရိပ်က မာမီ မရှိတော့ရင်တောင်
ကွာရင်ပေးဖို့ အသင့်ပဲတဲ့။ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ အဲလိုချည်း
ကြိုညီနေတော့ တိုက်ရင်မှာ ဘယ်လောက်ထိ ဆူနေမလဲ။ ကိုယ်အချစ်ကို
အတိုပြန်ဘဲ အဲဒီစိတ်နဲ့ဆိုတော့ ကိုယ့်အချစ်တွေက ဘယ်အမိမိပျိုယ်သက်
ကျောက်နေလဲကွာ။ အဲဒီသဘောသက်ရောက်နေတဲ့ အပြုအမူတွေနဲ့ ကိုယ့်
အချစ်ကို ကိုယ် မစတေးဆစ်ချင်ဘူး”

“ကဲ ဒါဆို မင်းက ဘယ်လိုခွေဆက်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

ထည့်ထိ စိတ်မရှည်သလို မေးသည်။ တိုင်း ကိုယ်ကို ဆန့်ကာ
ဂိုင်နေရာမှထ၍ လသားဆောင်ရှိ လက်တန်းပေါ်မှာ လက်ကလေးတင်ပြီး

ရပ်သည်။

“ပြောလေကွာ”

ပိုင်သစ်ကလည်း မေးပြန်သည်။ တိုင်း မပြောဖြစ်သေးဘဲ ဟိုးအဝေးဆီမှ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ဧည့်ထိုင်ခေတ်တို စိတ်နှစ်ပူဆင်း နှလုံး သားငြိမ်းသွားအောင် ဦးခိုက်မိ၏။ ဦးမှ

“ကိုယ် နောက်ထပ် မကျူးလွန်တော့ဘူး။ ရှေ့ဆက်ပြီး ရိပ်၊ ဆုံးဖြတ်ချင်သလို ဆုံးဖြတ်ပစေတော့။ ရိပ်က ကွားမယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်ချစ်နေတဲ့အတွက် ရိပ် ကျေနပ်အောင် ကွားပေးလိုက်မယ်”

“သိပ်လွယ်လွန်းမနေဘူးလား။ တိုင်း”

“အချစ်ဆိုတာကို စကားထဲထည့်ပြောတာတောင် လတ်ဆံ့နိုင် အောင် ပြင်းထန်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို ရှေ့ဆက်ပြီး ကိုယ့်အချစ်တွေ ပုံရပြရင်လည်း အလသသသဖြစ်မှာလေ။ အဲဒီ အဖြစ်ကို ကိုယ် မခံနိုင် ဘူးကွာ”

“မင်းကတော့ စံပဲ”

ပိုင်သစ် မအိမလည်သက်မချရင်း ပြောသလို ကောင်းမှုတို့ လည်း မဖျောင်းဖျေနိုင်အောင် စိတ်တွေလျော့ကျသွားသည်။

“ရှေ့ဆက် ကိုယ် သွန်ကျူးနေရင် ရိပ်စိတ်က ဒီထက်ပိုတင်။ မာနေလိမ့်မယ်။ ခုတောင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါကျူးလွန်မိတဲ့ ငါ့စွဲအတွက်၊ ပြောချလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ချဲ့အရှက်ထု။ တွေကို ခြေဖနောင့်နဲ့ပွတ်ခြင်းပစ်လိုက်သလိုပဲ။ အခြစ်နဲ့ဟောန်အော်”

သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ကိုယ် တစ်ခါမှ ဒီလောက်ထိ မရှက်ဖူးဘူး။ ကိုယ် ချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်အရှက်တွေ စုတ်ပြဲသွား အောင် လုပ်ပစ်တာ ကိုယ် ခံရခက်ဆုံး။ ဝမ်းနည်းရဆုံးပဲ”

ဝမ်းနည်းသံနှင့်အတူ အစ်စိုစိုလေး ဖြစ်ကာ သူငယ်ချင်းတွေ ဘက်တောင် များနာမလှည့်ချင်ဖြစ်နေရှာတဲ့ တိုင်းကို ပိုင်သစ်တို့ ဆက်သက် ဖိအားပေးဖို့ စိတ်အားထက်သန်ခြင်းမရှိသလို ဖြစ်ကုန် သည်။

“အင်းလေ မင်းပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲ။ ကိုယ်တို့က မင်းနှလုံး သားလေး လန်းနေစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့်ပါကွာ”

ကောင်းမှု ထလာရင်း တိုင်း၊ ပခုံးကိုမက်၍ နှစ်သိမ့်သလို ပြောသည်။ တိုင်း၊ နားသည်စွာ ခေါင်းဆတ်လိုက်တော့ ရှက်မျက်ရည် တစ်စက လွင့်ခနဲခနဲကျသွား၏။

“အချစ်နဲ့ခေါင်းသင်းခြင်းဆိုတာ တကယ်တော့ တခြားစီပါ။ ကိုယ်တော့ အဲလိုပဲ ထင်ထယ် ကောင်းမှု။ အကြိမ်ကြိမ် အရှက်မခံချင် တဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို နားလည်ပေးပါ”

“အင်းပါကွာ”

ထည့်ပါနဲ့ပိုင်သစ်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ နားလည်ပေးနိုင်စွာပဲ ခေါင်းဆတ်လိုက်သည်။

“ကဲပါ မင်းစိတ်ကိုလည်း လျှော့ချပြီး အနားပေးလိုက်ကွာ”

“ရပါတယ် ကိုယ် အရင်ကလောက် ပွန်းကြပ်မနေတော့ဘူး။

ဖွင့်ပြောလိုက်ရလို့ ရင်မှာပေါသွားသလိုပဲ”

အနည်းငယ်ပေါ့ပါးသွားသလို ဖြစ်တဲ့ တိုင်းကို ငေးကြည့်ရင်း ပိုင်သစ်တို့လည်း သက်ပြင်းကိုယ်စီချကာ စိတ်လျော့ပစ်လိုက်သည်။ ကောင်းမှုနေရာမှာ ပြန်ထိုင်ပေမယ့် တိုင်းက မထိုင်။

လသာဆောင်လက်ရမ်းလေးနားက နိမ့်မှာပဲ ကိုယ်ကို ဖို့ချင်တာ အပေါ်စီးက မြင်ရတဲ့ သာယာတဲ့မြို့ပြရှုခင်းတွေကို ငေးကြည့်ခြေသိပ် နေမိသည်။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကြား ဘယ်သူမှ စကားမစတဲ့ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ ထည့်ဝါက တစ်ခုခု တွေးနေမိရာက ဖျတ်ခနဲ အသိဝင်လာသလို မျက်နှာလေး လန်းကာ

“ဒါနဲ့ တိုင်း”

“ဘာလဲ ထည့်ဝါ”

“ရှိပဲ”

“ရိပ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တိုင်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာလေး ဖြစ်သွားသည်။ ထည့်ဝါ ဒေါင်း တစ်ချက်ဆတ်ပြီး

“ရိပ် မင်းကို အဲသလောက် လိုက်လျောနေတာက မင်း ဒယ်ဒီ ရဲ့ကျေးဇူးတရားထက် ခိုင်မာတဲ့အကြောင်းတစ်ခုရှိရမယ်”

“ဘယ်လို”

တိုင်း မျက်ဝန်းတန်း ထူထူနက်နက်က တွန့်ခေါက်သလို ဖြစ်

၂

ဗျူးစာပေ

သွား၏။ ကောင်းမှုတို့လည်း ခုမှတွေးမြင်မိသလို ဖြစ်ကာ ပိုင်သစ်လက် ချောက်တီးရင်း

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းကို အဲသလောက် လိုက်လျောတာက ရိပ် မှာ မင်းနဲ့ ဗတ်သက်တဲ့ ဇီးလ်တစ်ခုခုရှိကို ရှိရမယ်”

အဲဒီအမာလိုလိုပြောနေတဲ့ ကောင်းမှုကို တိုင်း တကယ်ကို အငေးထားကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

“ပီးလ်တစ်ခုခု ဟုတ်လား”

“သေချာတယ်။ မင်း မယုံရင် ရိပ်ကို အကဲခတ်ကြည့်”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အဲလို ပြောနိုင်ရတာလဲ”

ကောင်းမှု သူ့အတွေးကို သူ အပိုင်အနိုင် ထောက်ခံသလို ခေါင်းဆတ်လိုက်ပြီး

“ဒီမှာ တိုင်း။ မိန်းကလေးဆိုတာ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ခံစားမှုရှိတဲ့

ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ဘာမဆို မသိလိုက်မသိဖာသာ လိုက်လျောဖို့ စိတ်က တိမ်းညွတ်ပြီးသား အခု မင်းကိုလည်း ရိပ် တိမ်းညွတ်

ပြီး လိုက်လျောနေတာ လိုက်လျောခဲ့တာ”

“ဒယ်ဒီ ကျေးဇူးကြောင့်တဲ့”

“မင်း သိပ်တုံ့တာပဲ တိုင်း”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ မင်း ဒယ်ဒီရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်က တခြား။

၂

ဗျူးစာပေ

မင်းကိုလိုက်လျော့တာက တခြား၊ ပြီးတော့ မင်းအချစ်ကို ပုံစံပြောင်းပြင် တာက တခြား”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

တိုင်း စိတ်ဝင်စားစွာပဲ ကောင်းမှုနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင် မိသည်။ ကောင်းမှု ခေါင်းညိတ်၍

“ကိုယ် ထင်တာမမှားဘူးဆိုရင် ပန်းနုရောင်ကို မင်းချစ်သူလို့ အစကတည်းက မင်းကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြောခဲ့တဲ့အတွက်ပဲ”

“ဟင်”

“ဟင် မနေနဲ့၊ ပန်းနုရောင်ကို မင်းချစ်ခဲ့ပြီးမှ ခိုကိုက် ချစ်တယ် လို့ပြောတော့၊ မိပ် ဘယ်လက်ခံနိုင်မလဲ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို တလှူ မြင်တာ၊ မင်း အချစ်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်မြင်သွားတာတွေ”

တိုင်းရင်မှာ တွေခနဲမြစ်သွားအံ့၊ ဟုတ်ရဲ့လား၊ နုလေးကြောင့် ကိုယ့် အချစ်ကို မိပ် အမြင်လွှဲတာလား၊ ဒါဆို မိပ်ဆီမှာ တိုင်းနဲ့ပတ်ဝန်းကျင် တဲ့ မီးလဲတစ်ခုခုရှိနေတာ သေချာသလိုပေါ့။

အတွေးနဲ့တင် တိုင်း ရင်တွေတဒိတ်ခတ်ခုန်လာသည်။

ရိပ်ဆီမှာ ရှိတဲ့ မီးလဲက ဘာလဲ။

“ဒါကြောင့် မင်း ရှေ့ထက် မလွန်ကျူးရင်တောင် ခိုရင် ဝယ် လျှို့ဝှက်ရှိနေတဲ့ မီးလဲက ဘာလဲဆိုတာ မင်းတစ်ချိန်ချိန်နဲ့သိရမယ်လို့ ကိုယ်လက်မထောင် ပြောရဲတယ်ကွ”

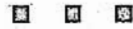
ကောင်းမှု ပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ ထိုစကားလုံးကိုပဲ တိုင်း

ရင်ခုန်စွာ အကြိမ်ကြိမ် ကြားယောင်နေမိသည်။

မိပ် ရင်ထဲက မီးလဲတဲ့။

ဘာ မီးလဲလဲ။

ဟုတ်ရဲ့လား၊ ရိပ်ရယ်။

အခန်း (၂၁)

မြင်ရပြီး မကြင်ရတာက ဖြေသာပါသေးတယ် ဆိုရယ်။ ခုတော့
ရိပ် မျက်နှာလေးကို မမြင်ရတာ ရင်မှာ ဟာခနဲ။

“သား အန်ကယ်မြင့် နေမကောင်းလို့ ခိပ်ကို မာသီ ထားခဲ့
တယ်”

လို့ မာသီ ပြောကတည်းက တိုင်းရင်မှာ ဟာသွားသည်တ
ခုချိန်ထိ နှလုံးသားမှာ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့သည်။

“သား အန်ကယ်မြင့်ကို လူနာသတင်းမေးရင်း ဟိုမှာပဲ အိမ်
ချင်းအိပ်လိုက်လေ၊ နှင်းနှင်းကိုတောင် မာသီ ပြောခဲ့သေးတယ်။ သား
လာခဲ့မယ်လို့”

“ဟင့်အင်း မာသီ သားမနက်မှပဲ ကုမ္ပဏီထွားရင်း ဝင်ကြည့်

လေ့ထုံးစံအစီ

တော့မယ်”

မာမိ စာနာစွာ ပြောသော်လည်း တိုင်း ခေါင်းခါပြော၍ ရှောင်
ထွက်ခဲ့သည်က ရိပ်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ရှက်လို့ပဲဖြစ်၏။

ထိုညတည်းက ခိပ်နဲ့မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် တိုင်း ရှောင်
နေခဲ့သည်က ထမင်းစိုင်းမှာတောင် မျက်နှာချင်းမဆိုင်တဲ့အထိ။ ရိပ်က
မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ပုံနှုတ်အတိုင်း ပြုမှုနေနိုင်တာ တိုင်း အံ့ဩရသည်။

“တိ တိ တိ”

ညအိပ်ခတ်စုံမလဲတော့ဘဲ အပြင်ကလာတဲ့အတိုင်း ဓမ္မရာပေါ်
ကိုယ်ကို ပစ်လွှဲလှုပ်ရှားစဉ် ခေါင်းရင်းရှိ စားပွဲပေါ်က တယ်လီဖုန်းပြည်သံ
ကြောင့် တိုင်း အသိဝင်လာသည်။

နာရီကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ ညဆယ်နာရီတိတိ။

ဒီအချိန် ဘယ်ကဖုန်းဆက်တာလဲ။ ဝိုင်သစ်တို့လား။ မကိုင်
မချင်း ဖုန်းကပြည်နေဆဲ။

တိုင်း မထတော့ဘဲ လက်နှောက်ပြန်ဖြင့် ဖုန်းခွက်ကို ကောက်
ယူ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“တိုင်း”

“ဟင် ရိပ်”

မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရတဲ့ ရိပ်အသံကြောင့် တိုင်း တစ်ကိုယ်
လုံး သွေးလည်ပတ်မှုတွေ နွေးခနဲဖြစ်ကုန်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒိုင်ပါ”

“ပြောလေ ဒိုင်”

တိုင်း ရင်ခုန်သံဖြန့်ဖြန့်နဲ့ပဲ စကားဆိုမိသည်။

“ဒိုင် ဒီည မေမေတို့ဆီမှာပဲ အိပ်မလို့”

တိုင်း ရင်မှာကျင်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ပြောသံလေးကိုက သွေးရိုး

သားရိုးမဟုတ်မှန်း သိသာနေသည်။

“ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ် အန်ကယ် နေမကောင်းတဲ့အထိ နေချင်သလောက်နော်၊ ပြန်မလာရင်လည်း ကိုယ် လိုက်မခေါ်ပါဘူး”

“ဘာလဲ ဒိုင်ကို စိတ်ဆိုးချင်နေတာလား”

“ဘာဆိုလို့ ဆိုးရမှာလဲ”

“ဒိုင် မေမေတို့ဆီမှာ အိပ်လိုက်တော့ တိုင်းအတွက်”

ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောမှန်း တိုင်းနားလည်တာမို့ မနာကျင်ပါအောင် ထိန်း၍

“ဒိုင်ရယ် ဒိုင်ကိုယ့်ကို နားလည်မှုလွှဲနေတဲ့အတွက် ဘာအကြောင်းရာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် အလွဲလွှဲအချော်ချော် ဖြစ်အောင် ပြောနေတော့မှာပဲ၊ ကိုယ် စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိအောင် ကိုယ် တစ်ခုပြောပါရစေ”

“ပြောလေ”

“ကိုယ် ဒိုင်ကို နောက်ထပ် မကျူးလွန်ပါဘူး။ ကိုယ် ကတိပေ။

တယ်။ ယုံကြည်ပေးရင် ခုလို အနောက်အသွားမလွတ်တဲ့ စကားမျိုးတွေ မပြောပါနဲ့လား”

“ဒိုင် ဖြစ်ပြီးတာကို ဘာမှမပြောပါရစေနဲ့၊ ခုလောလောဆယ် ဒိုင် အသိပေးသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောလိုက်တာလေ၊ တိုင်း ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် မေမေတို့နဲ့ အိပ်လိုက်မယ်၊ တိုင်းက မအိပ်နဲ့ဆို ဒိုင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

တိုင်း စကားဆက်မပြောချင်လောက်အောင် ရင်မှာထူထူသွား၏။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ကျူးလွန်မိတဲ့အဖြစ်အတွက် တိုင်းကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ နှိပ်စက်တာလား ဒိုင်ရယ်။

“အင်လေ ဒိုင် စိတ်တိုင်းကျဖြစ်နေရင် ပြီးတာပဲ”

“ပြောလေ ဒိုင် ပြန်လာခဲ့ရမလား”

“မလာနဲ့”

တိုင်း တုံ့တိတ်ပဲပြောရင်း ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ တိုင်း မှာတော့ အသံလေးနားဆင်ပြီး ရင်ခုန်သံကို မြေသိမ်မယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်လို့ပဲ မဆိုးသေး။ ခွင့်တောင်းသလိုလို ဘာလိုလို့နဲ့ တိုင်း ရင်ဘတ်ကို ထိမှန်စေမည့် စကားလုံးတွေ ပစ်သွင်းဇဉ်တာ ခံရခက်လှသည်။

ဒိုင် ကိုယ်သင်းရန်လေးတွေ ပျံ့သင်းနေတဲ့ ဓမ္မရာထက် ကိုယ်ကို လှဲချမိတဲ့စိတ်က မလုံမလဲဖြစ်နေစေသည်။

ဒိုင် ရယ်

ကိုယ် တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒိုင် လက်ခံအောင် ဘယ်လို

ပြောပြရမလဲကွယ်။

ကိုယ် တစ်ကြိမ်ကျူးလွန်မိတဲ့ အဖြစ်က ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ တစ်သက်တာအတွက် မေ့မရနိုင်တဲ့ သင်္ကေတလေးပါကွယ်။

ခုချိန်မှာ ရိပ်ကို မမြင်ရ။ ရိပ် ကိုယ်လေးကို မကြင်ရ။ ရိပ် အသံလေးကို နားမဆင်ရပေမယ့် တိုင်း နှလုံးသားထဲက အချစ်က ထိုစဉ်ကလို နွေးကြနေခဲ့တယ်။

မူးမှောက်ပြာဝေနေပေမယ့်လည်း ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ပွေ့ဖက်ထားမိတဲ့ ရိပ်ကိုယ်နွေးနွေးလေးဟာ ပျော့ပြောင်းနုဖတ်တဲ့ ပန်းဝတ်လွှာလေးလို အိတွေးနေတယ်ဆိုတဲ့အသံက နှလုံးသားမှာ ပန်းတွေ့ဖွင့်စေဖို့ တုံ့ပြန်ဆော်သွေးလာသလို ဖြစ်တော့လည်း ကိုယ့်အချစ်တွေ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ အစစ်အမှန် ဗြိုကျလာခဲ့တာပါကွယ်။

ရိပ် ယူဆတဲ့အမြင်မျိုးနဲ့ မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ရင်ဘတ်နဲ့ ရင်းပြီး သစ္စာဆိုဝံ့တယ် ရိပ်ရယ်။

ယုံကြည်ပေးပါ ရိပ် ယုံကြည်အောင် ဝန်ခံဖို့လည်း ကိုယ့်ပာတွက် အခွင့်အရေးမရှိတော့မှန်း အနောက်အသွားမလွတ်တဲ့ ရိပ် စကားလုံးတွေက သက်သေတည်နေပြီလေ။ ကိုယ် မတောင်းဆိုတော့ပါဘူး။

ယုံကြည်ပေးပါလို့ တိုင်း မတောင်းဆိုရက်တော့ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ရိပ် စကားလုံးတွေကြောင့် ကိုယ့်နှလုံးသားရှေ့ဆက် အရှက်ကွဲမခံနိုင်လို့ပါ အချစ်ရယ်။

“တိုင်းလေး”

တိုင်းအပေါ်ထပ်က လှေကားထစ်တွေကို ခပ်သွက်သွက်နင်းဆင်းလာကာ ဧည့်ခန်းထဲ ခြေလှမ်းရုံရှိသေး ကြားရတဲ့ခေါ်သံကြောင့် ခြေလှမ်းရပ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ထမင်းချက် ဒေါ်မျိုးနဲ့အတူ ခပ်ရိုရိုလေးရပ်နေတဲ့ မျက်နှာစိမ်းလူရွယ်တစ်ယောက်။

“ဘာလဲ ဒေါ်မျိုး”

မေးရင်း ဒေါ်မျိုးဆီ လျှောက်သွားသည်။

“ရိပ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ဒေါ်မျိုး ပြောပြီးသည်နှင့် မီးဖိုခန်းဘက်ဝင်သွားသည်။ တိုင်း မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်ကာ လူရွယ်ကို အကဲခတ်ကြည့်ဖြစ်သည်။

လုံချည်အနီကွက်လေးနဲ့ ရှပ်ကွက်လက်တိုကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ထားတဲ့ လူရွယ်က ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှုပ်ကာလေးနဲ့ ခင်ချင်စရာကောင်း၏။

“ရိပ် နဲ့တွေ့ချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာကိစ္စလည်း မသိဘူး”

တိုင်း စပ်စုစွာမေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ လူရွယ် ပြောရခက်ဟန်နှင့် ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ပြီး

“ကျွန်တော် ရိပ်နဲ့ပဲ တွေ့ချင်လို့”

“ကိစ္စအရေးကြီးလား၊ ကိုယ်ကိုပြောလို့ရတယ်၊ ကိုယ်က ခိုဝှမ်းအမျိုးသားပဲ”

ထိုလူရွယ် ပြောရကောင်းနိုး မပြောရကောင်းနိုးနဲ့ ဝေခွဲခွဲကပ်ဟန်လေးနဲ့ တိုင်း ကိုမော့ကြည့်သည်။

“ဟိုလေ ရိပ်က သေချာမှာထားလို့ ရိပ် မဆိုဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ရိပ် အမျိုးသားက ကိုယ်ပဲ ကိုယ့်ကို ပြောတာနဲ့ ရိပ်ကို ပြောတာ အတူတူပဲ၊ ပြော အားမနာနဲ့”

လူရွယ် ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်ပြန်သည်။

“ဟို ပန်းချီကားဘောင်ကွပ်ထားခိုင်းတာ အဲဒါ ပြီးပြီလေ၊ ရိပ်ကိုလား ယူခိုင်းဖို့ ဆိုင်က လာပြောခိုင်းလို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“ဒီရိပ်က ပန်းချီကားကို ကနုတ်ပန်းတွေပုံဖော်ပြီး ဘောင်ကွပ်ပေးဖို့ လာအပ်ထားတာ ကြားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့က အလုပ်များလို့ မကွပ်ဖြစ်ဘူး၊ ရိပ်ကိုယ်တိုင် လာယူမလား၊ ကျွန်တော်တို့လာပေးရမလား၊ အဲဒါ အရင်လာမေးတာ၊ ဟို ရိပ်က ပြီးရင် ကြိုပြီးအကြောင်ကြောင်ပါဆိုလို့ပါ”

လူရွယ်ပြောပြမှ ရိပ် နားလည်သလိုဖြစ်၏။

“အဲဒါဆိုလဲ ကိုယ်ပဲ လိုက်ယူမယ်”

“ဟို ရိပ်က”

“ရပါတယ် ရိပ်က ခုလောလောဆယ် ဒီမှာ မရှိဘူး၊ ခို”

အေးအေး နေမကောင်းလို့လေ၊ သွားယူဖို့သည်း အားမှာမဟုတ်ဘူး၊ လာပါ ကိုယ်ပဲလိုက်ယူမယ်”

ထိုင်းပဲ ဦးဆောင်ပြောရင်း နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ ကားသေ့ကို လှမ်းယူ၍ ကားပေါ်ဦးစွာ တက်လိုက်သည်။ လူရွယ်က တစ်ခုခုကို မဝံ့မရဲနဲ့ ကားပေါ်တက်ရင်း

“ရိပ် စိတ်ဆိုးနေမလား မသိဘူး၊ ရိပ်က ရိပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ လာယူမယ်လို့ အသေအချာ ပြောထားတော့”

“မဆိုးပါဘူးကွာ၊ ကဲ မင်းတို့ဆိုင်က ဘယ်နားလဲ”

လူရွယ်ရွတ်ပြုတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ကားကို ဦးတည်ခဲ့သည်။ ရိပ်က ပန်းချီကားတွေကို ဖြတ်နိုးတတ်သတဲ့လား။

ပန်းချီကားတွေ မြတ်နိုးတတ်မှန်းသိရင် ရိပ်ကို ပန်းချီကားတွေ လက်ဆောင်ပေးပြီး ချော့ရွှင်ရနိုင်မယ်ထင်တယ်။

ဟုတ်တယ်

ထိုအတွေးလေးနဲ့ ရွှင်မြူးကာ

ဒီဇိုင်းသစ် ပန်းချီပြခန်းရှေ့မှာ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည်။ လူရွယ်ဦးဆောင်ငင်သွားတဲ့ ခရိုင်ထဲ တိုင်း လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။ လူရွယ်က သူ့အလုပ်ရင် လျှောက်ကိုပြောပြီး ဒါကင်ပိတ်ထားတဲ့ ပန်းချီကားကို ယူပေးသည်။

“ခင်ဗျားက ဖန်သားရိပ် အမျိုးသားသေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ် ဗျာ”

တိုင်း ပန်းချီကားကို ပွေ့ပိုက်ရင်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်နှုတ်

“အဲဒါဆိုလည်း ပန်းချီကား လက်ခံရရှိကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပေးပါဗျာ။ အလုပ်သဘောအရပါ။ ပြီးတော့ ရိပ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သေချာမှာထားတာဆိုတော့ ကပ်ရခူ အလွဲအချော် ဖြစ်ရင် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်အတွက် မကောင်းဘူး။ ဖောက်သည်တွေအပေါ်လည်း မလေးစားရာရောက်သလိုဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ”

“ဖြေဉ် ရပါတယ်ဗျာ”

ရိပ်က ဒီပန်းချီကားကို အတော်တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးပုံရတယ်။ ဆိုင်ရှင်ကတောင် စိတ်မချနိုင်ဖြစ်ကာ အလုပ်သမားအရ ဘာညာနဲ့ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ရှင်းပြတဲ့အတိုင်း။

တိုင်း လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ငွေထပ်ပေးစရာလိုသေးလား”

“မလိုတော့ဘူး။ လာအပ်ကတည်းက ငွေချေပြီးသားပါ”

“အဲဒါဆို ယူသွားတော့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ရိပ်ကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ။ ကနုတ်ဘောင် ဒီဇိုင်းက ရိပ် မှာထားတဲ့အတိုင်း အကောင်ဆုံး ဖြစ်အောင်လုပ်တာပေးတယ်လို့။ စိတ်တိုင်းမကျတာရှိရင် ပြောပါ အားမနာပါနဲ့လို့”

ဆိုင်ရှင် ပြောသမျှကို ခေါင်းတညှိတ်ညှိတ်နဲ့ နားထောင်နေပါတာ ရိပ်ကို ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းကြောင့်ပါ။

ရိပ် ရယ်

ရိပ်မှာ အနုပညာပန်းချီတွေ မြတ်နိုးတဲ့ နှလုံးသားရှိသတဲ့လား။ အနုပညာကို မြတ်နိုးတတ်တဲ့ နှလုံးသားဟာ အချစ်ကို ပိုပြီးတန်ဖိုးထားတဲ့ ခံစားလေ့ရှိတယ်လို့ ကိုယ် ကြားဖူးပါတယ်။

ရိပ်ကော

အချစ်ကို တန်ဖိုးထားခံစားတတ်ရဲ့လား။

အထူးသဖြင့်

ကိုယ့်အချစ်ကိုပေါ့။

အခန်း (၂၂)

“ဘယ်လို ရိပ်က ပန်းချီကားခရေစီ”

“ဟုတ်တယ် ထည့်ပါ”

“မင်းနဲ့ရိပ် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘူးဆို ဘာဖြစ်လို့ ရိပ် ပန်းချီကား ခရေစီဖြစ်မှန်း မင်းသိရတာလဲ”

တိုင်း ပြောပြလိုက်တော့ ထည့်ပါ မျက်နှာနှစ်ဖက် မြှောက်တက် သွားသည်။

“ဒါဆို အဲဒါ ပန်းချီကားက မင်းလက်ထဲမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ် အဲဒါနဲ့ စိတ်ကူးရသွားတာ။ ရိပ်ကို ရိပ် ခရေစီဖြစ်တဲ့ ပန်းချီကားမျိုး လက်ဆောင်ပေးပြီးချော့ရရင် ကောင်း မလားလို့”

လျောင်းလေးသီ

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

“အဲဒါဆို ကိုယ် ဘယ်လိုပန်းချီကားမျိုးပေးသင့်လဲ”

ထည့်ပါ မြင့်တင်ထားတဲ့ မျက်နှာနှစ်ဖက်ကို ပြန်ချ၍ မေးဖျားလေးကို လက်ညှိုးနဲ့ပွတ်ရင်း စဉ်းစားရင်း တိုင်း ရင်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

“ပြောလေ ထည့်ပါ ကိုယ် ဘယ်လိုပန်းချီကားမျိုးပေးသင့်လဲ”

“ကိုယ်လည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာကွာ ဒါနဲ့ ရိပ် ပန်းချီကား ဘာပုံလဲ”

“အင်း အဲဒါတော့ ကိုယ်လည်း မသိဘူး”

“မင်း ဖွင့်မကြည့်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ဆိုင်က ပါကင်ပိတ်ပေးတယ်ဆိုတော့ ဖွင့် မကြည့် ဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ထည့်ပါ”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ရိပ် ဘယ်လိုပန်းချီပုံ ကြိုက်လဲဆိုတာ ရွေးပြီး ပေးနိုင်ဖို့ အဲဒီ ပန်းချီကား ဘာပုံဆိုတာသိရမယ်။ သိရမှ ရိပ် ကြိုက်တာကို အနီးစပ်ဆုံးခန့်မှန်းပြီးပေးရင် ပိုအဆင်သင့်တာပေါ့ကွာ”

“ဟာ ဟုတ်တယ်ကွာ”

တိုင်း အခုမှပဲ အတွေးကောင်း ရသွားသည်။ ထည့်ပါကို ကျေးဇူးတင်စွာပဲ ကြည့်ရင်း

“ကိုယ် လုံးဝမတွေးမိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပါကင်ပိတ်ထားတာဆိုတော့ ကိုယ် ဖွင့်ကြည့်လို့ကောင်းပါ့မလား”

“ဘာပုံဆိုတာ သိရုံပဲကြည့်မှာ၊ ကြည့်ပြီးရင် လက်ရာမပျက်
အောင် ပါကင်ပြန်ပိတ်ပေးလိုက်ပေါ့ကွာ”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“ကဲ အဲဒီ ပန်းချီကား ဘယ်မှာလဲ မြန်မြန်ယူခဲ့”

“ခဏလေး ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲမှာ”

တိုင်းပြောရင်း ချက်ချင်းထကာ ရုံးခန်းထဲတန်းဝင်ခဲ့သည်။

ရုံးခန်းစားပွဲပေါ် တယုတယတင်ထားတဲ့ ထောင့်မှန်စတုဂံပါကင်ပိတ်
ပန်းချီကားကို ပွေ့ကိုင်းပြီးရုံးခန်းအပြင်ဘက်ရှိ ဧည့်ခန်းကို ပြန်ထွက်
ခဲ့သည်။

ထည်ဝါ ထိုင်ရာကမထဘဲ စိတ်ဝင်တစားလှမ်းယူသည်။

“ပေး ကိုယ် ပါကင်ဖွင့်ပေးမယ်”

တိုင်း ပန်းချီကားထိုးပေးရင်း ထည်ဝါနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်
အဖြူရောင်ဆိုဖာပေါ် ပြန်တိုင်ချပြီး

“သပ်သပ်ရပ်ရပ်ခွာနော်၊ ပြန်ပိတ်လို့ လွယ်ရအောင်”

“စိတ်ချစမ်းပါ”

တိတ်အဖြူရောင်နဲ့ ကပ်ကာ ပါကင်ပိတ်ထားတဲ့ ပန်းချီကားကို
ထည်ဝါ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပဲ ဖြည်းဖြည်းလေးခွာပြီးမှ ပါကင်ဖွင့်ကာ
ပန်းချီကားကို ဆွဲထုတ်သည်။

တိုင်းက ထည်ဝါ လက်ချောင်းလေးတွေ လှုပ်ရှားသမျှ မျက်
တောင်မခတ်တမ်းကြည့်သည်။

ရွှေရောင်ပန်းခက်ပန်းနွယ်ကလေးများနှင့် ဘောင်ကွပ်ထား တဲ့
ပန်းချီကားကို အတည့်အတိုင်းထားပြီး ထည်ဝါ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ
နှုတ်ခမ်းလေးတွေပါ ဟကာ အသက်ရှူရပ်မတတ် အံ့သြသလို ဖြစ်သွား
၏။ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ထည်ဝါမျက်နှာကို တိုင်း မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်၍

“ဘာပုံလဲ”

ထည်ဝါ သက်မလေးချကာ နှုတ်ခမ်းတို့ ကျေနပ်သလိုပြုံး၍
ပန်းချီကားဆီက အကြည့်ကို တိုင်းမျက်နှာကိုပို့သည်။

“ကိုယ် ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဘာလဲကွာ”

တိုင်း စိတ်မရှည်ချင်သလိုမေးတော့ ထည်ဝါ ပန်းချီကားကို
ပြန်ကြည့်၍ ခေါင်းဆတ်ပြောသည်။

“မင်း မမှတ်မိဘူးလား မင်းကိုရိုက် လိုက်လျောတာ အကြောင်း
ပဲမဟုတ်ဘူး။ [ce] တစ်ခုခုရှိရမယ်ဆိုတာလေ”

“မှတ်မိတယ် အဲဒါနဲ့ ပန်းချီကားနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ရာနှုန်းပြည့်ဆိုင်တယ်”

“ဘာတွေလဲကွာ၊ ဖြစ်ပေးပါ”

“နေဦး”

ထည်ဝါ ပန်းချီကားကို မပေးသေးဘဲ တိုင်းကို ခပ်မြိန်မြိန်လေး
ကြည့်လျက်

“ဒီပန်းချီကားထဲက ပုံက ဘာပုံလို့ မင်းထင်လဲ”

“ကိုယ်မှ မကြည့်ရသေးဘဲ ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲကွာ”

“မင်း သိပ်သိချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ခိုပိ ရင်ထဲမှာ မင်းပဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖိလင်က ဘာလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီပန်းချီကားက ဘာပုံလဲဆိုတာ လေ”

“သိချင်တာပေါ့ကွာ၊ သိချင်လို့ကြည့်ချင်တာ၊ ပြစမ်းပါကွာ”

“ကဲ ဒီလောက်တောင် စိတ်ထက်သန်နေရင် ကြည့်ကွာ၊ ခိုပိ ရင်ထဲက ဖိလင်က ဘာလဲဆိုတာ သိရမယ် ရော့”

ပြောရင်း ထိုးပေးတဲ့ပန်းချီကားကို တိုင်း အငမ်းမရဘဲ ဆွဲယူ ကြည့်မိတဲ့အခါ

ပန်းချီကားထဲကပုံက တိုင်း ထင်သလို ရှုခင်းပုံ ကျေးလက် သဘာဝရှုခင်းပုံတို့ မဟုတ်ဘဲ တိုင်း ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံက ခေါင်းလေးဝဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ဆော့ရုံလို ပြောနေတဲ့ဟန်က အသက်သွင်းထား၊ သလို ပီပြင်နေ၏။

ကနုတ်ပန်းတွေနဲ့ ဘောင်ခတ်ကာ ကြည့်လင်ပြတ်သားနေတဲ့ မှန်ချပ်အောက်က ခဲနက်နဲ့နေဆွဲထားတဲ့ တိုင်းပုံက ခိုပိရဲ့ဖိလင်တစ်ပု ဆိုတာလား။

ပန်းချီကား ညာဘက်အောက်ခြေမှာ
အမှတ်တရ ရင်ခုန်ခြင်း
၁၈-၃-၂၀၀၆
ဆိုပြီး ခိုပိ လက်မှတ်ထိုးထား၏။

တိုင်းပုံကို ခိုပိဆွဲခဲ့တာလား။ ရေးဆွဲခဲ့တဲ့အချိန်က လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကတည်းက။

တိုင်းရဲ့ဦးနှောက်အကန့်တွေထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကျော်က ခိုပိကို မမြင်ခဲ့ဘူးတာ သေသေချာချာ သိနေသည်။ ခိုပိကို စမြင်ဖူးတာ ပဟ်လာမဆောင်ခင်လေးမှာ။

ခိုပိက တိုင်းကို သုံးနှစ်ကျော်ကတည်းက မြင်ပြီး ရင်ခုန်ခဲ့တာ လား။ ရင်ခုန်သံကို တိုင်း တောင်းဆိုသူမျှကို လိုက်လျောခဲ့လား။

မေးခွန်းပေါင်းများစွာ တိုင်းရင်ထဲ ရိုက်ခတ်လာကာ ပန်းချီကား လေးကို ရင်ချင်းအပ်ပွေ့ဖက်ထားရင်း ခိုပိကို ပြေးတွေ့ပြီး မေးလိုက်ချင် စိတ်တွေ ဖွာထလာသည်။

“မင်းယုံပြီ မဟုတ်လား တိုင်း”

တိုင်း ခေါင်းအလိုလိုညိုပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ သူငယ်ချင်း”

“အခု လောလောဆယ် မင်း မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်”

“ကိုယ် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ ခိုပိလည်း ခိုပိ ရင်ခုန်သံ တွေကို ဖုံးကွယ်ပြီး ကိုယ့်ကိုနှိပ်စက်နေဦးမှာပေါ့ကွာ”

“မဟုတ်သေးဘူး တိုင်း၊ ခုကိစ္စက တိုင်း မထင်မှတ်ဘဲ သိခွင့် ကြိုရတာ၊ တိုင်းကို မသိခေချင်လို့ ခိုပိ လျှို့ဝှက်ထားတာ၊ လျှို့ဝှက်ထား တာကို မင်းအစဖော်လိုက်ရင် ခိုပိ ရင်ထဲမှာ မင်းကိုလိုက်လျောခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက် အတော် ရှက်သွားမယ်၊ တကယ် ရှက်သွားရင် အရှက်လွန်

ပြီး တစ်ခုခု မကြံစည်ဘူးလို့ မင်း ထင်လို့လား”

“ဟင်”

တိုင်း ရင်မှာ ဘာကိုမှ မထင်တတ်အောင်ဖြစ်သွား၏။ ထည့်ဝါ
တိုင်း ရင်ခွင်ထဲက ပန်းချီကားကို ပြန်ဆွဲယူသည်။

“ဟ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

တိုင်း အထိတ်တလန့်လေး မေးကာ ပြန်ဆွဲယူဖို့ ကြိုးစားသည်။
ထည့်ဝါရအောင် ပြန်ယူပြီး

“မင်း စိတ်ငြိမ်အောင်နော်၊ ကိုယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်
အကြံပေးမယ်”

ထည့်ဝါ ပန်းချီကားကို ပါကင်ထဲပြန်ထိုးထည့်ပြီး သေသေသပ်
သပ် ဖြစ်အောင် ပါကင်ပြန်ပိတ်ပြီး

“ကဲ လာခဲ့”

“ဘာလုပ်ဖို့”

“မင်းနောက်တော့ သိရမှာပေါ့ကွာ လာစမ်းပါ”

ထည့်ဝါ ပြောရင်း ပန်းချီကားပိုက်ကာရှေ့က ထွက်သွားတော့
တိုင်း ရင်ခုန်သံမြန်စွာပဲ နောက်ကလိုက်ပါသွားရသည်။

ရိပ်ရယ်

ရိပ် ရင်ခုန်သံက သက်တမ်းပိုရင့်နေတဲ့ ဝိုင်လိုယပ်မူးဖွယ်
ကောင်းနေပါလား ကွယ်။

အခန်း (၂၃)

“မောင်မိုးဦး ရိပ် ပန်းချီကား ဘောင်ကွပ်ပြီးပြီလား”

ရိပ် ဒီမိုင်းသစ်ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်ဝင်ချင်း အရောင်းပြခန်းထဲက
ပန်းချီကားတွေကို ဖုန်သုတ်နေတဲ့ မောင်မိုးဦးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။
မိုးဦး လှည့်ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် မေ့သလိုဖြစ်ပြီး

“ပြီးပြီ ရိပ် အမျိုးသား လာယူသွားတယ်”

“ဘာ”

ရိပ် လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်လေး ဖြစ်သွားမှ မိုးဦး အသိဝင်လာပြီး

“ဟို ပြန်လာဖို့ထားတယ်၊ ခဏလေး ယူပေးမယ်”

“ဘာ ဘာလို့လာဖို့တာလဲ”

“ဟို ပန်းချီကားကို ယူသွားပြီး ပြန်လာဖို့သွားတာ”

“ဟင်”

ရိပ် ရင်မှာ မလုံမလဲစိတ်က ဒီရေလို ပြေးတက်လာသည်။
ဝါကင်ပိတ်ပြီးသား ပန်းချီကားကို မိုးဦး ယူလာပေးတော့ ရိပ် တစ်ကိုယ်
လုံး တုန်ယင်ကာ

“ဟို နင်တို့က ဘာလို့ပေးလိုက်ရတာလဲ”

“ဟ မိုးဦး မင်း တွေပြောနေတာလဲ။ ကြောင်နေတာလားကွ”
မိုးဦး တစ်ခုခုပြောဖို့ရွယ်စဉ် ဆိုင်ရှင်ဦးမောင် အတွင်းခန်းထဲက
ထွက်လာပြီး ဖိဟောက်လိုက်၏။ မိုးဦး မျက်နှာပျက်သွားပြီး

“ဆောရီး ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် စကားပြောလောကြီး၊
သွားလို့ပါ။ ဘယ်သူမှ လာမယူပါဘူး။ ရိပ် လာယူမှာကိုသိလို့ ကြိုတင်
ပြင်ဆင်ထားတာပါ။ ရော့ ယူသွားလို့ရပြီ”

ဦးမောင် မျက်နှာထားနဲ့ဖိဟောက်လို့ မိုးဦး ကမန်းကတမ်း၊
ပြန်ပြင်ပြောသည်က ဘာသဘောလဲ။

“အလကားပါ သမီးရယ်၊ ဒီကောင် ခုတလော ဒီလိုပဲ ခပ်
ကြောင်ကြောင်ဖြစ်ပြီး မဆိုင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာပါ။ မိုးဦး၊
စကားကို စိတ်ထဲမထားနဲ့ ယူသွားလို့ရပြီ သမီး”

ဦးမောင် ပျာပျာသလဲ ပြောရင်း ကားပေါ်အထိ ပန်းချီကားကို
ပြီး လိုက်ပို့တာက ရိပ် ရင်ကို တအံ့ခွေးခွေး ဖြစ်နေစေသည်။ မိုးဦး
တကယ်ကြောင်နေတာလား။

မိုးဦး မျက်နှာက ကြောင်နေတာနဲ့လည်း မတူဘူး။ ရုတ်တရက်

သတိလက်လွတ်ပြောလိုက်တာမျိုး။

တကယ်ပဲ မိုးဦးပြောသလို ဖြစ်နေရင်ကော

ရိပ် နှလုံးသားထဲ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ခံစားချက်တွေကို တိုင်း
သိသွားမှာပေါ့ ဟင်အင်း တိုင်း သိလို့မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်လို့
ရိပ် လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားတာလေ။

ခုသိသွားပြီဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

ဘုရား ဘုရား

တိုင်း မသိပါစေနဲ့။

ရိပ်က ရိပ်ကို တကယ် မချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
ရိပ်နှလုံးသားထဲက အချစ်တွေ ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြဘူးလို့ သစ္စာဆိုပြီး
သား။

တိုင်း သိသွားရင် ရိပ် ရှက်လို့ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး။ တိုင်းက
လည်း ရိပ်ချစ်နေလို့ လိုက်လျောတာပဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ရိပ်ကို နောက်ထပ်
ကျူးလွန်လာရင် ရိပ် ရှက်ပြီး ရိပ် ကိုယ် ရိပ်ခွင့်မလွတ်နိုင်အောင်ဖြစ်
လိမ့်မယ်ထင်တယ်။

နေပါဦး မိုးဦးပြောတာ တကယ်ဆိုရင် တိုင်းက ဒီပန်းချီကားကို
ဘာကြောင့်လာယူသလဲ။ ဘာကြောင့် လာပြန်ဖို့တာလဲ။ ပန်းချီကားကို
ရော ဖွင့်ကြည့်ပြီးပြီလား။

ဖွင့်မကြည့်ပါစေနဲ့လို့ စိတ်က ဖြစ်ချင်တာကို ဇွတ်ပြောနေမိ
သည်။

ရိပ် ရေးဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားက တိုင်း၊ ပုံဖြစ်နေတာကို တိုင်း သိသွားရင် ရိပ်ကို ဘယ်လိုသဘောထားပြီး ဆက်ဆံမှာလဲ။

တိုင်း အချစ်ကိုတော့ မယုံဘူး။ တိုင်း ရုပ်ပုံကို ရင်ခုန်ပြီး ရေးဆွဲထားတာ ဘာသဘောလဲ ဘာညာနဲ့ လှောင်ပိတ်မေးလာရင် ခက်ရ ချည်ရဲ့။

မဖြစ်ဘူး။ ဒီကိစ္စ အမှန်သိအောင် မေးဦးမှ ဦးမောင်နဲ့မိုးညို က အမှန်အတိုင်း ပြောမယ် မထင်တော့။ တိုင်းကို မေးကြည့်ရင်ကော အမှန်အတိုင်း သိနိုင်ချေရှိတယ်။

ဟုတ်တယ်။

ရိပ် ချက်ချင်းပဲ တိုင်း ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဖုန်းဝင် သည်နှင့် တိုင်းအသံကြားရသည်။

“ရိပ် ပြောလေ၊ အန်ကယ် သက်သာတယ် မဟုတ်လား”

“သက်သာတယ်”

ရိပ် စိတ်မရှည်စွာဘဲ ပြန်ဖြေတော့ တိုင်းအသံက ချက်ချင်းပဲ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့မေးလိုက်သည်။

“ရိပ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“ရှိတယ်”

“ဘာလဲ ပြောလေ”

ရိပ် နှုတ်ခမ်းကိုတင်းအောင် ဖိကိုက်ထားတာကို ဖြေလွှတ်လိုက် ပြီး

“ရှင် ဒီခိုင်းသစ်က ပန်းချီကားတစ်ချပ် သွားယူတယ်ဆို”

တိုင်း ဘာပြန်ပြောရကောင်းမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်းမှု တို့က ဘာလဲဆိုပြီး မေးဆတ်မေးသည်ကို တိုင်း လက်ကာဟန်ရင်း ရိပ် မေးခွန်းကို အမှန်အတိုင်း ဖြေသင့်မဖြေသင့် စဉ်းစားနေမိသည်။

“ပြောလေ ရှင်သွားယူပြီး ပြန်သွားပေးတယ်တဲ့ အဲဒါ အမှန်ပဲ လား”

“ကိုယ် ရိပ်ကို ညာမပြောချင်ဘူး”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

“ဟိုလေ ကိုယ် မရိုးသားတဲ့စိတ်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး”

“တောက် ရှင် ဆက်မပြောနဲ့တော့”

“မဟုတ်ဘူး ရိပ်”

“ရှင် မပြောနဲ့တော့ ရှင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ၊ ရှင်ကို ရိပ် နားလည်မှုမပေးနိုင်တော့ဘူး။ ရှင် ရိပ်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို နှောင့်ယှက်တဲ့သူ၊ ရိပ် ခံစားချက်ကို အဆိပ်ခတ်တဲ့သူ၊ တော်ပြီ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဒီအချိန်ကစပြီး ပြတ်ပြီ”

ပြောရင်း ဖုန်းခွက်ကို ဆောင်ချလိုက်သည်။

တိုင်း သိသွားပြီဆိုတဲ့အသံနဲ့ ရှက်စိတ်က ထိန်းမရအောင် ဖြစ်ကာ ရှိုက်ငိုရင်း မျက်နှာကိုခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိအုပ်လိုက်တော့၏။

တိုင်းရယ် ရှင် သိပ်အတ္တကြီးတာပဲ။
 လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်နေတဲ့ နှလုံးသားခံစားချက်တွေကို ထိုးဖွပြီး
 ရိပ်ကို ရှေ့ဆက်လွန်ကျူးဖို့ လမ်းကြောင်းထွင်တာလားဟင်။
 ရှင်ကို ရိပ် နှလုံးသားက ရှေ့ဆက် မလိုက်လျောနိုင်တော့ဘူး
 သိရဲ့လား တိုင်းဝဠာ။

“ဟ မင်းဘာလို့ ပြောလိုက်တာလဲကွာ”
 အားလုံး အပြစ်တင်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ တိုင်းကို ဝိုင်းကြည့်သလို
 ကောင်းမှုက ခပ်မာမာလေးမေးသည်။

တိုင်း လက်ကိုင်ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ရင်း နှစ်ယောက်တိုင်
 ဆိုဖာပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မင်းကို ဒီလောက်ပြောထားရက်နဲ့ကွာ”

“တိုင်းကိုက ရိပ်နဲ့ပတ်သက်ရင် သိပ်ပျော့ညံ့လွန်းတယ် ကိုယ်
 တို့တော့ မင်းကိုလုံးဝ အားမရတော့ဘူးကွာ၊ တကယ်”

ဝိုင်သစ်နဲ့ထည့်ပါ အားမရ အားမရ ပြောရင်း တိုင်းကို
 စိတ်မရှည်ချင်တော့သလို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

တိုင်း ဆံပင်တွေထဲ လက်ချောင်းတွေထိုးထည့်ကာ ဆံပင်တွေ
 ဖွပစ်ရင်း

“ပြောပါတော့ကွာ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရိပ် ဘာမေးမေး အမှန်တွေ
 ပဲ ပြောချင်နေမိတယ်၊ ပြောလိုက်လို့ ရိပ် နားလည်မှုလွှဲသွားနိုင်တယ်

ဆိုတာ မင်းတို့ပြောလို့ သိနေပေမယ့် ကိုယ့်နှလုံးသားက မနေနိုင်တော့
 ဘူး”

“ကဲ မနေနိုင်လို့ပြောမိပြီး အခု ပိုဆိုးမသွားဘူးလား”

တိုင်း ခေါင်းကိုလည်းမညှိတ်ချင်တော့သလို ခေါင်းလည်း မခါ
 ချင်။ ငှုခူချည်းပဲ ထိုင်ရင်း တိတ်ဆိတ်နေသည်က တိုင်း နှလုံးသားက
 အချစ်တွေ ဆွပွက်နေလို့ပဲ ဖြစ်သည်။

“တကယ်ဆို မင်း မသိလိုက်မသိဖာသာ နေလိုက်ရင် ဘယ်
 လောက် စိန်ရိုမလဲ၊ မင်းကိုက ကိုယ့်ဖီလင်ကိုယ် မျက်ပစ်တဲ့ ငတုံးကောင်
 ပဲ တိုင်း”

“ပြောတော့ ထည့်ပါ၊ ပြောချင်သလိုသာ ပြောတော့၊ ကိုယ်
 က ချစ်ရသလို ကိုယ့်ကိုလည်း ချစ်နေတဲ့ ရိပ် နှလုံးသားမှာ အစစ်အမှန်
 တွေနဲ့ပဲ အပြန်အလှန် ခံစားချင်တယ်၊ ရိပ် လိုက်လျောနေတာချည်းကို
 တစ်ဖက်သတ် မခံစားချင်တာ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ပါကွာ”

“အင်းလေ မင်းဆန္ဒတွေက အခု ပိုဝေးသွားပြီ မဟုတ်လား”

ဘာတတ်နိုင်မလဲဆိုတဲ့ မျက်နှာနှင့်ပဲ တိုင်း သက်မချမိ၏။

“ဟိုက အပြတ်ပဲဆိုတော့ မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဘာမှလည်း မလုပ်ချင်တော့ဘူး ပိုင်သစ်ရာ၊ ရိပ် သဘောပဲ”

“အင်းလေ ခုလည်း ဘာထူးလဲ၊ ရိပ်ကလည်း ရိပ် ဖိဘာအိမ်မှာ
 မင်းကလည်း မင်းမိဘာအိမ်မှာပဲ”

ကောင်းမှုက ခပ်ရှုရှုလေးဖီပြောသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်

လိုပြောပြော တိုင်း မနာကျင်သလို ဘာမှလည်း ပြောချင်စိတ် မရှိတော့။

“ကဲကွာ ဒီကောင့်ကို မပြောကြနဲ့တော့။ ကိုယ်တို့က နီးအောင် လုပ်ပေးတယ်။ ဒီကောင်က ဝေးအောင်ခွတ်လုပ်တယ်။ ကိုယ်တို့ ဘာတတ် နိုင်မလဲ”

ပိုင်သစ်က ကရုဏာဒေါသနဲ့ပြောပြီး တိုင်းကို ကြည့်သည်။ ပိုင်သစ် ပြောတာလည်း အမှန်တွေမို့ တိုင်း စောဒက မထက်ချင်တော့။

“ရပါတယ်ကွာ ခိုင် အထင်အမြင်လွဲနေတာထက်စာရင် ခုလို ကင်းကွာပြီး ဝေးနေရတာ ပိုကောင်းပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

တိုင်း ရှက်လည်းမရှက်နိုင်တော့။ ထည်ဝါ မေးသည်နှင့် ချက် ချင်း ပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။

“ခိုင်ကို ကိုယ့်အချစ်တွေနဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပေါင်းချင်တယ်။ ကျေကျေနပ်နပ် ပြန်လက်ခံမယ့် ခိုင် နှလုံးသားက အချစ်တွေကိုပဲ ကိုယ် မျှော်လင့်တော့မယ်။ ခိုင် ပေးလာမယ့် အချိန်အထိ ကိုယ် စိတ်ရှည် လက်ရှည်စောင့်တော့မယ်ကွာ”

“တစ်သက်လုံး ခိုင် မပေးဘူးဆိုရင်ကော”

“ကိုယ့်နှလုံးသား ကံခေတယ်လို့ သဘောထားဖြေသိမ့်ပါမယ် ကွာ”

“သိတယ် မင်း အဲသလို တွေပဲပြောမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ တကယ်ကွာ မင်းလိုယောက်ျားမျိုး ရှိမယ် မထင်ဘူး။ ဘယ်ယောက်ျား”

မှ မင်းလို ထိန်းပြီးနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ဆိုရင် မင်းလို ထိန်းချုပ် မရနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ထိန်းချုပ်နေရင် အသွေးတွေ အသားတွေ ခမ်းခြောက်ကုန်မှာပေါ့ ကွာ မင်းကလည်း”

ပြောရင်းရယ်ကြတဲ့ ကောင်းမှုတို့နောက် တိုင်း လိုက်မရယ်မိ။ ရယ်နိုင်တဲ့ စိတ်လည်းမရှိတော့။

“ခမ်းခြောက်ချင်သလောက် ခမ်းခြောက်ပြီး ပတ်ကြားပဲ အက် ပစေတော့။ ကိုယ်ကတော့ ခိုင် ကိုယ့်ကို ချစ်နေတာပဲဆိုတဲ့အသိ တစ်ခုနဲ့ မျှော်လင့်ရင်း ရှင်သန်နေတော့မယ်”

စကားအကုန်ပြောချလိုက်တဲ့ တိုင်းကို ပိုင်သစ်တို့ ဖိမပြော ရက်တော့။ သုံးယောက်သား သက်မတွေ့မြင်တူချရင်း တိုင်းကို အပြစ် မပြောတော့ဖို့ သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်တူသဘောတူဖြစ်ကုန်သည်။

“တစ်သက်လုံး မျှော်လင့်ရင်း ရှင်သန်နေမယ့် မင်း နှလုံးသား ကို ကိုယ်တို့ မကြည့်ရက်ဘူး။ သူငယ်ချင်း”

ကောင်းမှု ပခုံးဖက်၍ အားပေးသလို ပြောလာသော်လည်း တိုင်း စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့။

“ရပါတယ်ကွာ။ ရှေ့ဆက် မင်းတို့ ပရိသတ်လိုပဲ ကြည့်တော့ ကွာ”

“ဟ ပရိသတ်လို မကြည့်ရက်လို့ အစံအဆုံး အကြံတွေပေး ခဲ့တာ အဆုံးရောက်ခါနီးမှ ပရိသတ်လို ကြည့်နေလို့ ဖြစ်မတဲ့လားကွ”

“ဟုတ်သားပဲ တိုင်းကလည်း ကိုယ်တို့ ပရိသတ်လို မကြည့်နိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကြိုးစားကြည့်မယ်”

“စိတ်ရှုပ်မခံပါနဲ့တော့ကွာ၊ ရိပ် ပြောပြီးသား၊ အပြတ်ပဲတဲ့”

“အင်းလေ ရိပ်ဘက်က ပြတ်တာ မင်းက မပြတ်နိုင်တော့”

တိုင်း သက်မချကာ ခေါင်းရမ်းရင်း သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ အသည်းကွဲမပြချင်လို့ ထထွက်ခဲ့မိသည်။

“ဟာ တိုင်း နေဦးလေကွာ”

သူငယ်ချင်းတွေ ဆွဲထားပေမယ့် တိုင်း နောက်လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့။

ရိပ်ရယ် ရိပ်ကပြတ်သားနိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်အချစ်က မပြတ်နိုင်တာ ခက်တယ်။

ရိပ်က နားလည်မှုတွေ ဖြတ်တောက်ထားတော့လည်း ကိုယ့်နှလုံးသားပန်းလေးက ခွမ်းရပါတယ်ကွယ်။

အခန်း (၂၄)

“ဘုရားရေ ရိပ်က ဟုတ်လား”

သော်သော် ရင်ဘတ်ဖိရင်း မယုံနိုင်အောင် တအံ့တကြဲဖြစ်ကာ ဗလုံးဗထွေး မေးချ၍ ကိုသက်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ရဲရဲကလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေရာမှ

“တကယ် ဟုတ်လို့လား မောင် ရယ်”

ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ရင်း ဂစ်တာတီးနေတဲ့ မောင်လက်မောင်းကို လှုပ်ခါရင်း မေးပြန်သည်။ ဂစ်တာကြိုးညှိနေရာမှ စိတ်မရည်ရွာဘဲပြော၏။

“မောင်က မဟုတ်ရင် ပြောမတဲ့လား ရဲရဲ၊ ရဲတို့မိန်းမတွေ အဲဒါကြောင့် ခက်တာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ မိန်းမတွေက တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်ခက်

တယ်။ အခု ပြောတာကိုပဲကြည့်၊ ကိုယ်တို့ယောက်ျားတွေကပဲ လီဆယ် ပြီး ပြောသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့၊ မယုံရင် သော်တို့သူငယ်ချင်း ရိပ်ကို မေးကြည့်ပါလား။ သော်တို့ တွဲလာတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရိပ် ရင်ထဲက ဘာဖီလင်ဝင်နေလဲဆိုတာ အကဲမခတ်တတ်တာ အံ့တယ် ကွာ”

ကိုသက်က အခွင့်အရေးလေးရတာနဲ့ အကျင့်အတိုင်း သော် တို့ကို ဖိတွယ်သလိုနဲ့ အားမနာတမ်းပြော၏။ မောင်ကလည်း အားကျမခံ

“ဟုတ်တယ် ကိုသက် မောင်တို့ ယောက်ျားတွေက ရဲတို့ မိန်းမတွေလို မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားချင်းချင်း တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်းပြော တာနဲ့ နားလည်လွယ်ကြတယ်။ သိကြတယ်။ ပိုင်းဝန်းဆောင်မတတ် တယ်။ အခုပဲကြည့် ရိပ် ရင်ထဲက ဖီလင်၊ ရဲတို့ ရင်းရင်းနီးနီး အချိန် ပြည့်တွဲလာတာတောင် မသိတူးတဲ့ အခုပြောတော့လည်း မယုံချင်သလိုလို အဲဒါကြောင့် မိန်းမတွေကို အခွင့်အရေးမပေးချင်တာ”

“ကဲ တော်ပါတော့ မောင်ရယ်”

“ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ”

မောင် မျက်စောင်းနဲ့ပြောတော့ ရဲ မျက်နှာလေး တင်းသွား သည်။ ရဲ မျက်နှာလေး တင်းသွားတော့ သော်က စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီ။

“သော်တို့ မသိတာ ရိပ်က ဟန်ဆောင်ဖုံးဖိကောင်းလို့ပါ။ မောင်ရယ်။ ရဲကို အဲလို မပြောနဲ့။ ကိုသက်လည်း သော်ကို အဲလို မပြောပါနဲ့။ သော်တို့ အံ့သြလို့ပါ။ ရိပ်က သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း မပြော

လေခြင်းလို့ စိတ်က တွေ့သွားမိလို့ပါ”

သော် ခပ်လောလောလေး ဖြေရှင်းလိုက်တော့ ကိုသက်နဲ့မောင် တို့ရဲ့ ဘဝင်မကျ မျက်နှာတွေ ပြေလျော့သွားသည်။ ယောက်ျားတွေ မျက်နှာပြေသွားတော့လည်း သော်နဲ့ရဲရဲ မျက်နှာလေး ပျော့ပျောင်းသွား ကာ ဘေးချင်းကပ်ထိုင်နေတဲ့ ကိုသက် ပေါင်ကိုပုတ်ရင်း သော် ကပဲ ဦးစွာ စကားစသည်။

“ဒါနဲ့ အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ရိပ် အတော်ရှက်နေမှာ သိလား”

“အောင်မာ မရှက်ချင်ရင် အစကတည်းက မလိုက်လျောနဲ့ ပေါ့။ လိုက်လျောပြီးမှ အပြတ် ဘာညာနဲ့ ကိုယ်တို့ယောက်ျားတွေဘက် လည်း ငွဲဦး။ ဘယ်ကောင်က နေနိုင်မလဲ၊ ချစ်နေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ကွ”

“ကဲပါ ကိုသက်ရယ်။ အပြစ်တွေချည်းဖိပြောမနေပါနဲ့။ ရဲတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြော”

ရဲ အလျော့ပေးတဲ့ လေသံလေးနဲ့ပဲ ပြောရတော့သည်။ မောင်နဲ့ ကိုသက် ဖိပြောရမယ်ဆိုရင် ဇနီးမယားဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ သက်ညာ လေ့မရှိဘူး။ အခုနောက်ပိုင်း ပိုဆိုးသည်။

ပိုင်သစ်တို့နဲ့ပေါင်းမိပြီး မိန်းမကို အရေးမပေးချင်တော့သလို ဘာလိုလိုနဲ့၊ အခုလည်းကြည့်

ရိပ် ရှက်နေတဲ့ကိစ္စ။ တကယ်ဆို ကိုယ့်မယား ကြည်ကြည်ဖြူ ဖြူ ကူညီပေးဖို့ ချော့ချော့မော့မော့ ရှိရမှာပေါ့။

မချော့မော့တဲ့အပြင် ဖိတွယ်နေကြတာ ပိုင်သစ်တို့ပါရှိမနေလို တော်သေးသည်။ ဘာကိစ္စပဲပေါ်ပေါ် ယောက်ျားတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် မိန်းမလုပ်တဲ့သူပဲ အလျော့ပေးရတာ သဘာဝလို့ဖြစ်နေပြီ။

ရဲ့ အလျော့ပေးသလို ပြောလိုက်မှ မောင်က ဂစ်တာကြီးပေါ်က လက်ချောင်းလေးတွေ ရုပ်ကာ ရဲ့ပခုံးပေါ် ဖွဖွတင်ပြီး

“မောင်တို့ တိုင်းအချစ်ကို ယုံတယ်၊ ရိပ် ကိုလည်း ယုံကြည် စေချင်တယ်၊ ရဲတို့လည်း ရိပ် ချစ်နေတာ ပန်းချီကားကိစ္စကြောင့် သိရပြီ ပဲ၊ ရိပ် ယုံယုံကြည်ကြည် လက်ခံလာအောင် ရဲ့နဲ့သော် စည်းရုံးပေးဖို့”

“ကိုသက်လည်း အဲဒါပဲ ပြောချင်တာ၊ နှစ်ယောက်အပြန် အလှန် ချစ်နေတာကို သိနေတဲ့ ကိုသက်အနေနဲ့ တိုင်းနဲ့ရိပ်ကို ဝေးကွာ မနေစေချင်ဘူး။ ဒီကိစ္စက အန်တီတို့လူကြီးတွေ ကြားဝင်ညှိနှိုင်းပေးဖို့က မျက်နှာ ပူစရာတွေ ဖြစ်နေမယ်လေ၊ ဒါကြောင့် သော်တို့ကို ဖွင့်ပြောပြီး အကူ အညီတောင်းတာ”

ကိုသက်က သော် လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းပုံမှန် အသံနှင့် ရှင်းပြသလိုပြောတော့ သော် ကျေနပ်စွာပဲ ခေါင်းလေးညိတ် သည်က ရဲရဲနှင့်အတူ။

“အင်းပါ ကိုသက်တို့ကျေနပ်အောင် သော်တို့ကြိုးစားပေးမယ် လေ”

“ဒီလိုမှပေါ့ မိန်းမရယ်”

“ဟွန်း အခုမှ မျက်နှာချိုသွေးပြမနေနဲ့”

သော် နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ပြောတော့ ရဲ့ ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။ ကိုသက်နဲ့မောင်က မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်ရင်း ကိုသက်က နားမရှင်းသလို မေးသည်။

“ဘာလဲ မျက်နှာချိုသွေးတယ်ဆိုတာ”

“ဪ ကိုသက်တို့ယောက်ျားချင်းအတွက် အင်မတန် အကျိုး တော်ဆောင်ပေးချင်တာပေါ့လေ”

“ဟ ဆောင်ပေးရမှာပေါ့ကွ၊ ဘယ်ယောက်ျားက မိန်းမ အမြင် လွဲတာကို ခံနိုင်မလဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မောင်”

ပြောရင်း မောင်ကို စစ်ကူတောင့်တော့ မောင်ကလည်း အား ဖြည့်ကာ

“ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ မိန်းမ အမြင်လွဲတာတော့ မခံနိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

သော် မေးဆတ်မေးတော့ မောင်က ကိုသက်ကို ပြောလိုက်ဆို ပြီး မျက်စပစ်ပြော၏။ ကိုသက်က စိတ်မရှည်သလို မျက်နှာနှင့်

“ချစ်လို့ပေါ့ကွာ”

“အဟီး”

မဆီမဆိုင် ရယ်ချလိုက်တဲ့ သော်ကို ကိုသက် မျက်နှာထားနဲ့ ငိုကြည့်၏။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ ချစ်လို့ဆိုတာကိုပေါ့”

ကိုသက် ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ကာ ကိုသက် မျက်နှာလေးကို မော့ကြည့်ရင်းပြောတော့ ကိုသက် ရင်မှာ ကြည့်နူးစွာ မယားချောလေး ကို ငုံ့ကြည့်၍ မေးဖျားလေးကို တယုတယကိုင်လှုပ်ရင်း

“ကိုသက်ဆိုလည်း သော် အထင်လွဲတာကို မခံနိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ချစ်လို့ပေါ့”

“အို”

သော် ရင်ခုန်သံ အတိုင်းမသိ လှုပ်ရှားပျော်ဝင်သွားကာ ကိုသက် ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးငဲ့ချ၍ လည်တိုင်းကိုလည်း ဖွဖွမွေးရှိုက်မိပြီး

“ကိုသက် အရင်ကပြောတော့ မိဘပေးစားလို့ယူရတာ၊ ချစ်လို့ ယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆို”

ကိုသက် ကြည့်နူးစွာပဲ ဇနီးသည်ကို ဖက်ကာ မောင်ကို မျက်စိ နဲ့ကြည့်ရင်း

“အဲဒါပဲ ကြည့်တော့ မောင်၊ မိန်းမကို မချစ်ဘဲပေါင်းနေတဲ့ ယောက်ျားလို့ သော် မြင်နေတာ ခံရမခက်ဘူးလား”

“ဟုတ်သားပဲ သော် ကိုသက်က သော်ကို ချစ်လို့ပေါင်းနေတာ ကဲ ရှင်းပြီလား”

မောင်က စိတ်ရှုပ်စွာပဲ ပြောချလိုက်တော့ သော်မျက်နှာလေးက ချစ်စိတ်တွေနဲ့ ရွှန်းစိုသွား၏။ ခဲက ကိုသက်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး

“ကိုသက်က မချစ်ဘူးလို့ အပြစ်ပြောနေတော့ သော်မယျာ အပြစ်

တမ်း ဝမ်းနည်းပြီး ငိုရတာရှင်”

“ကဲ အခု မငိုပါနဲ့တော့ ချစ်ရယ်”

ခဲက သူငယ်ချင်းဘက်က ဝင်ပြောတော့ ကိုသက်ကလည်း

ရဲ ယုံသွားအောင် သက်သေပြဖို့ ဝန်မလေး။ မျက်နှာချင်းထိလှပတတ်

ဖြစ်နေတဲ့ သော် နှုတ်ခမ်းစုစုကြုံကြုံလေးကို အနမ်းတံဆိပ်လေးခတ်ပေး

ဖို့ ကြိုးစားတော့

“ကိုသက်နော်”

ရှောင်လွှဲရင်း ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်၏။ ကိုသက် ပြုံး၍

ခေါင်းရမ်းကာ

“အဲဒါကြောင့် မိန်းမတွေက ခက်တာ၊ ချစ်ရင်လည်း တစ်မျိုး

မချစ်ပြန်ရင်လည်း တစ်မျိုး၊ သော်ကလည်း ရိပ်နဲ့အတူပဲ မောင်”

ကိုသက် စကားအဆုံးမှာ မောင် ပြုံးလိုက်တော့ ခဲက မျက်

စောင်းထိုးသည်။

“ကဲပါ ခဲရယ်၊ လာ သော်တို့ သွားကြရအောင်”

သော် ထရပ်လိုက်တော့ ခဲလည်း ပခုံးဖက်ထားတဲ့ မောင့်

လက်ဖဝါးလေးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ဖယ်ချရင်း မောင့်ရှေ့က တင်က

လေး ခါကာ သော် ဦးဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွား၏။

မိန်းမတွေချဲ့ စိတ်က ခက်သားလားဆိုတဲ့ အတွေးဖြင့် ကိုသက်

နဲ့မောင် ရင်ခုန်စွာပဲ သက်မလေးချသည်။

ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မယားချောလေးတွေရဲ့နောက်ပိုင်း အလှကို ရင်ဖို့

စွာကြည့်ရင်း

ရိပ်စိတ်က နားလည်ရရှိခက်ပါလားဆိုတဲ့အသိနဲ့ တိုင်း အတွက်
ရင်မောမိပြီး တိုင်း အချစ်ကို ရိပ် နားလည်လက်ခံပါစေလို့ ဆုတောင်း
ကာ။

အခန်း (၂၅)

“အန်တီနင်း”

“ဟေ့ ရဲရဲနဲ့ သော်သော် လာလေ၊ အန်တီလည်း ရဲရဲတို့ဆီ
အခုပဲ ဖုန်းဆက်တော့မလို့”

အန်တီ ပုံစံက တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်စွာပဲ ဖွင့်ပြောချင်စိတ်နဲ့
ပျာယာခတ်ကာ အခန်းဝမှာပဲ ရပ်နေသေးတဲ့ သော်တို့လက်ကိုဆွဲရင်း
ပြောသည်က သော်တို့စိတ်ကို အံ့ဩသွားစေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီနင်း”

“သမီးပေါ့ ရှုး တိုးတိုး သမီး၊ အန်ကယ်ကြားသွားဦးမယ်၊
လာ ထိုင်ကြ”

ဒေါ်နင်းနင်းဖြူ အိမ်ခန်းထဲမှာ ဆေးသောက်ပြီး မှိန်းနေတဲ့

ခင်ပွန်းသည် သိသွားမှာစိုးရိမ်၍ အသံနှိမ်ပြောကာ သော်တို့ကို ဧည့်ခန်း ဆိုဖာမှာ ထိုင်စေသည်။

ရိပ် နဲ့ပတ်သက်ပြီး အန်တီ စိုးရိမ်နေတာကို သော်တို့ သဘော ပေါက်သွား၏။ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာမှာ သော်နဲ့ရဲ့ ပြိုင်တူဝင်ထိုင်ပြီး အန်တီကို အသံတိတ်ပဲ မျက်စိနဲ့မေးသည်။

ဒေါ်နှင်းနှင်းဖြူ အိမ်ခန်းဘက်ကို စိတ်မချသလို တစ်ချက်ငဲ့ ကြည့်ပြီးမှ ဘေးချင်းကပ်ဆိုဖာမှာပဲ ထိုင်၍ သော်တို့ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“သမီးပေါ့ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး၊ စိတ်တွေဆိုးပြီး စကား လည်း ကောင်းကောင်းမပြောဘူး။ အခန်းတံခါးပိတ်နေတာလေ၊ အန်တီ ဖွတ်မမေးရဲဘူး။ သမီး အန်ကယ်က ကျန်းမာရေးသိပ်ကောင်းတာ မဟုတ် တော့ သမီးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွားမှာ စိုးတယ်”

“အခု ရိပ်ကော”

“အခန်းထဲမှာ ရှိတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတာ သမီးတို့ပဲ မေးမြန်း ပါတော့အေ”

“စိတ်ချပါ ရိပ် ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ သော် တို့သိပါတယ် အန်တီ စိတ်မပူပါနဲ့၊ မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီးနေလိုက် သော်တို့ပဲ ရိပ် စိတ်ဆိုးပြေအောင် ချောလိုက်မယ်”

“အေးကွယ် မြန်မြန်ချောပါကွယ်၊ သမီး အန်ကယ်ကလည်း သိတဲ့အတိုင်း ရိပ်လေး မျက်နှာညှိုးနေတာ တွေ့ရလို့ ချောဂါက ပိုတို”

ဦးမှာကွယ်”

“စိတ်ချပါ ရဲတို့ ခုပဲ ရိပ် အခန်းထဲသွားလိုက်မယ်”

“သွား သွားကြလေ”

သော်နဲ့ရဲ့ ခေါင်းလေးတွေ အပြိုင်ညှိတ်၍ အပေါ်ထပ်တက်သွား မှ ဒေါ်နှင်းနှင်းဖြူ စိတ်သက်သာရာရသလို သက်မချသည်။

ပန်းချီကားပိုက်ပြီး ပြန်လာပြီးကတည်းက သမီးက မူမမှန်တာ လေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မေးလို့မြန်းလို့မရတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ကံကောင်းတာက သမီးသူငယ်ချင်းတွေရောက်လာလို့။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

ရိပ် အခန်းတံခါးကို သော် ဦးစွာပဲခေါက်သည်။

“ရိပ်”

“ရဲတို့ပါ သော်လည်းပါတယ် တံခါးဖွင့်ပါဦး”

ရဲအသံလေးမြှင့်ခေါ်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ရိပ် အသံ ထွက်မလာ။

“ရိပ် တံခါးဖွင့်လေ၊ သော်တို့က ရိပ်ခံစားချက်ကို နားလည် ပေးပါတယ် ဟယ်၊ တံခါးဖွင့်ပါဦး သူငယ်ချင်း”

ရဲနဲ့သော် တံခါးကို ခေါက်၍ အကြိမ်ကြိမ် တံခါးဖွင့်ခိုင်းသော် လည်း ရိပ်ထံမှ ဘာမှတုံ့ပြန်သံမကြားရတဲ့အခါ စိုးရိမ်စဖြစ်လာသည်။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ

ရှက်စိတ်နဲ့ ရိပ် တစ်ခုခုကြံစည်သွားမှာ စိုးရိမ်ကာ သော်နဲ့ရဲ တံခါးကို ပြိုင်တူပဲ အားနဲ့ဆောင့်ဖွင့်၏။

“ဟင်”
“ရိပ်”

မွေ့ရာပေါ် ခွေခွေလေးဖြစ်နေကာ ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာလေး မှောက်လျက် အသံတိတ်ကြိတ်တိတ်နေရာတွဲ သူငယ်ချင်း။ သော်တို့ရင်မှာ မချမ်းမြေ့စွာပဲ ခုတင်ပေါ် တင်ပါးလွှဲတိုင်ချသည်။

“ရိပ်”

ရိပ် ကျောပြင်လေးကို တယုတယပွတ်ရင်း သော် ကရုဏာ သက်စွာ ခေါ်သည်။ ရဲကလည်း စာနာစွာပဲ

“ရိပ်ရယ် ဒါ ဝမ်းနည်းစရာမှ မဟုတ်တာ၊ ရဲတို့တောင် ရိပ် နှလုံးသားကို အံ့ဩချီးကျူးရတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်တယ်” ရိပ်၊ ချစ်တာက ရှက်နေစရာမှ မဟုတ်တာ၊ ချစ်တာတမှ အိမ်ထောင်ရေးက ပိုသာယာတာလေ၊ ရိပ်က ဒါကိုတွေးပြီး ရှက်နေစရာ မလိုပါဘူး ဟယ်”

ပြောရင်း ပန်းလေးကို ဆွဲထူလိုက်တဲ့အခါ ရိပ် ကိုယ်ပျော့ ပျော့လေးက အလိုက်သင့်ပါလာသည်။ ရှက်စိတ်လွန်ကဲနေတဲ့ မျက်နှာ နုနုလေးကလည်း ရဲထွတ်ကာ

မျက်ရည်တို့ကလည်း အသောမတတ် ယိုစီးပြိုကျလျက်။
“တိတ်ပါ သူငယ်ချင်းရယ်”

မျက်ရည်စတွေကို ရဲ ကြင်နာစွာပဲ တို့သုတ်ပေးမိသည်။ ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေက ရိပ် ရင်မှာ ဘယ်လိုမှ ဆီးတားမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ရှိက်၍ ရှိက်၍ ငိုမိသည်က ကိုယ်လုံးလေးပင် လှုပ်ခါသွားသည်။

သော် ပန်းပေါ် ခေါင်းလေးချကာ ငိုနေရာတွဲ ရိပ်ကို ပန်းလေး ဖက်ကာ အသံတိတ် ချော့မော့နှစ်သိမ့်ပေးမိသည်။

အင်းလေ မိန်းကလေးဆိုတာလည်း ခက်သားလား။ သူတို့ ယောက်ျားတွေလို ချစ်တာနဲ့ ချစ်တယ်လို့ ထုတ်ပြောခွင့်မရှိတာ။ ရင်ထဲမှာ မျိုးသိပ်ပြီးပဲ ခိုးချစ်ရတဲ့ဘဝ။

သော်ဆိုလည်း ကိုသက်ကို ဒီအတိုင်းပါပဲ။ သော်က ချစ်လို့ လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ဆက်ဆံခဲ့တာ ကိုသက် မချစ်ဘူးပြောတိုင်း ချစ်စိတ်နဲ့ကြိတ်ငိုခဲ့ရတာ ကိုယ်တိုင်အသိ။

ရိပ်က ပိုဆိုးတာပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကျော်ကတည်းက ချစ်စိတ်ဝင်ခဲ့လို့ ပန်းချီရေးခဲ့တဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့တာကို ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ကြားက ပူးပေါ်သလိုပေါ်သွားတော့လည်း

တိုင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲအောင် ရှက်သွားတာပေါ့။
ရိပ် နေရာမှာ သော်ဆိုလည်း ရိပ်လိုပဲ ရှက်မိမယ်ထင်တယ်။ သော်က ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လေးနဲ့ မော့တွေးရင်း ရိပ် ရင်ထဲ ပေါ့သွားတဲ့ အထိ ငိုချခွင့်ပေးထားမိသည်။ ရဲကလည်း သော် နည်းတူဖြစ်သည်။ အတန်ကြာလို့ ရိပ် ရှိက်သံလေးတွေ ပြယ်လွင့်သွားမှ

“ရိပ် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ရှက်နေမလဲဆိုတာ သော် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကွယ်။ ရိပ် စိတ်ထဲမှာ တိုင်းက ရိပ်ကို ချစ်နေရက်နဲ့ မာယာများတဲ့မိန်းမလို့ မေးဝေပြောမှပဲ ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ပိုရှက်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သော်ရယ်။ ရိပ် ရင်မဆိုင်ရဲဘူး။ ရိပ် ချစ်နေ တယ်ဆိုတာသိရင် ရိပ် အချစ်တွေကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ရိပ် ကိုသရော်မော် ကား ဆက်ဆံမှာ ရိပ် သိပ်ကြောက်တယ်။ ရိပ် တိုင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင် ရဲဘူး။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရရင် ရိပ်အချစ်တွေအတွက် ရိပ် ရှက်လို့သေ လိမ့်မယ်။ သူငယ်ချင်းရယ် ဟင့် ဟင့်”

ဖွင့်အန်ပြောရင်း တကယ်ပဲ ရှက်စိတ်တွေနဲ့ တသိမ့်သိမ့်ခိုချ လိုက်တဲ့ ရိပ်ကို သော်နဲ့ ရဲ ကိုယ်ချင်းစာနားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်ကွယ်။

“ရိပ်ရယ် ရိပ် ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ ရဲရယ်။ ရိပ် သိတယ်။ တိုင်း စိတ်ကို ရိပ် သိတယ်။ ပန်းနုရောင်နဲ့မပေါင်းရမှာ သေချာသွားလို့ ရိပ်ဘက် ခြေဦးလှည့်လာတာ။ ရိပ်ကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ မြူစွယ်ပြီး ပေါင်းခွင့်ရဖို့ ကြိုးစား ခဲ့တာလေ”

ရဲ ခေါင်းအသာခါသည်။

“မဟုတ်ဘူး ရိပ်။ တိုင်းအပေါ် ရိပ် ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့နားလည်မှု လွှဲနေတာပါကွယ်။ တိုင်းက ရိပ်ကို တကယ်ချစ်လို့ ထာဝရပေါင်းခွင့်ရ ချင်ခဲ့တာ”

“မှသားစကားတွေပါ သော်ရယ်။ သူတို့ယောက်ျားတွေဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လိုချင်လာပြီဆိုရင် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ရှေ့ပြေးသုံးပစ်လိုက်တာပဲ။ ပန်းနုရောင်ကို လိုချင်တုန်းကလည်း ချစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားသုံးခဲ့တာပဲ။ ပန်းနုရောင်ကို မရမှန်းလည်းသိရော။ ရိပ်ကို လိုချင်လာတော့ ဒီချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားပဲပြန်ထုတ်သုံးတာလေ။ ရိပ်က ဒါတွေကို သိရက်နဲ့ တိုင်း ချစ်တယ်ပြောတိုင်း အားရဝမ်းသာကြုံဆို ရမလား ဟင်”

“ပန်းနုရောင်ကြောင့် ရိပ်က တိုင်းချစ်တယ်ဆိုတာ လက်မခံနိုင် တာလား”

“အစစ်ပေါ့။ ရိပ်ကို အစစ်အမှန် ချစ်ခဲ့ရင် ပန်းနုရောင်ကို မရနိုင်မှန်းသိမှ လာပြောမတဲ့လား။ နှစ်တွေအကြာကြီး တွဲလာခဲ့တဲ့ ချစ်သူကို ဘယ်လိုမှလက်တွဲပေါင်းစည်းခွင့်မရအောင် အန်တီ ကြားဝင်မှ ချစ်တယ်လာပြောတာ ဘယ်လိုမှ တိုင်း နှလုံးသားထဲက ခံစားချက်ပါလို့ ရိပ် ယုံကြည်လို့မရဘူး သော်ရယ်။ ရဲတို့ တိုင်းဘက်ကနေ ဘယ်လိုပြော ပြော ရိပ် မယုံကြည်တာတွေက ရိပ် နှလုံးသားက သိနေတယ်လေ”

တိုင်းဆီက အချစ်ကို အစစ်အမှန်ပဲလိုချင်တောင့်တနေတဲ့ ရိပ် နှလုံးသားကိုမြင်ရတော့ သော်နဲ့ရဲ သက်မလေးမသိမသာချမိ၏။ ပြီးမှ သော်က ရိပ်ဆံ့နွယ်လေးကို တယုတယ နောက်ဘက်သဖယ်ပေးပြီး

“ရိပ်က တိုင်းချစ်တယ်ဆိုတာ တိုင်းဖွင့်ပြောကတည်းက မယုံသလို သော်တို့အခု ပြောတာလည်း မယုံဘူးပေါ့”

“မယုံတာ လုံးဝပါပဲ”

“ဒါဆို ပန်းနုရောင်ကိုယ်တိုင် ပြောတာဆိုရင်ကော”

ရဲ့ ဖျတ်ခနဲပြောလိုက်တော့ ဒိပ် ငေးခနဲ ရဲကိုကြည့်မိပြီး တော့သွား၏။

“ဘာ”

“ပန်းနုရောင်လေ”

“ဟင့်အင်း”

သော် ခေါင်းလေးအသာရမ်းသည်။ ချစ်စိတ်လွန်ပြီးမှ မယုံနိုင် အောင်ဖြစ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ပန်းနုဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ မေးဖျားမှ ပင့်မော့လိုက်ပြီး

“သော်တို့လည်း အစက မယုံချင်ဘူး။ ပန်းနုရောင်ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောမှ မယုံချင်ဘဲ ယုံသွားခဲ့တာ။ ပန်းနုရောင် ဘယ်လိုပြောတယ် လို့ ဒိပ် ထင်လဲ။ သော်တို့တော့ ပန်းနုရောင် စကားလုံးတွေကို ရင်ထဲ နားထဲခွဲနေအောင် မှတ်မိနေတယ်လေ”

သော် ဖွင့်၍ပြန်ပြောမိတာ ဒိပ် နှလုံးသားကို စာနာလို့ပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က မထင်မှတ်ဘဲ ပန်းနုရောင် ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ကို သော်တို့တအံ့တဩ သိခွင့်ရခဲ့သည်က ချက်ချင်းပဲ ပန်းနုရောင် ရင်ဖွင့်နေသလို

“သော်တို့ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေပါ တိုင်း အချစ်ကို အတော် အံ့ဩမိတယ်။ နဲ့နဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာ ချစ်သူလိုတွဲလာခဲ့တာ တစ်ခါမှ

ချစ်တယ်လို့ မပြောဘူးသလို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့လည်း အနမ်းလေးတစ်ပွင့် တောင် မပေးခဲ့တာကို နုရင်ထဲ အမြဲတမ်း သံသယဝင်နေခဲ့တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“နုကို ချစ်တဲ့စိတ်ရှိရဲ့လားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့လေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းနုရောင်နဲ့တိုင်း ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ပန်းနုရောင် ရင်နာစွာပဲ တစ်ချက်ပြုံးကာ

“ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာက နုက အရမ်းချစ်နေတဲ့အပေါ်မှာ တိုင်းက နုဘဝ နုဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ခွင့်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်တွေနဲ့ ကုတိပေးထားတော့ ချစ်သူလို့ နု သတ်မှတ်ထားတဲ့ အတိုင်း တိုင်းကလည်း ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံတယ်လေ။ အဲဒီ သဘော နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ရဲရယ်။ တိုင်းဆီက အချစ်ကို ရဖို့ နု အမျိုးမျိုးကြိုးစားပေးမယ့် အချစ်ဆိုတာထက် နားလည်မှုတွေပဲ ရခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ နု အချစ်တွေက တိုင်းဆီက အချစ်ကို ရယူနိုင်တဲ့ နှလုံးသားပါဝါ မရှိလို့ပဲ”

“ဘယ်လို နှလုံးသား ပါဝါ”

“ဟုတ်တယ် သော်။ အချိန်ပြည့် နှစ်တွေကြာအောင် တွဲလာ လျက်နဲ့ တိုင်း အချစ်ကိုရဖို့ နု နှလုံးသားပါဝါ ရာနှုန်းမပြည့်ပေမယ့် တိုင်း အချစ်ကို ဆွဲငင်နိုင်တဲ့ နှလုံးသားပါဝါရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒါက သော်တို့သူငယ်ချင်း ဖန်သားရိပ်ပဲ”

“ဟင်”

သော်နဲ့ရဲ မယုံမရဲမော့ကြည့်တော့ ပန်းနုရောင် ခြောက်သွေ့စွာ ပြုံးလျက်

“ဟုတ်တယ် တစ်ခါမြင်ရုံနဲ့ ရင်ခုန်ပြီးချစ်စိတ်ဝင်သွားတဲ့ တိုင်းက ဖန်သားရိပ်ကို တကယ်ချစ်မိသွားသတဲ့၊ နု တကယ် မယုံနိုင်ဘူး။ ဝမ်းလည်းနည်းတယ်၊ ယူကြီးမရလည်းဖြစ်တယ်၊ နုလေ တိုင်းကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်သလဲဆိုတာ နုကိုယ် နုဘဝ၊ နု နှလုံးသားအားလုံး နဲ့ ပုံအော့ပြီး ချစ်ခဲ့တယ်။ တိုင်းက မချစ်ပါမှန်းသိရတော့ ဘယ်လို ပြောမလဲဟာ အသည်းနှလုံးပြုတ်ကျသွားသလို နာကျင်ဝမ်းနည်းသွားမိတယ်။ တွေးမိတိုင်း အချစ်တွေက မျက်ရည်တွေလို့ပဲ ဒလဟော ကျလာတဲ့အထိ”

ပြောရင်း ဝမ်းနည်းရှိုက်သံလေးနောက်မှာ ပန်းနုရောင် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်က ဟန်ဆောင်မျက်ရည်တွေ မဟုတ်မှန်း သိသာနေသဖြင့် သော်နဲ့ရဲ တကယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ပန်းနုရယ် သော်တို့ တကယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်ကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပန်းနုရောင် မျက်ရည်စတွေသုတ်ရင်း အသံတွေကို ထိန်းချုပ်ကာ မျက်နှာလေးတွေပါ ညှိမှိုင်းသွားသည်က ပန်းနုရောင် ဝတ်ထားတဲ့

ကော်စီရောင် ဖက်ရှင်လေးနဲ့မခြား။

“အန်တီ ဘယ်လိုပဲ ဖျက်ဖျက် တိုင်းကို မရရအောင် နုယူမှာပဲလို့ နှလုံးသားက ပိုင်းဖြတ်ခဲ့တယ်”

သော်နဲ့ရဲ အထိတ်တလနဲ့ပဲ ရင်ဘတ်ဖိမိပြန်သည်။ ပန်းနုရောင် စိတ်မှာ တိုင်းကို အဲသလောက် ချစ်နေရင် တကယ်ပဲ ယူရင် ရိပ်အချစ်အတွက် ခက်ရချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ပေါ့။ ထိုအတွေးနဲ့ပဲ ပန်းနုရောင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

အတန်ကြာမှ ကန်ရေပြင်ဘက် မျက်နှာမူထားရာက သော်တို့ ထိုင်နေတဲ့ ခုံတန်းသီ ငုံကြည့်ပြီး

“ဒါပေမဲ့ သော်ရယ် တိုင်း ကိုယ်တိုင်က ဖန်သားရိပ်ကို တကယ် ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ နမ်းရှိုက်ခဲ့တာလို့ ဝန်ခံတယ်လေ။ အဲလို ဝန်ခံလာတော့ နု နှလုံးသားနဲ့ နုအချစ်ကို နုအသိတရားနဲ့ ထိန်းချုပ်ပြီး နု ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ဆင်လိုက်မိတာ တိုင်းကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ပဲလေ။ အချစ်ကြောင့် ခံစားရတဲ့ ကြေကွဲမှုတွေကို နု ခံစားရသလို နု ချစ်တဲ့ တိုင်းကို မခံစားစေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုတ်လိုက်တာပါ။ တိုင်း ချစ်တဲ့ ဖန်သားရိပ်ကို တိုင်း နှလုံးသားမှာ ရာသက်ပန်ချစ်ခွင့်ရပါစေဆိုတဲ့ ဖြူစင်မှုနဲ့ပါ။ သော်တို့ ရှင်းအောင်ပြောရရင် နုကို တိုင်း မချစ်ပေမယ့် ဖန်သားရိပ်ကို တိုင်း ချစ်နေတယ်ဆိုတာ နုယုံကြည်လို့ နု အသည်းကွဲခံပြီး တိုင်း နှလုံးသားနဲ့ တိုင်းဘဝကို လွှတ်လပ်စွာ ခံစားခွင့်ပေးလိုက်တာပါ။”

သော်နဲ့ရဲ သက်ပြင်းကိုယ်စီချရသည်အထိ။

“သော်တို့ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေပါလေ။ နုကတော့ ဖန်သားရိပ် ကို တိုင်း မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တာကို ရာသက်ပန် ယုံကြည်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တိုင်း အချစ်၊ တိုင်း ရင်ခုန်သံ၊ တိုင်း ခံစားမှု အားလုံးက ဖန်သားရိပ်နဲ့ စတင်တွေ့ဆုံမှ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ခံစားချက် အစစ်အမှန်တွေဖြစ်လို့လေ။ ဖန်သားရိပ်ရဲ့နှလုံးသားပါဝါက တိုင်း အချစ် ကို ဆွဲငင်နိုင်တော့လည်း နှပဲဦးစွာ လမ်းခွဲလိုက်တာပါကွယ်။ နုလေ အမြဲဆုတောင်းနေတယ်။ နောင်ဘဝရှိရင် တိုင်းအချစ်ကို ဆွဲငင်နိုင်တဲ့ ဖန်သားရိပ်ရဲ့နှလုံးသားပါဝါမျိုး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပါစေလို့။ ဒီဘဝမှာ ဖန်သားရိပ်ရသွားတဲ့အတွက် တကယ် အားကျပါတယ်။ တိုင်းအချစ်ကို ရသွားတဲ့ ဖန်သားရိပ်ကို နု ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ဖန်သားရိပ်ကို ဒီအကြောင်း တွေ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပြောခွင့်ရချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သော်တို့ပဲ ပြောပေးလိုက်ပါ။ တိုင်း တကယ်မြတ်နိုးတဲ့စိတ်နဲ့ ဖန်သားရိပ်ကို အစစ် အမှန် ချစ်ခင်ပေါင်းဖက်ချင်တာ နု ယုံပါတယ်လို့”

ရိပ် မျက်လွှာလေးအပိတ်မှာ မျက်ရည်စတွေ လှိုခ့်ဆင်းသွား သည့် ပါးပြင်ကို လက်ဖဝါးလေးနဲ့ အသာမိအုပ်လိုက်သည်။

သော်နဲ့ရဲက ပန်းနုရောင်အချစ်ကို နားလည်သလို တိုင်း နှလုံး သားက အချစ်ကို ရိပ်အတွက် ပုံအောပေးလိုက်တဲ့အတွက်လည်း ဝမ်းသာ ပီသည်။

ရိပ်ကို တိုင်း တကယ်ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာလည်း ချွင်းချက် မရှိ ယုံကြည်၏။

ရိပ် ကရော ယုံကြည်ရဲ့လားလို့ သော်တို့ မမေးရက်တော့။ မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးနဲ့မိအုပ်ရင်း တသိမ့်သိမ့်ခိုဦးရက်နေတဲ့ ရိပ်ကို ပဲ မကြည့်ရက်နိုင်ဖြစ်ကာ ပန်းဖက်ရင်း အားပေးနှစ်သိမ့်မိသည်။

ရဲက အချစ်ကြီးလှတဲ့ ရိပ်ကို အသက်ရှူရပ်မတတ်ငေးကြည့်ပြီး “ရိပ်ရယ် တိုင်းအချစ်ကို ယုံကြည်ပါလို့ ရဲတို့ မိအားမပေးပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရဲတို့က အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သွားတာက ပန်းနုရောင် ကိုယ် တိုင် ဖွင့်ဝန်ခံခဲ့လို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် ရိပ်၊ တိုင်းက ရိပ် ယုံကြည်ပေးပါလို့ မတောင်းဆို တော့ဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တိုင်းကို ရိပ် အချိန်တွေအကြာကြီး လျှို့ဝှက်ပြီးချစ်ခဲ့တဲ့ ရိပ်အချစ်က တိုင်းအချစ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုနေတာကို သိလိုက်ရတော့ တိုင်း အချစ်အတွက် တိုင်း ပြန်ရှက်နေ ဖိတာတဲ့”

“ရိပ်ကိုဖွင့်မပြောဘဲ ရိပ် ယုံကြည်တဲ့အချိန်အထိ စောင့်တော့ မယ်ဆိုပြီး စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်လေ။ အဲဒါ ကိုသက်တို့ မောင်တို့ ပိုင်သစ်တို့က တိုင်းကို မကြည့်ရက်ဘူးတဲ့။ သော်တို့ကို အကူအညီ တောင်းလို့ သော်တို့လာခဲ့တာပါ သူငယ်ချင်းရယ်။ ရိပ် နှလုံးသားက ဆုံးဖြတ်ပေါ့။ အချစ်ဆိုတာ ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်တာ သိနေရက်နဲ့ ခွဲနေတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်ရှက်သလိုဖြစ်နေတဲ့ သဘောပါ ဟယ်”

သော်နဲ့ရဲ ပြောသမျှကို နားဆင်ရုံကလွဲပြီး ရိပ် ဘာမှပြန်မပြော

ရက်တော့။

“နောက်ပြီး အန်တီကလည်း တိုင်းကို အတော် စိတ်ဆိုးနေ တယ်။ ပန်းနုရောင်ကြောင့် ရိပ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရ ကောင်းမလားဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်နဲ့လေ”

ရိပ်ရင်မှာ တိုင်းအတွက် ရှိုက်ပိုမိတဲ့ ဝမ်းနည်းရှိုက်သံက ပိုကျယ် လာသည်။

“ရိပ် သာ တိုင်းကို တကယ်ကွာရှင်းပစ်မယ်ဆိုရင် အန်တီက တိုင်းကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့စိတ်နဲ့ သားအဖြစ်က စွန့်လွှတ်မယ် ဘာညာ စကားအကုန်ပြောပစ်တာလေ။ အန်တီက ရိပ် ဘက်က အပြည့်အဝ ရပ်တည်ပြီး ပန်းနုရောင်နဲ့ မပေါင်းဖြစ်အောင် ကြားဝင်ခဲ့တာပဲကြည့်။ ရိပ် မိဘနဲ့ အန်တီကို မထောက်ထားရင်တောင် ရိပ်နှလုံးသား။ ရိပ် အချစ်တွေနဲ့ ပြန်ထောက်ထားပြီး တိုင်းကို အပြတ်လိုကြညာထားတာ ကို ပြန်စဉ်းစားပေးပါလားကွယ် နော် သူငယ်ချင်း”

“ရဲတို့က ရိပ်နှလုံးသားက အချစ်တွေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပဲ လိုချင်တယ်။ အမြန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနော် နော် သူငယ်ချင်း။ အချစ်ဆိုတာ ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်နဲ့ပေါင်းဖက်ခံစားရတာက ပိုပြီး ရှက်နေဖို့ မလိုဘူး။ နှလုံးသား ဘာဘာဝကိုက အချစ်တွေနဲ့ ပေါင်းဖက်ပြီး အရှက် ကို ကျောခိုင်းစွန့်ခွာခြင်းလေ”

သော်သော်နဲ့ရဲရဲတို့ စကားလုံးတွေက ရိပ် အာရုံမှာ အဆက် မပြတ် ပျံ့ဝဲကာ သော်တို့ပြန်သွားကတည်းက ရိပ် ကိုယ်လုံးလေး ဓမ္မရာ

ပေါ် အိခနဲ ပုံကျလျက်သားဖြစ်သွားသည်။

ရိပ် ကတော့

အချစ်တွေကို တောင့်တတဲ့စိတ်နဲ့ပဲ ငိုကြွေးရင်း

တိုင်း ရယ်

ရိပ်ကို တကယ်ပဲ ချစ်သတဲ့လား။

အစစ်အမှန် မြတ်နိုးခြင်းနဲ့ ပေါင်းဖက်ခဲ့တာလားကွယ်။

ရိပ်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ရိပ် တောင့်တတဲ့အချစ်တွေ
လာပေးလှည့်ပါကွယ်။

ထိုစဉ်

ကမ္ဘီခနဲ အခန်းတံခါးဖွင့်သွားသံ တိုးတိုးညင်ညင်လေး ပေါ်ထွက်
လာသည်။ မွေ့ရာပေါ် ပုံကျလျက်သားဖြစ်နေတဲ့ ရိပ်ကိုယ်လေးကို မရွေ့
လျားမိသလို တံခါးဖွင့်လာတာ ဘယ်သူလည်းဆိုပြီးလည်း လှည့်မကြည့်
မိ။

အခန်းထဲ ခြေလှမ်းဖွဖွ လှမ်းလာတဲ့ ခြေသံကိုလည်း ကြားနေ
သည်။ ပြီးတော့ မွှေးရနံ့ဖျော့ဖျော့လေး။

ထိုရနံ့လေးက မက်မောတွယ်ငင်စွာပဲ ရိပ် ရှူရှိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူ
ကိုယ်သင်းရနံ့ မွှေးမွှေးလေး။

ထိုအခါ ရိပ် အာရုံမှာ တိုင်းနဲ့တိုက်မိစဉ်က အဖြစ်လေးကို
မြင်ယောင်လာပြီး ထိုစဉ်က မွှေးရနံ့လေးကို ရှူရှိုက်မိသလို ခုလည်း
ရှူရှိုက်မိစဉ်

ရိပ် ရင်တွေ့ အဆမတန် ခုန်သွား၏။

ဘယ်သူလဲဆိုပြီးလည်း လှည့်မကြည့်ချင်တော့။ နှလုံးသားက
အလိုလို သိနေတော့ တိုင်း အချစ်တွေကိုလည်း အလိုလို ယုံကြည်လျက်
သားဖြစ်၏။

အခန်းမီးငြိမ်းတာလည်း သိသည်။

ရိပ် နီဘေးလှဲချလိုက်တဲ့ ကိုယ်ကြောင့် မွေ့ရာလေး အိခနဲ

အခန်း (၂၆)

ရိပ် နှလုံးသားမှာ

ရိပ် ကိုယ်တိုင်ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ တိုင်း ပန်းချီကားလေးရယ်။

မင်္ဂလာတော်ခံပွဲနေ့က အနမ်းလေးရယ်။

မင်္ဂလာဦးညက အမြင်ရိုင်းစေတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးရယ်ကို မြင်
ယောင်ရင်း ရိပ် ခံစားချက်တွေ ယိုဖိတ်ကျမတတ် ပြည့်လွှမ်းနေခဲ့သည်။

ပြီးတော့

တိုင်းကို ရိပ် နှလုံးသားနဲ့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လှိုက်လျောပေးမိ
တဲ့ အချစ်တွေကို ပြန်ခံစားရင်း ရှက်တတ်တဲ့ ဇပဝါပါးလေးမှာ လေဟန်
ထဲလွင့်မျောသလို ဖြစ်၏။

တိုင်းရယ်

ဗျူးစာပေ

ဗျူးစာပေ

၂၈၀

မိန်းကလေး

ညွှတ်သွားတာကိုလည်း သိနေသည်။

ရိပ် ကိုယ်ပေါ်မှ ခြုံစောင်လေးကိုခွာချလိုက်လည်း သိပြန်သည်။

နီးနီးကပ်ကပ် ရှိုက်လိုက်မိတဲ့ အသက်ရှူသံတွေက

“ရိပ်ကို ချစ်တယ်”

ဆိုတဲ့ နှလုံးသားသံစဉ်လေးတွေ ဖြစ်နေတာလည်း ခံစားမိသည်။ ရိပ် ကိုယ်လေးက တိုင်း ရင်ခွင်မှာ နွေးပြာပျော့နွဲ့သွားသလို မြတ်နိုးတဲ့ကိုယ်ကလည်း အချစ်တွေကို မဖယ်ရှားရက်နိုင်။

ယုံကြည်မြတ်နိုးတဲ့ ရိပ် လက်တို့ဖြင့် တိုင်း လည်တိုင်ကို ချစ်စိတ်တွေနဲ့ ပြန်လည်ပွေ့ဖက်မိတော့လည်း

ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ ရင်ခုန်သံက ဆံစကနေ ခြေဖျားထိ အချစ်တွေနဲ့ တယုတယပဲ ပြေးဆော့နေလေပြီ။

Handwritten signature/initials inside a circle.

ချစ်ခြင်းဖြင့်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေ
မိန်းကလေး

ဗျူးစာပေ

မိန်းကလေး လေညှင်းလေးဆီ

BURMESE
CLASSIC
.COM